
PREZENTA VIITORULUI
FRANK HERBERT
Steaua și biciul
SF
editura lorelei

Steaua şi biciul

Frank Herbert

(Titlul original: The Whipping Star)

Se numea Furuneo, Alichino Furuneo. Aşa îşi tot repeta în gînd în timp ce vehiculul intra în oraşul unde urma să transmită mesajul la mare distanţă. Înainte de un astfel de apel era bine-venită o întărire a eului propriu. La cei şaizeci şi şase de ani ai săi, Furuneo cunoscuse numeroase cazuri de pierdere de identitate datorate plytotransei care însoţeşte comunicările între sistemele stelare. Erau puţine convorbiri la acest nivel şi asta nu atît datorită costului operaţiunii şi senzaţiei de greaţă provocată de contactul cu un emiţător taprisiot, cît din cauza unui anumit procent de nesiguranţă. Din nefericire, Furuneo nu putea delega pe nimeni pentru a stabili contactul cu Jorj X. McKie, Marele Sabotor.

Ora locală: opt şi opt minute. Se afla pe o planetă a sistemului Sfich numită Cordialitate.

«Am impresia că nu va fi deloc uşor», murmură încet, mai mult pentru sine decît pentru cei doi rechizitori pe care îi adusese cu el pentru a-i asigura un plus de linişte.

De altfel, nici unul dintre ei nici măcar nu clipea, ştiind că nimeni nu aştepta vreo reacţie din partea lor. Aerul dimineţii era încă încărcat de răcoarea nocturnă a brizei ce sufla dinspre piscurile înzăpezite ale munţilor Billy spre ocean. Pentru a ajunge din fortăreaţa lui alpină în Divizion City, Furuneo preferase un vehicul obişnuit de suprafaţă, fără semne distinctive. Şi nu pentru că ar fi fost obligatoriu să se ascundă sau să-şi disimuleze apartenenţa la Biroul de Sabotaj, ci pentru că, pur şi simplu, nu avea nici un rost să atragă în mod inutil atenţia. Cu atît mai mult cu cît destul de multe persoane aveau motive întemeiate să urască acest Birou.

Furuneo parcă maşina la intrarea în Zona Pedestră şi îşi continuă drumul pe jos, ca toţi cetăţenii obişnuiţi.

Zece minute mai tîrziu, se prezentă în holul de primire al imobilului. Era în centrul taprisiot de reproducere, unul dintre cele aproximativ douăzeci de centre din întreg universul, ceea ce reprezenta, pe drept cuvînt, un motiv de mîndrie pentru o planetă secundară cum era Cordialitatea.

Holul de primire avea cam cincisprezece metri în

lărgime şi o lungime de aproape treizeci şi cinci. Pereţii erau plini de urme incrustate ca şi cum, uzi fiind, cineva s-ar fi amuzat să se joace lovind mingea la întîmplare. La dreapta lui Furuneo şi a rechizitorilor săi, se afla o tejghea înaltă care acoperea cam trei sferturi din lungimea peretelui. Luminile rotative cu mii de faţete aruncau umbre succesive pe tejghea şi pe chipul taprisiotului aflat acolo.

Taprisioţii au forme bizare, amintind de pădurile de brazi pe jumătate carbonizate, acoperite de cioturi contorsionate. Apendicele verbale vermiculare se află în permanentă mişcare, chiar şi atunci cînd tac. Exemplarul de la tejghea bătea cu nervozitate în tăblie.

Pentru a treia oară, Furuneo îl întrebă:

— Dumneavoastră sînteţi emiţătorul?

Nici un răspuns.

Aşa erau taprisioţii. Nu servea la nimic să te enervezi.

Furuneo însă îşi permise luxul de a se arăta agasat. Blestemaţii de taprisioţi!

Unul dintre rechizitorii din spatele lui îşi drese glasul. «Blestemată treabă!» gîndi Furuneo.

Biroul era în alertă de cînd primise ştirea despre afacerea Abnethe. Comunicarea pe care urma să o stabilească era vitală. În chip inutil, Furuneo resimţea acut urgenţa misiunii sale. Poate că acesta era cel mai important apel din viaţa lui. Şi nu cu oricine, ci cu marele McKie!

Soarele, deşi abia se întrezărea de după munţi, arunca pe chipul lui, prin uşa de sticlă, un mănunchi de raze portocalii.

— Nu are aerul unui om grăbit, şopti unul dintre rechizitori.

Furuneo clătină din cap, dar nu spuse nimic. Avusese vreme, în şaizeci şi şase de ani, să înveţe diferitele grade ale răbdării, cu atît mai mult cu cît fusese chiar nevoit să le străbată pe toate, pe rînd, pînă a ajunge la actuala poziţie, aceea de reprezentant planetar al Biroului. În situaţia prezentă, nu putea să facă decît un singur lucru: să aştepte liniştit. Oricare vor fi fiind motivele lor misterioase, taprisioţii aveau obiceiul de a nu se grăbi deloc, ci

dimpotrivă. Şi apoi, erau singurii care vindeau ceea ce vindeau. Fără un emiţător taprisiot, nu exista nici o şansă de a se realiza un apel interstelar direct.

Bizară această putere taprisiotă, folosită fără a fi înţeleasă chiar şi de majoritatea co-senzitivilor. Presa făcea speculaţii cu duiumul privind funcţionarea ei. Era posibil ca una dintre aceste teorii să fi fost reală, dar, în egală măsură, era posibil ca principiul taprisiot să fi fost înrudit cu sistemul de repartizare a informaţiilor – necunoscut şi el printre ocupanţii leagănelor spechi.

Furuneo era convins că, asemenea culoarelor de indeterminare, taprisioţii deformau spaţiul, inserîndu-se între dimensiunile lui. Oricum, aşa se întîmpla în cazul culoarelor. Majoritatea respingeau această teorie, argumentînd că energiile puse în joc erau egale cu cele produse de o stea de mărime medie.

Oricare ar fi fost metoda taprisioţilor, un lucru era cert: ei apelau la glanda pineală a omului sau, în sfîrşit, la echivalentul ei la alte făpturi sensibile. Taprisiotul începuse să se deplaseze de-a lungul tejghelei.

«S-ar spune că se apropie», îşi zise Furuneo.

Îşi alcătui un chip imobil, reprimîndu-şi cum putea mai bine senzaţia de greaţă. În fond, nu era decît un centru de reproducere taprisiotă. Dacă ar fi să dăm crezare xenobiologilor, creşterea taprisioţilor nu era deloc periculoasă, dar xenobiologii nu erau infailibili. Dovada erau repetatele lor eşecuri cu cei din specia Pan Spechi.

— Puf, puf, puf…, făcu taprisiotul, agitîndu-şi terminaţia verbală.

— S-a întîmplat ceva? întrebă unul dintre rechizitori.

— De unde să ştiu?! îl repezi Furuneo.

Se întoarse spre taprisiot şi-l întrebă iar:

— Sînteţi emiţătorul?

— Puf, puf, puf… Pentru cei din descendenţa Soare-Pămînt, remarca mea s-ar putea traduce prin: sinceritatea dumitale lasă de dorit.

— Da’ ce, trebuie să-ţi dovedeşti sinceritatea în faţa unui prăpădit de taprisiot?! ţipă un rechizitor. Mi se pare

că...

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, i-o reteză Furuneo.

S-ar fi putut ca formula agresivă a taprisiotului să fie o simplă formă de curtoazie. Oare imbecilul chiar nu înţelegea nimic?

Furuneo se depărtă de rechizitori şi porni spre taprisiot.

— Doresc să-l contactez pe Marele Sabotor, Jorj X. McKie. Secrobul dumitale m-a identificat, m-a recunoscut şi a acceptat cartea mea de credit. Sînteţi emiţătorul?

— Unde este Jorj X. McKie? întrebă taprisiotul.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi folosit un culoar pentru a-l întîlni. E o comunicare de cea mai mare importanţă. Sînteţi emiţătorul?

— Data, ora şi locul, mormăi taprisiotul.

Furuneo răsuflă uşurat. Se întoarse spre rechizitori şi le făcu un semn. Ei se postară la cele două intrări. Era mai bine să fie sigur că nimeni nu-l va auzi. Apoi dădu taprisiotului coordonatele cerute.

— Întinde-te jos, porunci taprisiotul.

— Slavă zeilor nemuritori, murmură Furuneo.

Odată, pentru o astfel de legătură, emiţătorul îl condusese în munţi, pe un vînt rece şi o ploaie tăioasă şi-l pusese să se întindă pe pămînt, cu capul mai înclinat decît picioarele, pentru a-i putea deschide hiper-spaţiul. Era astfel legat la «graniţa de contact a subiacentului», oricare va fi fiind sensul unei astfel de expresii. Raportase incidentul la birou, la centrul de adunare a datelor. Cei de acolo sperau încă să rezolve într-o bună zi enigma taprisiotă. Însă pe el comunicarea l-a costat mai multe săptămîni de infecţie a căilor respiratorii superioare.

Furuneo se aşeză.

La naiba, era cam frig!

Furuneo avea doi metri, desculţ, şi cîntărea cam nouăzeci şi patru kilograme standard! Părul îi era încă negru, uşor grizonat la tîmple. Nasul era proeminent ca şi gura. Din profil, buza inferioară avea un aspect bizar, de linie dreaptă. Se aşeză, menajîndu-şi şoldul stîng. Un cetăţean furios i-l frînsese odinioară, în primele lui misiuni

pentru Birou. Şi, de atunci, sfidase toate opiniile medicilor care afirmaseră: «Nu vă va mai supăra deloc după vindecare.»

— Ochii închişi, şopti taprisiotul.

Furuneo se supuse. Încercă să se instaleze cît mai comod pe pămîntul rece şi tare, dar, după cîteva tentative eşuate, renunţă.

— Gîndeşte contactul, ordonă taprisiotul.

Furuneo se concentră asupra lui McKie. Evocă mental chipul omuleţului cu coamă de un roşu ţipător, cu mutră de broască nesuferită.

Contactul debută prin uşoare vrile de conştiinţă. Încet, spiritul lui Furuneo deveni un văl roşu mişcat de acordurile unei lire de argint. Trupul şi-l simţea din ce în ce mai îndepărtat. Conştiinţa plana deasupra unor ţinuturi străine. Cerul era un cerc infinit, iar orizontul se mişca cu o nesfîrşită încetineală. Simţea cum stelele se lasă covîrşite de singurătatea sfîşietoare.

— Mii de draci!

Înlăuntrul lui Furuneo gîndul acesta bubui, explodînd. Nu i se putu sustrage. Îl identifică imediat. Uneori, cei contactaţi reacţionau în chip absolut nepotrivit. Nu puteau refuza contactul, orice ar fi făcut în momentul acela; puteau însă să transmită nemulţumirile lor celor care-i chemaseră.

— Dar asta nu dă greş niciodată. Nu poate da greş!

Acum, pesemne că McKie era şi el pe punctul de a se concentra, somat fiind să se supună, prin glanda lui pineală, chemării îndepărtate.

Furuneo era pregătit să suporte o avalanşă de insulte; iar cînd McKie se mai potoli niţel, se prezentă şi adăugă:

— Sînt dezolat pentru că v-am deranjat, dar alerta de gradul I nu indică locul unde aţi putea fi găsit. Ştiţi că n-aş fi apelat la acest procedeu fără o motivaţie serioasă.

Introducere aproape clasică, ce mai!

— Şi eu cum aş putea afla dacă e ceva important sau nu? Terminaţi-o cu politeţurile, treceţi la subiect! răcni Jorj X. McKie.

Această indispoziţie prelungită era neobişnuită chiar şi

la dificilul McKie.

— Vă întrerup cumva dintr-un act important? întrebă Furuneo, luîndu-şi inima-n dinţi.

— Eram pe punctul de a divorţa în faţa unei tele-curţi. Imaginaţi-vă mutra celor care mă văd mormăind în stare de plytotransă! Repede, grăbiţi-vă să vă goliţi iute sacul!

— O sferă calebană a eşuat aseară pe Cordialitatea, la mică distanţă de Division City. Văzînd valul de decese şi de nebunie, precum şi starea de alertă declanşată de Birou, m-am gîndit să vă anunţ. Vă mai interesează problema, nu?

— Vă credeţi cumva spiritual? ricană McKie.

«În loc de birocraţie», îşi spuse Furuneo. Deviza Biroului. Era un gînd intim, dar McKie îi percepea, desigur, greutatea.

— Ei, şi atunci? îl presă McKie.

«Să încerce oare deliberat să mă aducă la capătul puterilor?» se întrebă Furuneo. Cum s-ar putea aplica în cazul unor astfel de comunicaţii, ce ţin de afacerile interne, funcţia primă a Biroului? Reprezentanţii Biroului aveau datoria de a enerva administraţia, căci astfel reuşeau să scoată la iveală instabilii şi emotivii, cei care nu aveau suficientă stăpînire de sine şi un caracter suficient de puternic pentru a suporta agresiunile psihice; dar ce rost avea să extindă această îndatorire şi asupra comunicaţiilor între reprezentanţi?

Pesemne că unele dintre gîndurile sale se transmiseseră prin intermediul taprisiotului, căci McKie le repercută, învăluindu-l pe Furuneo într-un soi de sarcasm mental.

— Gîndurile te-au trădat, spuse McKie.

Furuneo tresări. Îşi cercetă simţul identităţii. Atît de puţin îi lipsise să-şi piardă eul! Îl adusese la realitate doar avertismentul ciudat ce transpăruse prin cuvintele lui McKie. Furuneo îşi propuse să caute o altă explicaţie a conduitei Marelui Sabotor. Întreruperea divorţului nu era un motiv suficient. Dacă zvonurile care circulau erau întemeiate, omuleţul înspăimîntător se căsătorise deja de vreo cincizeci de ori.

— Vă mai interesează Sfera? întrebă Furuneo.

— E vreun caleban în ea?

— Posibil.

— N-aţi verificat?

Intonaţia mentală a lui McKie lăsa să se înţeleagă că o misiune de o importanţă crucială eşuase din cauza debilităţii congenitale de care dăduse dovadă Furuneo.

Temîndu-se de un pericol ascuns, Furuneo răspunse:

— Am acţionat conform ordinelor.

— Ordinele!… persiflă McKie.

— Mi se interzice să mă enervez, nu-i aşa? întrebă Furuneo.

— Sosesc cît de repede pot – cel tîrziu în opt ore standard, spuse McKie. Pînă atunci, îţi ordon să ţii Sfera sub supraveghere permanentă. Dopează-ţi oamenii cu agresal. E unica lor protecţie.

— Supraveghere permanentă…, repetă Furuneo.

— Dacă vreun caleban încearcă să iasă, reţineţi-l prin orice mijloace.

— Un caleban… să reţinem un caleban?!

— Staţi de vorbă cu el, rugaţi-l să vă ajute… În sfîrşit, faceţi orice, rosti McKie.

Reacţionă ca şi cum i s-ar fi părut ciudat ca un angajat al Biroului să-i pună întrebări cînd era vorba despre o muncă obişnuită ca aceasta. Ce mare lucru-i să pui cuiva beţe-n roate!

— Opt ore, repetă Furuneo.

— Nu uitaţi de agresal.

* * *

McKie, aflat pe Tutalsee, planeta logodnelor, mai zăbovi vreo oră pînă-şi încheie divorţul, apoi se îndreptă spre casa plutitoare, ancorată lîngă o insulă năpădită de florile iubirii. «Pînă şi această nepenthes din Tutalsee m-a trădat», îşi spuse. Căsătoria nu fusese decît o pierdere de vreme. Fosta lui soţie nu ştia nici pe departe atîtea lucruri despre Mliss Abnethe, după cum se zvonea. Ce mai, era pe o altă lume…

Femeia fusese a cincizeci şi patra lui soţie. Puţin mai drăguţă decît altele, era totodată şi ceva mai nesuferită. Nici ea nu era la prima căsătorie şi manifestase oarecare îndoieli în ceea ce priveau motivaţiile secundare ale lui McKie.

Reflecţiile acestea îi lăsară lui McKie gustul amar al vinovăţiei. Furios, le îndepărtă din minte. Nu era momentul potrivit să o facă pe sentimentalul. Miza era prea mare. Stupidă femeie!

Ea evacuase deja casa plutitoare, iar McKie percepu dispoziţia ostilă a entităţii vii. El era cel care sfărîmase atmosfera idilică pe care casa plutitoare fusese programată să o întreţină. După plecarea lui, casa îşi va regăsi afabilitatea iniţială. Erau, în fond, creaturi nostime, poate puţin prea sensibile la schimbările afective ale senzitivilor.

McKie începu să-şi adune lucrurile, punînd deoparte trusa profesională. O verifică: diverşi stimuli, butoane de plastic, explozibili de multiple naturi, generatoare X, ochelari universali, penetratoare, un pachet de carne condensată, dizolvante, un detector de viaţă taprisiot, plăci holografice, aparate de rupere, comparatori… Totul era în ordine. Îşi puse trusa în buzunarul interior al combinezonului, la locul ei.

Azvîrli cîteva haine de schimb în valiză, iar restul le puse pe adresa Biroului, lăsîndu-le într-un tub etanş de plastic fixat pe scaunul colector; le va primi mai tîrziu. Creaturile păreau a împărtăşi sentimentele casei plutitoare şi rămaseră nemişcate chiar şi cînd le făcu semne afectuoase cu mîna.

Ah! Bine…

Se simţea încă vinovat.

McKie suspină şi-şi scoase cheia Ochiului S. Biroul va plăti cîteva mega-credite bune pe această călătorie. Cordialitatea se afla tocmai la jumătatea drumului de celălalt capăt al acestui univers.

Culoarele păreau a funcţiona normal, dar McKie se cam săturase să folosească pentru deplasări un mijloc furnizat de Calebani. Ciudată situaţie: culoarele Ochiului S deveniseră atît de obişnuite, încît mulţi co-senzitivi le foloseau fără a-şi pune vreo întrebare. Chiar şi McKie, înainte de alerta maximă, împărtăşise aceeaşi indiferenţă generală. Acum însă nu mai era deloc sigur. Acceptarea noutăţii era dovada adaptabilităţii gîndirii raţionale, caracteristica comună a co-senzitivilor. Artefactul caleban era cunoscut de Federaţia Co-Senzitivilor doar de nouăsprezece ani standard. Dar, în acest timp, numai optzeci şi trei de calebani intraseră oficial în legătură directă cu Co-senzitivitatea. Primul dintre ei oferise, drept cadou, culoarele Ochiului S.

McKie se jucă aruncînd şi prinzînd cheia S. De ce oare refuzaseră calebanii să se rupă de prezentul lor dacă lumea nu-i va numi «Ochii S»? De ce era atît de important un simplu nume?

«Trebuia să fiu deja plecat», îşi spuse McKie. Cu toate astea, continua să piardă vremea.

Optzeci şi trei de calebani.

Alerta maximă fusese cît se poate de explicită, atît în ceea ce privea expunerea problemei, cît şi în ceea ce privea păstrarea secretului. Calebanii erau pe cale de dispariţie. Dispariţie – sigur că doar în măsura-n care acest cuvînt se putea aplica vieţii calebane. Fiecare „dispariţie” fusese însoţită de un val masiv de decese şi de nebunie la co-senzitivi.

N-avea rost să se întrebe de ce afacerea fusese predată Biroului de Sabotaj şi nu unei agenţii oarecare de informare. Guvernul lovea unde putea; oamenii politici importanţi sperau să discrediteze astfel Biroul. Iar McKie se gîndea în ce măsură numirea lui în aceasta problemă avea la bază un astfel de gînd ascuns…

«Cine să-mi vrea răul?» se întrebă în timp ce activa culoarul cu cheia personală de rezonanţă. De fapt, mulţi îi voiau răul. Milioane de persoane.

Culoarul începu să vibreze sub aura terifiantelor sale energii. Cu un zgomot sec, tubul vortal se eliberă. McKie se pregăti să înfrunte rezistenţa vîscoasă a tunelului şi alunecă în tub. Era ca şi cum ar fi înotat în aerul transformat într-un sirop de coacăze – aer perfect normal, dar de o consistenţă siropoasă.

McKie se trezi într-un birou destul de comun: consolă electronică clasică, lumini de avertizare revărsîndu-se din tavan, un perete transparent cu vederea spre munte. În depărtare, se zăreau acoperişurile din Division City învăluite de nori groşi, întunecaţi; toată imaginea se desprindea de pe fundalul unei mări luminoase, argintii. Orologiul mental implantat de McKie îi comunică faptul că erau orele 18 ale unei zile de 26 de ore standard. Se afla pe Cordialitatea, planetă situată la două mii de ani-lumină de oceanul planetar al planetei Tutalsee.

În spate, tubul vortal al tunelului se închise cu un pocnet sec ce-i amintea o descărcare electrică. În atmosferă se răspîndi un uşor parfum de ozon.

McKie remarcă faptul că fotoliile din birou erau proiectate pentru a-i face pe vizitatori să se simtă bine. Unul dintre ele se apropie de el, din spate, şi-l sili să lase jos valiza şi să se aşeze în ciuda dorinţei lui. Apoi scaunul începu să vibreze, masîndu-i spatele. Era clar că fusese programat să-l destindă pînă la sosirea celor aşteptaţi.

McKie se relaxă şi simţurile sale începură să se obişnuiască cu zgomotul normalităţii ce-l învăluia. Auzi pe coridor paşii unui co-senzitiv. Un wreav, judecînd după zgomotul pe care-l făcea mersul său neregulat, cu un picior tîrîit. Ajungea pînă la el şi zgomotul unei conversaţii; auzi chiar şi cîteva cuvinte în limba galactică, dar înclina să creadă că afară se poartă o discuţie plurilingvă. Începu să se agite nervos, ceea ce determină scaunul să efectueze o nouă serie de mişcări ondulatorii destinate să-l calmeze. Dar era insuportabilă această lene impusă! Unde naiba era

Furuneo? Scăpă o înjurătură la adresa celui care avea probabil şi alte ocupaţii, fiind agent al Biroului de Sabotaj pe această planetă. Oricum, el n-avea cum să cunoască caracterul urgent al afacerii. Desigur, Cordialitatea era o planetă pe care Biroul de Sabotaj era slab reprezentat. Şi doar zeii nemuririi puteau şti cîte munci avea de împlinit Biroul!…

McKie începu să mediteze la rolul său în problemele co-senzitivităţii. Odinioară, cu secole-n urmă, puterea fusese luată de co-senzitivi animaţi de dorinţa de «a face bine». Ignorînd motive extrem de complexe, ascunşi înapoia culpabilităţii şi auto-flagelării, suprimaseră, cel puţin virtual, lentoarea, birocraţia şi maşina administrativă, cu tot cu inerţia puterii ei oarbe asupra maselor. Începu să se învîrtă din ce în ce mai repede. Legile erau concepute şi puse în aplicare în aceeaşi oră. În cincisprezece zile, au fost votate şi cheltuite sute de credite. S-au ivit noi ministere cu atribuţii fanteziste, proliferînd asemenea ciupercilor după ploaie.

Administraţia devenise o maşinărie distrugătoare, lipsită de pilot, care se învîrtea cu o asemenea viteză, încît transforma în haos tot ce atingea.

În disperare de cauză şi pentru a încetini marşul roţii, o mînă de co-senzitivi rezonabili au pus bazele Brigăzii de Sabotaje. A curs sînge, s-au săvîrşit crime, dar maşinăria a fost frînată. Cu timpul, Brigada a devenit Birou, iar astăzi, acesta a ajuns o organizaţie supusă propriei entropii, un grup de co-senzitivi ce preferau subtilitatea în locul violenţei, dar erau gata de orice cruzime dacă situaţia o cerea.

În dreapta lui McKie, o uşă glisantă lunecă încet. Scaunul îl imobiliză. Intră Furuneo, pieptănîndu-şi din mers, cu mîna, tîmplele grizonate. În jurul gurii lui mari, plutea un rictus amar.

— Aţi ajuns mai repede, rosti el, trăgîndu-şi un fotoliu în faţa lui McKie.

— Locul ăsta e sigur? întrebă McKie, aruncînd o privire spre peretele lîngă care-l depusese tubul vortal.

Tunelul S dispăruse.

— L-am trimis jos cu propriul lui tub, explică Furuneo. Fiţi liniştit, n-am putea găsi loc mai izolat.

Se trînti apoi pe scaunul moale.

— Sfera e tot acolo? făcu McKie, arătînd cu bărbia oceanul ce se zărea prin peretele transparent.

— Oamenii mei au ordin să mă anunţe dacă se produce cea mai mică schimbare. După cum v-am spus, Sfera a eşuat în apropierea rîului şi e încastrată în stînci.

— Încastrată?

— Aşa mi se pare.

— Aţi observat semne de viaţă în interior?

— Încă nu. Sfera pare puţin… deformată. Sînt cîteva găuri şi mai multe zgîrieturi. Dar de ce tot acest mister?

— Ai auzit, desigur, de Mliss Abnethe…

— Da, ca toată lumea.

— E dispusă să pună la bătaie cîteva din milioanele ei pentru a angaja un caleban.

— A angaja un… Furuneo plecă meditativ capul. Nu ştiam că e cu putinţă.

— Eu nici atît.

— Dar tocmai am aflat de alerta maximă. Abnethe nu e ameninţată deloc!

— Ştii bine mania ei de a se autoflagela, urmă McKie.

— Dar credeam că a urmat deja un tratament.

— Da, dar asta n-a anulat deloc cauzele problemei ei. O face doar incapabilă să suporte suferinţa altor co-senzitivi.

— Şi atunci?

— Atunci, singura ei soluţie era de a folosi un caleban.

— Ca victimă! exclamă Furuneo.

«Începe să înţeleagă», îşi spuse McKie. Cineva spunea că nenorocirea cu calebanii era că nu aveau o configuraţie identificabilă. Din păcate, aşa era. Imaginaţi-vă ceva real, o fiinţă a cărei prezenţă nu poate fi negată, dar care, totuşi, vă derutează toate simţurile îndată ce încercaţi să o definiţi; aceasta este definiţia unui caleban.

«Sînt asemenea ferestrelor cu storurile trase, ce se deschid, totuşi, spre eternitate», spusese Masarard –

poetul.

Încă de pe vremea primilor calebani, McKie nu ratase nici una dintre şedinţele de informare ale Biroului asupra acestei probleme. Iar acum încerca să-şi amintească tot ce aflase atunci, ca şi cum de asta depindea rezolvarea prezentei dificultăţi.

Fusese vorba mai ales despre «dificultăţile de comunicare în interiorul unei zone de afecţiune». Conţinutul exact îi scăpa. «Bizar!», îşi spuse. Ca şi cum imposibilitatea vizuală a co-senzitivilor de a-i defini pe calebani le afectase şi memoria.

Tocmai asta îi deranja pe co-senzitivi: lucrările calebanilor erau cît se poate de real-vizibile – tunelurile Ochiului S, Sferele în care erau condamnaţi să trăiască… Dar nimeni, niciodată, n-a văzut vreun caleban ca atare.

Uitîndu-se la micul agent cu statură grotescă, Furuneo îşi aminti de ironiile colegilor, care spuneau că acesta începuse să lucreze pentru Birou cu o zi înainte de a se naşte.

— Abnethe a angajat o agenţie, nu? întrebă Furuneo.

— Da, cam aşa ceva.

— Alerta vorbea despre morţi, despre cazurile de nebunie…

— Oamenii tăi au luat agresal? i-o reteză McKie.

— V-am executat ordinele.

— Perfect. Se pare că este unica protecţie.

— De fapt, ce se întîmplă? îndrăzni Furuneo.

— Calebanii… dispar… De fiecare dată cînd piere unul, apare un val de morţi stranii şi… alte consecinţe dezastruoase: leziuni psihice şi mentale, cazuri de nebunie…

Furuneo privi spre ocean, înghiţindu-şi întrebarea care-i stătea pe buze.

McKie ridică din umeri:

— Mai bine am merge să aruncăm o privire. Fapt este că, înainte de a mă contacta voi, credeam că-n univers n-a mai rămas decît un singur caleban, cel angajat de Abnethe.

— Cum veţi proceda?

— Iată o întrebare grozavă!? îl ironiză McKie.

— Şi calebanul lui Abnethe… Cum îşi explică comportarea?

— N-am avut plăcerea să-i iau un interviu. Nu ştim unde se mai ascunde.

— Cine ştie?!?… Furuneo se încruntă. Cordialitatea e un loc retras…

— M-am gîndit la asta. Şi spui că Sfera e într-o stare proastă.

— Bizar, nu-i aşa?

— Doar o ciudăţenie printre altele.

— Se spune că un caleban nu-şi părăseşte niciodată Sfera. Şi că se aşează în vecinătatea apei, reluă Furuneo.

— Ce-ai făcut pentru a încerca să intri în legătură cu el?

— Ca de obicei… Dar de unde ştiţi că Abnethe a angajat un caleban?

— A spus cuiva, care a spus altcuiva… şi aşa mai departe. Ba chiar unul dintre calebani ne-a dat de înţeles acest lucru înainte de a dispărea.

— Şi sînteţi siguri că dispariţiile şi toate celelalte necazuri sînt legate de acest fapt?

— Hai să batem la poarta acestei creaturi, poate aflăm răspunsul, spuse McKie.

Ultima lui soţie avea o atitudine ostilă faţă de Birou. «Se folosesc de tine», spunea ea. Acest gînd îl frămînta obsedant în timp ce se îndrepta, alături de Furuneo, spre ocean. Se punea acum următoarea întrebare: cum şi de ce îl foloseau de această dată? Dacă îndepărta ideea că era propus drept victimă, mai rămîneau sute de alte posibilităţi. Îi interesau cunoştinţele lui juridice? Sau maniera lui mai puţin ortodoxă de a aborda relaţiile între specii? Cert era că nu aşteptau de la el o acţiune oarecare de sabotaj oficial. Dar atunci? De ce i s-au dat instrucţiuni atît de succinte?

«Căutaţi şi contactaţi calebanul angajat de Mliss Abnethe sau orice alt caleban susceptibil de a vă furniza informaţii şi luaţi măsurile potrivite.»

Măsurile potrivite?

McKie plecă încet capul.

— De ce v-au ales pe dumneavoastră? întrebă Furuneo.

— Ştiu să se folosească de mine.

Vehiculul de suprafaţă condus de un rechizitor făcu un viraj strîns: dintr-odată, în faţa lor, se ivi malul stîncos al oceanului. Printre craterele de lavă neagră, se întrezărea ceva sclipitor; deasupra stîncilor se roteau aparatele guvernamentale.

— Aici e? întrebă McKie.

— Da.

— Care e ora locală?

— Cam două ore şi treizeci înainte de apusul soarelui, răspunse Furuneo, interpretînd corect preocuparea lui McKie.

— Credeţi că agresalul ne va apăra chiar dacă acest caleban se va hotărî să... dispară?

— Sper din suflet, zise McKie. Dar de ce n-am venit pe calea aerului?

— Pentru că locuitorii de aici nu mă văd de obicei decît în maşină, cel puţin cînd nu mă aflu în misiune oficială.

— Vrei să spui că ei nu ştiu de Sfera asta?

— Nimeni nu ştie. În afară, desigur, de gărzile locale care au consemnele lor.

— S-ar spune că ţii totul în mînă, pe aici, spuse McKie. Nu ţi se pare că eşti puţin cam prea eficient?

— Fac şi eu ce pot, făcu Furuneo, bătîndu-l pe umăr pe şofer.

Vehiculul se opri lîngă o terasă ce domina un lanţ de piscuri stîncoase şi craterul negru lîngă care eşuase Sfera.

— Ştiţi, uneori mă întreb dacă ştim cu adevărat ce sînt aceste Sfere.

— Casele lor, mormăi McKie.

— Aşa se spune, e drept.

Furuneo coborî din maşină. O pală de vînt tăios îi răscoli durerea de la şold.

— Ei, de aici mergem pe jos.

* * *

Coborînd spre mare, McKie se felicită în gînd în repetate ori pentru centura gravitaţională instalată pe piele. Dacă ar fi căzut, viteza de cădere ar fi fost aproape nulă. Dar nu era la fel de bine asigurat împotriva pietrelor care-i înţepau tălpile şi a stropilor îngheţaţi pe care vîntul îi sufla în obraz.

Regreta că nu se echipase cu un termocombinezon.

— E mai frig decît credeam, spuse Furuneo, încercînd să urce pe platoul stîncos.

Agită braţele în direcţia aerobuzelor. Unul înclină de două ori aripile, continuînd să se învîrtă încet deasupra Sferei încercuite.

Furuneo se căţără pe stîncă, urmat de McKie, ce-şi ţinea capul plecat, ferindu-se de stropii îngheţaţi. Zgomotul resacului era atît de puternic, încît erau obligaţi să urle pentru a se auzi cît de cît.

— Vedeţi? spuse Furuneo. E cam dărîmată, ce ziceţi?

— Şi totuşi, aceste lucruri au reputaţia de a fi indestructibile!

Sfera avea un diametru de şase metri. Stătea înfundată în sol mai mult de cincizeci de centimetri, ca şi cum, în contact cu ea, piatra s-ar fi topit.

McKie o luă înaintea lui Furuneo şi se adăposti de vînt lîngă Sferă. Rămase acolo chircit, cu mîinile în buzunare. Suprafaţa sferică nu oprea prea mult stropii tăioşi şi reci.

— E mai mare decît m-aş fi aşteptat, îi spuse lui Furuneo, care se apropia.

— Pentru prima oară vedeţi aşa ceva de aproape?

— Da.

McKie cîntărea sfera din priviri. Pe alocuri, suprafaţa metalică opacă era cizelată de semne, în relief sau scobite, ce păreau a alcătui un fel de motiv. Să fie organe de comandă? De palpare? Chiar în faţa lui era o scobitură adîncă, datorată, poate, şocului. O pipăi, dar era perfect închisă.

— Şi dacă s-au înşelat asupra naturii acestor obiecte? întrebă Furuneo.

— Cum?!

— Dacă nu-s locuinţe pentru calebani?

— Nu ştiu. Ţi-aminteşti ce scria în manual?

— «Căutaţi o protuberanţă în formă de tetină şi bateţi încet.» Iată una în stînga–, dar am încercat deja.

McKie privi în direcţia indicată. Cu această ocazie, primi o rafală de stropi în obraz. Descoperi protuberanţa indicată şi bătu. Nici un răspuns.

— Toate rapoartele afirmă că există, totuşi, undeva, o uşă! mormăi el.

— Dar nu scrie nicăieri că s-ar şi deschide, replică Furuneo.

McKie continuă să înconjoare Sfera pînă găsi o a doua protuberanţă. Bătu. Din nou nici un răspuns.

— Am încercat-o şi pe asta, rosti Furuneo.

— Mă simt ca un idiot.

— Poate că nu-i nimeni înăuntru!

— Maşină teleghidată?

— Sau abandonată – o epavă.

McKie indică o linie verde subţire, lungă cam de un metru, pe partea expusă vîntului.

— Asta ce-i?

Furuneo îşi acoperi capul, ferindu-se de furtună.

— Nu-mi aduc aminte să o fi văzut.

— Mi-ar place să ştim ceva mai multe despre toate blestemăţiile astea, mîrîi McKie.

— Poate că n-am bătut destul de tare…

McKie, cu sprîncenele încruntate, căzuse pe gînduri. Îşi deschise apoi trusa şi scoase un explozibil slab.

— Du-te în partea cealaltă! îi ordonă lui Furuneo.

— Sînteţi sigur că e o metodă bună?

— Nu.

— Dar…

Furuneo înălţă din umeri şi dispăru în spatele Sferei.

McKie aplică explozibilul de-a lungul liniei verzi, îi ataşă un fir pentru reacţie ulterioară şi se duse lîngă Furuneo.

După cîteva clipe, se auzi o bubuitură surdă, pe jumătate înăbuşită de zgomotul valurilor.

Pentru un moment, McKie se îngrozi: dacă acel caleban se va înfuria şi-i va ataca cu o armă absolut necunoscută

lor? Dar îşi făcu curaj şi se apropie de Sferă.

Deasupra liniei verzi, apăru o deschizătură ovală, ca şi cum un panou alunecase spre interior.

— S-ar spune că aţi găsit butonul, spuse Furuneo.

McKie îşi reprimă o uşoară enervare pe care o datora, ştia asta, efectelor agresalului, şi răspunse:

— Da. Ajută-mă.

De altfel, Furuneo părea a se controla destul de bine, în ciuda drogului. Cu ajutorul lui, McKie îşi băgă capul în interiorul deschizăturii. Privi curios. Îl asaltă o lumină mov şi o uşoară senzaţie de mişcare.

— Vedeţi ceva? ţipă Furuneo.

— Nu ştiu.

McKie intră cu totul în Sferă şi păşi pe solul elastic. Începu să cerceteze, uimit, locul inundat de lumina mov. Îi era atît de frig, încît îi clănţăneau dinţii. Aparent, camera în care se afla ocupa tot centrul Sferei; avea plafonul jos, curcubeie irizate se întindeau în partea stîngă printr-o excrescenţă de forma unei linguri uriaşe, ce se ivea direct din perete, în imediata lui apropiere. Peste tot – cilindri minusculi, peri ascuţiţi şi butonaşe.

Impresia de mişcare îi venea din scobitura lingurii. Brusc, McKie îşi dădu seama că se afla în prezenţa unui caleban.

— Ce vedeţi? ţipă de afară Furuneo.

Fără a părăsi din priviri lingura, McKie întoarse uşor capul.

— E un caleban aici.

— Să vin?

— Nu. Avertizează oamenii şi nu te mişca.

McKie se concentră spre centrul lingurii ciudate. Se afla pentru prima dată singur în faţa unui caleban. Era un privilegiu rezervat, în general, cercetătorilor echipaţi cu tot felul de instrumente esoterice.

— Sînt… mă numesc Jorj X. McKie, de la Biroul de Sabotaj, rosti el cu greu.

În scobitura lingurii, avu loc un soi de mişcare urmată imediat de efectul unei comunicări iradiate:

— Te cunosc.

Lui McKie îi veni în minte descrierea poetului Masarard, în a sa *Conversaţie cu un Caleban:* «Cine poate şti cu ce se aseamănă cuvintele unui caleban? Te învăluie asemenea strălucitoarelor firme cu nouă lumini diferite. Cei insensibili află aici iradieri. Eu însă pretind că aceşti calebani vorbesc. A dărui cuvinte nu înseamnă oare a vorbi? O, Calebane, dăruieşte-mi cuvintele tale, iar eu voi împărţi înţelepciunea ta întregului univers.»

Acum, după ce trecuse prin experienţa cuvintelor calebane, McKie hotărî că Masarard nu era decît un ignorant pretenţios. Calebanul iradia. Mesajul lui se grefa pe spiritul co-senzitivului, asemenea unui sunet, fără ca urechile să fi perceput ceva. Tot un astfel de efect aveau calebanii şi asupra vederii. Simţeai că se vede ceva, dar centrii vederii nu percepeau, de fapt, nimic.

— Sper… sper că nu vă deranjez, începu McKie.

— Nu posed referinţe pentru a deranja, răspunse Calebanul. Sînteţi cu un însoţitor?

— Tovarăşul meu e afară. Nu aveţi referinţe pentru a deranja?

— Chemaţi însoţitorul, spuse Calebanul.

McKie ezită o clipă. Apoi strigă:

— Furuneo! Vino aici!

Reprezentantul planetar îşi făcu apariţia şi se instală în stînga lui McKie, în unda de lumină mov.

— Doamne, ce frig e afară! făcu el.

— Temperatură joasă şi umiditate înaltă, aprobă Calebanul.

McKie, care se întoarse pentru a-l vedea pe Furuneo intrînd, zări o uşă desprinzîndu-se uşor din masa peretelui şi acoperind deschizătura ovală. Dintr-odată, încetară şi zgomotul, şi vîntul şi ploaia de stropi reci.

În interiorul Sferei, temperatura începu să crească.

— Se va face cald, spuse McKie.

— Ce?

— Cald. Aminteşte-ţi ce-ai învăţat: calebanilor le place o atmosferă caldă şi uscată.

Simţea deja că veşmintele ude leoarcă încep să i se usuce.

— Aşa e. Dar ce se-ntîmplă aici? întrebă Furuneo.

— Am fost invitaţi să intram. Nu-l deranjăm pentru că nu are referinţe pentru a deranja.

McKie se întoarse din nou spre lingură.

— Şi unde-i? făcu Furuneo.

— În lingură.

— Eu… ştiţi… da, în sfîrşit…

— Puteţi să-mi spuneţi Fanny Mae, rosti creatura calebană. Sînt capabilă să-mi reproduc specia şi să răspund echivalenţelor de genul feminin.

— Fanny Mae, repetă McKie, simţindu-se cumplit de tîmpit.

«Cum naiba să poţi privi creatura asta? Oare unde-i obrazul?» gîndi el.

— Tovarăşul meu se numeşte Furuneo Alichino şi este reprezentantul planetar al Biroului de Sabotaj.

«Fanny Mae! Aşa deci!»

— Acum vă cunosc, spuse Calebana. Vreau informaţii despre scopul vizitei.

Furuneo se scărpină în urechea stîngă.

— Cum o auzim? Nu înţeleg nimic…

— Nu-ţi mai bate capul, rosti McKie.

«Prudenţă maximă. Dar cum să iei un interogatoriu chestiunii ăsteia?», gîndi el.

Prezenţa nonsubstanţială a Calebanei, maniera neobişnuită în care creierul său îi percepea vorbele – toate acestea, combinate cu agresalul, îi dădeau o stare de iritare crescîndă.

— Eu… Eu am ordine, zise McKie. Caut Calebanul angajat de Mliss Abnethe.

— Accept întrebările, răspunse ciudata creatură.

«Accept întrebările?»

McKie se strădui să o privească din diverse unghiuri, încercînd să vadă dacă poate găsi o posibilitate de imagine substanţială recognoscibilă a creaturii din faţa lui.

— Ce faceţi? întrebă Furuneo.

— Încerc să o văd.

— Căutaţi substanţa vizibilă? întrebă Calebana.

— … ăă… da, recunoscu McKie.

«Fanny Mae?» se gîndea el acum. Totul se întîmpla ca în vremea primelor contacte cu planetele Gowachin; era ca primul pămîntean care întîlnise primul batracian gowachin ce i se prezentase sub numele de William. «Unde şi-o fi găsit Calebana numele ăsta, în toate cele optzeci de mii de planete ale sistemului? Şi de ce tocmai „Fanny Mae „?»

— Arăt o oglindă, spuse ea, care reflectă exterior proiecţia pe planul fiinţei.

— Şi vom vedea? şopti Furuneo. Nimeni n-a văzut vreodată un caleban.

— Ssst!

Ceva oval, cam de jumătate de metru, presărat de umbre roz, bleu, verzi, fără nici un punct de legătură aparentă cu prezenţa calebană, se materializă deasupra uriaşei linguri.

— Consideraţi aceasta drept fază în care îmi dezvălui fiinţa, spuse Calebana.

— Vezi ceva? întrebă Furuneo.

Centrii vizuali ai lui McKie înregistrau acum o senzaţie limită, o impresie de viaţă diferită de ritmurile dezîncarnate, acordate cu ovalul multicolor, asemenea zgomotului mării păstrat într-o scoică goală. Îşi aminti de un prieten orb şi de greutatea lui de a se concentra asupra ochiului sănătos fără a-i privi banda neagră de la ochiul lipsă. «De ce nu şi-o fi cumpărînd idiotul asta un ochi de sticlă? De ce…»

Înghiţi în sec.

— În viaţa mea n-am văzut ceva mai ciudat, şopti Furuneo. Vedeţi ce văd şi eu?

McKie îşi descrise senzaţiile vizuale.

— Asta percepi şi tu?

— Da, ceva pe-aproape.

— Tentativă vizuală – eşuată, spuse Calebana. Poate din cauza contrastelor inadecvate.

Curios să afle dacă se înşelase, lui McKie i se păru că din

vocea ei răzbate o undă de tristeţe. Oare calebanii erau supăraţi pentru că nu puteau fi văzuţi?

— Nu-i nimic, făcu McKie. Mi-ar place să discutam puţin despre calebanul care…

— Poate e imposibilă racordarea percepţiilor, îl întrerupse Calebana. Pătrundem într-o fază ireversibilă, fără remediu. Nu ne rămîne decît să vorbim cu noaptea, cum spune unul dintre poeţii voştri.

Un soi de suspin adînc iradie dinspre făptura nevăzută, copleşindu-l pe McKie. Era o tristeţe adevărată, o melancolie de netrecut… Se întrebă dacă nu cumva agresalul îşi epuizase efectul. Emoţia intensă era încărcată şi de teamă.

— Simţiţi? întrebă Furuneo.

— Da.

McKie îşi simţea ochii arzînd. Clipi. Între două bătăi de pleoapă, întrezări în oglinda ovală forma unei flori de un roşu aprins, care se unduia lin, deschizîndu-se şi închizîndu-se încet. Îi venea să întindă mîna, să o atingă, să o mîngîie cu înţelegere.

— Ce frumos! murmură el.

— Ce-i? şopti Furuneo.

— Cred că sîntem pe cale de a vedea un caleban.

— Îmi vine să plîng.

— Stăpîneşte-te! îl avertiză McKie.

Dar glasul i se frînse. Trupul îi era zguduit de emoţii puternice. Erau aşchii, desprinse dintr-o masă imensă, ce încercau să-şi clădească propriul drum.

Din efectul agresalului nu mai rămăsese nimic.

Încet, imaginea din oglindă se estompă. Simţea că se îneacă din cauza emoţiei.

— Ah…, suspină Furuneo.

— Fanny Mae, încercă McKie, ce anume…?

— Eu sînt cea angajată de Mliss Abnethe, declară ea. Am folosit corect verbul?

— Ei! făcu Furuneo. Ia te uită!

McKie îi aruncă o privire, apoi se uită spre deschiderea ovală prin care intraseră. Nu se mai vedea nimic. Căldura

devenea insuportabilă. «Am folosit corect verbul?» Se uită din nou spre creatura calebană. Deasupra lingurii, încă plutea ceva, dar centrii lui vizuali nu puteau defini ce anume.

— Asta a fost o întrebare? spuse Furuneo.

— Stai o clipă liniştit. Trebuie să reflectez, spuse McKie.

Secundele treceau repede. Furuneo îşi simţea sudoarea prelingîndu-se pe spate, pe sub cămaşă, iar în colţul gurii – gustul sărat.

McKie contemplă, în tăcere, lingura uriaşă. Calebana angajată de Abnethe... Mai simţea încă efectul şocului emoţional de adineaori. O amintire pierdută încerca să se impună atenţiei, dar spiritul său nu reuşi s-o materializeze.

Furuneo, care-l pîndea pe McKie, începu să se întrebe dacă nu cumva Sabotorul Extraordinar fusese hipnotizat.

— Încă mai meditaţi? şopti el cu teamă.

McKie aprobă, dînd din cap fără a-l privi.

— Fanny Mae, unde se află persoana care te-a angajat?

— Coordonate interzise, spuse Calebana.

— E pe această planetă?

— Conjuncţii diferite.

— Cred că nu vorbiţi aceeaşi limbă, remarcă Furuneo.

— Din tot ce-am citit despre calebani, asta e marea problemă: comunicarea, îl aprobă McKie.

Furuneo îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Aţi încercat s-o contactaţi pe Abnethe de la mare distanţă? întrebă el.

— Nu fi tîmpit! E primul lucru pe care-am încercat să-l fac.

— Şi?

— Sau taprisioţii spun adevărul şi nu o pot contacta, sau ea a găsit o altă modalitate de a-i cumpăra. În orice caz, ce mai contează? Să admitem că o pot contacta. Crezi că-mi va spune unde se află? Cum să invoc clauza monitorului dacă ea nu poartă monitor?

— Dar cum ar fi putut să-i cumpere pe taprisioţi?

— Crezi că ştiu? De altfel, cum a putut angaja un Caleban?

— Invocarea unui schimb de valori, interveni Calebana.

McKie îşi muşcă buzele.

Furuneo se sprijini de peretele din spate. Ştia ce-l inhiba pe McKie. Trebuia să fie prudent cu o specie co-senzitivă străină. Niciodată nu ştii ce i-ar putea jigni. Chiar felul de a pune o întrebare îţi poate aduce necazuri. Ar fi trebuit să aducă un expert xeno pentru a-l ajuta pe McKie în misiune. Cum de nu-i trecuse prin cap?

— Abnethe ţi-a oprit ceva preţios, Fanny Mae? întrebă în cele din urmă McKie.

— Propun judecată: Abnethe nu prietenă bună-drăguţă-acceptibilă, spuse ea.

— E… judecata ta?

— Specia voastră interzice flagelare co-senzitivi între ei. Mliss Abnethe flagelare persoană a mea.

— De ce nu… refuzi, pur şi simplu? avansă McKie.

— Obligaţie contract.

«Obligaţie contract…», repetă McKie, privindu-l pe Furuneo, care ridică din umeri, nedumerit.

— Întreab-o unde se duce pentru a se flagela, sugeră Furuneo.

— Flagelare vine la mine, răspunse Calebana.

— Prin flagelare înţelegi: a primi loviturile de bici? întrebă McKie.

— A primi implică a da. Termen impropriu. Abnethe biciuieşte persoană a mea.

— Chestia asta vorbeşte ca un robot, remarcă Furuneo.

— Lasă-mă să mă ocup eu de ea! îi ordonă McKie.

— Robot descris maşină. Dar eu vie, spuse Calebana.

— Nu a vrut să te jignească.

— Nu referinţe jignească.

— Biciuirea te face să suferi? întrebă McKie.

— Explică suferi.

— Îţi provoacă durere?

— Referinţă regăsită. Senzaţii deja explicate. Explicaţia nu verifică conjuncţia.

«Nu verifică conjuncţia?» îşi spuse McKie.

— Tu ai ales să fii biciuită?

— Alegere deja făcută.

— Ei bine… ai face aceeaşi alegere dacă ar fi s-o iei de la capăt?

— Referinţă confuză, spuse Calebana. Dacă a lua de la capăt implică repetiţie, nu aleg repetiţie. Abnethe trimite Palenki cu un bici şi flagelare începe.

— Un Palenki! exclamă Furuneo, străbătut de un frison.

— Trebuia să fie ceva de genul ăsta, îi spuse McKie. O altă creatură fără creier, doar plină de muşchi, ar accepta, oare, să facă aşa ceva?

— Dar un Palenki! N-am putea căuta…

— Ştiam de la început că era obligată să-l folosească, i-o tăie McKie. Cum să găseşti un Palenki izolat?

Înălţă din umeri.

— Mă-ntreb de ce nu înţeleg calebanii conceptul de durere. E o problemă de semantică sau le lipsesc legăturile nervoase aferente?

— Înţeleg legăturile nervoase, spuse Calebana. Co-senzitivitate trebuie să posede legături de control. Dar durerea… Discontinuitate de semnificaţie probabil de nedepăşit.

— Parcă spuneaţi că Abnethe nu suportă spectacolul durerii, îi aminti Furuneo lui McKie.

— Da. Cum asistă la şedinţele de flagelare?

— Abnethe observă casa a mea.

Cînd fu clar că nu va mai căpăta nici o informaţie, McKie întrebă singur:

— Nu înţeleg. Ce-are a face casa cu restul?

— Aceasta casă a mea. Casă a mea conţine şiruri. Stăpîn Ochiul S. Abnethe posedă conjuncţiile plătite.

McKie se întrebă dacă nu cumva Calebana juca cu el un joc sarcastic. Dar toate datele despre calebani excludeau orice referinţă la sarcasm. Confuzie terminologică, da, dar nu rea-voinţă şi nici subterfugii. Totuşi, să nu înţeleagă durerea?!

— Abnethe e complet răvăşită! murmură McKie.

— Fizic intactă, spuse Fanny Mae. Izolată în conjuncţiile ei, dar identificabilă după criteriile tale – acestea sînt

judecăţile făcute în prezenţa mea. Dacă te referi însă la psihicul lui Abnethe, răvăşit e un cuvînt bun. Ceea ce văd eu din psihicul ei e cu adevărat deranjat. Emanaţii de culori neobişnuite îmi deplasează în mod extraordinar simţul vederii.

McKie înghiţi în sec.

— Îi *vezi* psihicul?

— Văd orice psihic.

— Iată ce rămîne din teoria conform căreia calebanii nu văd nimic…, spuse Furuneo. Totul nu-i decît o iluzie, nu?

— Cum… cum e cu putinţă? întrebă McKie.

— Ocup spaţiu situat între psihic şi mental, spuse Calebana. E explicaţia prietenilor co-senzitivi. Terminologie a voastră.

— Fleacuri!

— Atingi discontinuitate de semnificaţie, şopti ea.

— De ce ai acceptat propunerea lui Abnethe?

— Nu am referinţe pentru explicaţie.

— Atingi şi tu o discontinuitate de semnificaţie, glumi Furuneo.

— Nu mă îndoiesc, zise Calebana.

— Trebuie s-o găsesc pe Abnethe, rosti cu greu McKie.

— Dau avertisment, declară creatura.

— Atenţie, şopti Furuneo. Simt o ostilitate care nu-i legată de agresal.

McKie îi făcu semn să tacă.

— Ce avertisment, Fanny Mae?

— Potenţialităţile situaţiei voastre, spuse ea. Eu las…, persoană? Da, persoană. Eu las persoană a mea să ia parte la capcana unei asociaţii pe care alţi co-senzitivi o pot interpreta drept non-amicală.

McKie se scărpină în cap. Se întrebă dacă atinseseră, oare, un nivel cît de cît rezonabil de comunicare. Ar fi vrut să afle despre calebanii dispăruţi, despre decesele şi cazurile de nebunie care au urmat dispariţiei lor, dar se temea de consecinţele discuţiei.

— Non-amicale, repetă.

— Înţelege! Viaţa care curge în toate conţine conjuncţii

interne. Fiecare entitate rămîne legată pînă ce discontinuitatea finală o retrage din… reţea? Da, reţea e termenul adecvat. Ignorînd amestecurile de alt fel, eu furnizez legături altor entităţi asociate cu Abnethe. Dacă în persoana mea survin discontinuităţi, toate entităţile conectate le împărtăşesc.

— Discontinuitatea?! întrebă McKie, care nu era prea sigur că a înţeles ceva.

— Confuzia se datorează contactului între co-senzitivi, care nu-şi are originea în aceeaşi liniaritate de conştiinţă, continuă ea, fără să-l ia în seamă pe McKie.

— Nu prea ştiu ce vreţi să spuneţi prin discontinuitate, insistă, totuşi, Marele Sabotor.

— În context, discontinuitatea finală presupune contrariul plăcerii – termen al vostru.

— Nu veţi ajunge nicăieri aşa, zise Furuneo.

Îl durea capul de cît încercase să transpună în cuvinte impulsurile primite de la strania creatură.

— Iată-ne în faţa unei probleme de interpretare semantică, spuse McKie. Avem declaraţiile negru pe alb, dar încercăm să aflăm o soluţie de mijloc.

— Totul se află la mijloc, articulă, în felul ei, Calebana.

— Presupune contrariul plăcerii…, repetă McKie.

— Termen al vostru, îi aminti, sarcastic, Furuneo.

— Spune-mi, Fanny Mae, reluă McKie, alţi co-senzitivi numesc această *discontinuitate finală* moarte?

— Termen presupus aproximativ. Renunţare la conştiinţa mutuală, discontinuitate finală, moarte – toţi termeni similar descriptivi.

— Şi dacă tu mori, vor mai muri şi alţii, nu-i aşa?

— Toţi utilizatorii Ochiului S. Toţi legaţi.

— Toţi? întrebă stupefiat McKie.

— Toţi ceilalţi de pe… frecvenţa voastră? Concept dificil. Calebanii au etichete pentru acest concept… plan? Planguinitatea existenţei? Probabil termen propriu nefolosit. Problemă disimulată de excluziunea vizuală care îngreuiază asociaţia mutuală.

Furuneo atinse braţul lui McKie.

— Vrea să spună că, dacă ea moare, toţi cei care au utilizat tunelurile S o vor urma în mormînt?

— Aşa s-ar zice!

— Nu pot să cred!

— Datele ne indică faptul că ar fi cazul să o luăm în serios!

— Dar…

— Mă întreb dacă nu cumva ea e acum în pericol de moarte…, gîndi McKie cu voce tare.

— Dacă admitem postulatul, e o întrebare excelentă, spuse Furuneo.

— Fanny Mae, ce precede discontinuitatea ta finală? întrebă McKie.

— Totul precede discontinuitatea finală.

— Da, dar acum te îndrepţi spre ea?

— Inevitabil, toţi se îndreaptă spre discontinuitatea finală.

McKie îşi simţi fruntea inundată de sudoare. În Sferă, temperatura continua să crească.

— Mă supun necesităţilor onoarei. Informez perspective. Co-senzitivii planguinităţii par a fi incapabili, fără mijloace de a se sustrage asociaţiei mele cu Abnethe. Comunicare înţeleasă?

— McKie, ai idee cîţi co-senzitivi au utilizat culoarele? întrebă Furuneo.

— Cred că aproape toţi.

— Comunicare înţeleasă? insistă ea.

— Nu ştiu, mormăi McKie.

— Transmitere de concepte dificile.

— Nu-mi vine să cred, spuse Furuneo.

— Totuşi, va trebui să crezi. Aşa spuneau şi alţi calebani, judecînd după ceea ce au lăsat în urma lor!

— Retragerea semenilor creează disrupţie. Înţeleg. Disrupţie egal dezordine, nu-i aşa? întrebă Fanny Mae.

— Da, oarecum. Dar explică-mi, te rog: eşti în pericol iminent de… discontinuitate finală?

— Explică iminent.

— Puţin, foarte puţin timp, o lămuri McKie.

— Conceptul timp dificil. Doreşti să cunoşti modul meu de a depăşi flagelare?

— Da, cam aşa ceva, zise McKie. Cam cîte şedinţe mai poţi supravieţui?

— Explicaţi supravieţui.

— Cîte şedinţe de flagelare poţi suporta înainte de a cunoaşte discontinuitatea finală? întrebă McKie, luptîndu-se cu un simţămînt de frustrare accentuat de efectul agresalului.

— Cam zece flagelări. Poate mai puţin. Sau chiar mai mult.

— Şi moartea ta ne va ucide pe toţi? întrebă McKie, sperînd, totuşi, că se înşelase.

— Nu pe toţi, spuse Calebana.

— Credeţi doar că o înţelegeţi, spuse Furuneo.

— Mă tem să o înţeleg.

— Tovarăşi calebani, reluă ea, recunoscut capcană şi retras persoană la ei. Astfel, ei evită discontinuitatea.

— Cîţi calebani au rămas în… planul nostru? întrebă McKie.

— Unică entitate a mea.

— Ultima! murmură McKie. Firul e ciudat de subţire…

— Nu văd cum moartea unui caleban ar putea produce atîtea ravagii, spuse Furuneo.

— Explic prin comparaţie, începu Calebana. Un savant din planguinitatea voastră explică reacţie a eului stelar. Masă stelară intră în condiţie de expansiune. Astfel, masă stelară absoarbe toate substanţele şi le reduce la alte configuraţii de energie. Toate substanţele întîlnite de expansiunea stelară se transformă. Discontinuitatea finală a persoanei atinge legăturile conjuncţiilor Ochiului S şi redistribuie toate entităţile întîlnite.

— Eul stelar…, repetă Furuneo, ridicînd capul.

— Termen impropriu? întrebă Calebana. Eu energetic, poate.

— Vrea să spună că folosirea culoarelor Ochiului S ne-a legat, într-un fel sau altul, de viaţa ei, reluă McKie. Moartea ei se va propaga ca o explozie stelară în întreaga reţea şi

ne va ucide pe toţi.

— Asta credeţi dumneavoastră că vrea să spună, făcu neîncrezător Furuneo.

— Sînt obligat să cred. Legătura prin care comunicăm e bine întreţinută, sînt convins că e sinceră. Nu simţi ce emoţii iradiază?

— Două specii diferite nu pot împărtăşi aceleaşi emoţii decît pînă la un punct, obiectă Furuneo. În plus, ea nu înţelege la fel ca noi durerea.

— Savant din planguinitatea voastră explică bază emoţională de comunicare, interveni Calebana. În lipsă de comunitate emoţională, identitate nesigură de concepte. Concept de emoţie nu clar pentru calebani. Firesc dificultate de comunicare.

În gîndul său, McKie o aprobă. Ba chiar vedea şi o dificultate suplimentară; nu ştia dacă cuvintele ei erau rostite sau erau iradiate într-o manieră neverosimilă, dificultate care nu făcea decît să sporească confuzia.

— Cred că, dintr-un anumit punct de vedere, aveţi dreptate, spuse Furuneo.

— Da?

— Sîntem obligaţi să presupunem că o înţelegem.

McKie îşi simţea gîtul uscat; înghiţi penibil în sec.

— Fanny Mae, i-ai explicat lui Mliss Abnethe perspectiva acestei discontinuităţi finale?

— Problemă explicată. Calebanii încercat să repare eroare. Abnethe nu oferă înţelegere sau neglijează consecinţe. Conjuncţii dificile.

— Conjuncţii dificile…, murmură şi McKie.

— Toate conjuncţiile unui singur Ochi S. Stăpînul Ochiului S creează probleme reciproce mie.

— Să nu-mi spuneţi că înţelegeţi şi asta! exclamă Furuneo.

— Abnethe foloseşte Stăpînul Ochiului S prin persoană a mea, reluă Calebana. Contract dă dreptate la Abnethe. Unic Stăpîn Ochi S la persoană a mea. Abnethe foloseşte pe el.

— Deci, ea deschide un culoar pentru a-şi trimite Palenki-ul ei, spuse Furuneo. De ce nu l-am aştepta aici şi

am sări pe el? Apoi am folosi culoarul…

— Ar avea de mii de ori timp să închidă culoarul. Nu, Fanny Mae a spus ceva mult mai important. Cred că a vrut să spună că nu există decît un Stăpîn al Ochiului S, un singur sistem de control pentru toate culoarele, poate… şi că ea comandă toate astea sau, în fine, ea le leagă… sau…

— Sau orice altceva, îl ironiză Furuneo.

— Abnethe conduce Ochiul S prin contract, preciză Calebana.

— Înţelegi ce-am vrut să spun? Fanny Mae, nu poţi prelua controlul?

— Termenii de acord interzic interferenţa.

— Nu-ţi poţi folosi, totuşi, propriile culoare? insistă McKie.

— Toţi folosesc.

— E o nebunie! ţipă Furuneo.

— Nebunie egal absenţa progresiei ordonate a gîndirii în acceptarea reciprocă a termenilor logici, recită creatura. Nebunie: judecată frecventă a unei specii asupra alteia. Interpretare adecvată diferită.

— Cred că ar fi cazul să-mi administrez un pumn! zise Furuneo.

— Ascultă! Totul pare a confirma ipoteza noastră. Situaţia e explozivă şi periculoasă, se precipită McKie.

— Trebuie s-o găsim pe Abnethe şi s-o împiedicăm să continue.

— Ascultîndu-te, totul pare atît de simplu…, suspină McKie. Iată ordinele mele: şterge-o de aici şi alertează Biroul. Deşi discuţia cu Fanny Mae nu apare pe înregistrator, o ai intactă în memorie. Spune-le să te supună testelor.

— Am înţeles. Rămîneţi?

— Da.

— Şi dacă mă-ntreabă, ce să le spun că faceţi?

— Vreau să încerc să aflu ceva despre anturajul şi însoţitorii lui Mliss Abnethe.

Furuneo tuşi. Doamne, ce cald era!

— V-aţi gîndit, ştiţi… bang! şi făcu gestul de a ochi pe

cineva.

— Ştii bine că nu poţi face orice într-un astfel de culoar, la o aşa viteză! zise McKie. Ce naiba, doar ştii asta!

— Poate că acest culoar e diferit.

— Mă-ndoiesc.

— Şi după ce-mi termin raportul?

— Te întorci şi stai afară pînă te chem – asta-n cazul în care nu ţi se încredinţează vreun mesaj pentru mine. Oh! Încă ceva. Cercetează cu grijă Cordialitatea… nu se ştie niciodată.

— Bineînţeles, răspunse ezitant Furuneo. Şi încă ceva: pe cine să contactez din Birou? Pe Bildoon?

McKie ridică, gînditor, o sprînceană: de ce-l întreba aşa ceva? Ce voia, de fapt, să spună?

Dar îşi dădu seama că Furuneo atinsese doar un aspect logic al problemei. Directorul general al Biroului, Napoleon Bildoon, era un Pan Spechi, un co-senzitiv pentarhic, doar aparent uman. Şi pentru că McKie, o fiinţă umană, fusese însărcinat cu această problemă, se putea presupune că ceilalţi co-senzitivi erau excluşi. În vremuri de criză, rivalităţile politice dintre specii puteau căpăta aspecte ciudate. În cazuri de felul acestuia, era de preferat să lărgească cît mai mult posibil autoritatea directorială.

— Mulţumesc, spuse el. Dar nici nu-s în stare să mă gîndesc şi la altceva…

— De acord. Am fost informat de această problemă de către Directorul Discreţiei.

— Gitchel Siker?

— Da.

— Asta înseamnă un Laclac, plus Bildoon, un Pan Spechi. Altcineva?

— Găsiţi pe cineva la Serviciul Judiciar.

— Acesta va fi obligatoriu fiinţă umană.

— Nu-i nimic. La acest stadiu, ne vor înţelege. Şi, oricum, înainte de a lua o hotărîre oficială, vor înştiinţa pe toată lumea.

Furuneo clătină din cap.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Cum ies de aici?

McKie se întoarse către lingura uriaşă.

— Bună întrebare! Fanny Mae, cum poate ieşi însoţitorul meu?

— Unde vrea să plece?

— Acasă.

— Conjuncţii aparente, rosti Calebana.

McKie simţi un curent de aer proaspăt. Urechile înregistrară o schimbare de presiune. Se auzi un pocnet sec, ca şi cum ar fi fost scos dopul unei sticle. Se întoarse. Furuneo nu mai era acolo.

— L-ai... l-ai trimis la el? întrebă McKie.

— Exact. Destinaţia aparent dorită. Rapiditatea împiedică temperatura să coboare sub nivelul adecvat.

McKie simţea cum îi şiroiau obrajii de sudoare. Murmură:

— Mi-ar place să ştiu cum ai realizat asta. Chiar vezi gîndurile noastre?

— Văd doar conjuncţii puternice.

«Discontinuitate de semnificaţie», se gîndi McKie.

Îşi aminti remarca ei despre temperatură. Ce însemna pentru ea nivel adecvat de temperatură? Căci, înăuntru, abia se mai putea respira! Transpiraţia îi irita pielea. Gîtul era uscat. Un nivel adecvat de temperatură!

— Care e opusul lui adecvat? întrebă el.

— Fals.

McKie renunţă. Cum se putea ca fals să fie contrariul lui adecvat? Îşi trecu mîna peste frunte, ştergîndu-şi broboanele de sudoare cu mîneca bluzei.

Ideea că odată cu ea vor muri toţi co-senzitivii care folosiseră vreodată un culoar S nu-i dădea pace, zgîndărindu-i nervii, întreg trupul. Pielea îi era udă de transpiraţie, nu numai din cauza căldurii. În aer plutea moartea, o simţea. Se vedea înconjurat de milioane şi milioane de co-senzitivi care implorau... «Ajutor!»

Toţi cei care folosiseră un culoar...

Pe toţi dracii! Putea, oare, să fie sigur că interpretase

corect vorbele Calebanei? Era cea mai logică ipoteză. Accidentele ce urmau „dispariţiei” Calebanilor nu aveau altă explicaţie.

Pas cu pas, firul fusese ţesut. Şi acum, universul se va umple cu cadavre.

Oglinda ovală de deasupra lingurii se tulbură brusc, se contractă spre exterior, se răsuci în sus-şi-n jos, spre stînga, spre dreapta. McKie primi un impuls clar de suferinţă. Ovalul dispăru, dar privirea lui continuă să perceapă non-prezenţa Calebanei.

— S-a întîmplat ceva? întrebă el.

În loc de răspuns, văzu deschizîndu-se tubul vortal al unui culoar al Ochiului S din spatele Calebanei. Din altă parte a deschizăturii, se întrezărea silueta deformată a unei femei, ca şi cum ar fi privit-o prin telescop. McKie o recunoscu după viziunile şi hologramele pe care le privise ceasuri de-a rîndul, cînd fusese iniţiat în această misiune.

Sub lumina uşor înroşită, datorată trecerii lente prin tunel, McKie zări chipul lui Mliss Abnethe.

Era cît se poate de evident că Esteticienii costisitori de pe Steaydon făcuseră risipă de talent pentru buna reconstituire a chipului femeii. McKie îşi propuse să-şi verifice ulterior supoziţia. Trupul ei avea liniile tinereşti şi zvelte ale unei fiice a plăcerii. Chipul ei, încadrat de un păr mătăsos de un bleu ireal, atrăgea prin forma de petală a buzelor. Ochii mari, de un verde intens şi nasul ascuţit creau un contrast straniu: pe de o parte, o demnitate regală, iar pe de altă parte, invidie şi răutate. O regină tînără şi bătrînă în acelaşi timp. Trebuie să fi avut cel puţin optzeci de ani standard, dar Esteticienii mai diminuaseră ceva din vîrsta ei înaintată.

Trupul somptuos era învăluit într-o rochie lungă de perle gri, mulată, asemeni unui înveliş luminos, difuz. Venea dinspre tubul vortal. Pe măsură ce se apropia, deschiderea culoarului îi ascundea întîi picioarele, apoi talia.

În aceste cîteva clipe, McKie simţi că îmbătrîneşte cu mii de ani. Rămase imobil lîngă colţul prin care intrase în Sferă.

— Ah, Fanny Mae, spuse Mliss Abnethe, văd că ai

musafiri.

Din cauza distorsiunii tunelului, vocea ei era puţin răguşită.

— Jorj X. McKie, Sabotor Extraordinar, se prezentă el.

Să-şi fi contractat, oare, Mliss, pupilele? Sau i se păruse?

Ea se aplecă spre marginea cercului; acum, i se vedeau clar doar umerii şi capul.

— Mliss Abnethe, cetăţean particular.

«Cetăţean particular!» îşi spuse McKie. «Stricata asta controlează capacitatea productivă a cel puţin cinci sute de planete!»

McKie se ridică încet.

— Biroul de Sabotaj se interesează oficial de actele dumneavoastră, zise el, voind să sublinieze cerinţele lor legale.

— Eu sînt cetăţean particular, repetă ea.

În voce i se citea vanitate şi o nerăbdare greu de stăpînit.

McKie se bucură descoperindu-i slăbiciunea. Era un defect care, nu de puţine ori, făcea casă bună cu puterea şi banii. Căpătase o anumită experienţă în arta de a exploata astfel de lipsuri.

— Fanny Mae, rosti el, sînt oaspetele tău?

— Exact, răspunse Calebana. Uşa mea îţi este deschisă.

— Iar eu sînt patroana ta, Fanny Mae? întrebă şi Abnethe.

— Exact, sînt la dispoziţia ta.

Pe chipul femeii se aşternu o expresie dură şi răutăcioasă. Ochii i se îngustară.

— Perfect. Atunci pregăteşte-te să-ţi îndeplineşti obligaţiile…

— O clipă! interveni McKie.

Se simţea depăşit. Oare de ce se grăbea Abnethe? Ce să însemne uşorul tremur din vocea ei?

— Nu-i cazul ca oaspeţii să se amestece în ceea ce nu-i priveşte!

— Biroul de Sabotaj e singurul în măsură să decidă ce-l

interesează şi ce nu.

— Jurisdicţia voastră are limite, îi replică ea.

Dincolo de vorbele ei, McKie întrezări declanşarea unei întregi suite de acţiuni: avocaţi cîrîitori, imense sume distribuite în cărţi de credite, documente falsificate, mărturii false, campanii de video-presă denunţînd lipsa de politeţe cu care o administraţie violentă şi vinovată trata această demnă şi neajutorată doamnă. Toate aceste mijloace puse la lucru pentru a justifica... ce? Folosirea violenţei împotriva persoanei sale? Nu prea credea. Mai curînd, o tentativă de a-l discredita, de a-l acoperi de cele mai grave acuze.

După această meditaţie, McKie ajunsese să se întrebe ce anume îl făcuse atît de vulnerabil. Oare de ce alesese Biroul de Sabotaj? «Pentru că sînt greu de mulţumit», îşi spuse el. «Sînt Sabotor pentru că aşa am vrut eu». Asupra acestei alegeri nu se putea reveni.

Biroul prefera cărările înguste, dar mai întotdeauna sfîrşea prin a accepta căile largi. Acum, i se părea că poartă pe umeri jumătate din universul co-senzitivilor. Era o povară delicată, delicată şi totodată terifiantă. Iar McKie îi resimţea întreaga greutate.

— Aşa e, avem şi noi limite, făcu el, concesiv. Dar mă îndoiesc că le veţi cunoaşte vreodată. Deci, ce se întîmplă aici?

— Nu sînteţi ofiţer de poliţie! mormăi Abnethe.

— Poate ar fi mai bine să chem poliţia.

— Pe ce temei legal?

Abnethe zîmbi sarcastic. Consilierii ei juridici îi explicaseră clauza asociaţiilor libere care figura în Articolele Federaţiei Co-senzitivilor:

Cînd membrii diferitelor specii consimt a crea o asociaţie din care declară că au avantaje reciproce, părţile contractuale sînt singurele în măsură să judece condiţiile şi natura sus-numitelor avantaje. Acordul lor trebuie să nu încalce nici o lege, un tratat sau un contract stabilit anterior, care ar obliga într-un fel sau altul una din părţi. De asemenea, sus-numitul acord trebuie să fie liber acceptat

de ambele părţi şi să nu reprezinte o ameninţare pentru pacea publică.

— Acţiunile dumneavoastră vor cauza moartea unui caleban, spuse el.

Nu prea avea încredere în acest argument, dar spera, totuşi, să mai cîştige ceva timp.

— Atunci, va trebui să stabiliţi că acest concept caleban de discontinuitate finală se suprapune conceptului nostru de moarte, răspunse Abnethe. Lucru de altfel imposibil, pentru că nu e adevărat. De ce vă amestecaţi? E vorba de un joc inofensiv între adulţi, corsen…

— Mai mult decît un joc! interveni Calebana.

— Fanny Mae! ţipă Abnethe. N-ai dreptul să intervii. Aminteşte-ţi de acordul nostru.

McKie privi în direcţia non-prezenţei calebane şi încercă să interpreteze configuraţia luminoasă care-i ameţea simţurile.

— Sesizez conflict între idealuri şi structura de administrare, continuă Calebana.

— Tocmai! făcu Abnethe. Am convingerea că aceşti calebani sînt incapabili să cunoască durerea, pentru care nu au nici măcar cuvîntul ca atare. Dacă eu am chef să organizez un simulacru de flagelare şi să observ reacţiile unei…

— Sînteţi sigură că nu cunoaşte durerea? o întrebă McKie.

Chipul lui Abnethe fu străbătut din nou de o undă de răutate.

— N-am văzut-o niciodată suferind. Dar dumneavoastră?

— Dar aţi văzut-o vreodată făcînd orice altceva?

— Am văzut-o apărînd şi dispărînd.

— Simţi durerea, Fanny Mae? întrebă McKie.

— Nu am referinţe pentru acest concept.

— Aceste lovituri de bici îţi vor provoca discontinuitatea finală?

— Explicaţi provoca, ceru Calebana.

— Există un raport între loviturile de bici şi

discontinuitatea ta finală?

— Toate lucrurile din univers în raport prin conjuncţii.

— E un joc, iar eu plătesc bine, interveni Abnethe. Nu te mai băga, McKie.

— Cu ce plăteşti?

— Nu-i treaba ta!

— Asta eu hotărăsc, rosti el. Fanny Mae?

— Nu-i răspunde, spuse Abnethe agitată.

— Aş putea chema poliţia şi oficialităţile unei Curţi discreţionare, spuse McKie.

— Cheamă-i, triumfă Abnethe. Presupun că eşti pregătit să-ţi asumi consecinţele unui proces pentru încălcarea unui acord liber consimţit între membrii a două specii diferite, nu?!

— Pot căpăta cel puţin o somaţie. Care vă este adresa actuală?

— Refuz să răspund în absenţa avocatului meu.

McKie o fulgeră cu privirea. Îl juca cum voia. Nu putea s-o acuze că se sustrage urmăririi atîta vreme cît nu existau dovezile unei crime. Iar, pentru a dovedi că exista o crimă, trebuia să depună o cerere la un judecător de instrucţie, să notifice acuzarea în faţa reprezentanţilor ei legali, să o aducă în faţa judecătorilor şi să o confrunte cu acuzatorii. Se înţelegea de la sine că, în fiecare din aceste stadii, avocaţii lui Abnethe nu vor pierde ocazia unor riposte severe.

— Propun judecata, spuse Calebana. Nimic din contract de Abnethe nu interzice dezvăluirea plăţii. Patroana furnizează educatori.

— Educatori? întrebă mirat McKie.

— Foarte bine, admise Abnethe. Îi ofer lui Fanny Mae cei mai buni profesori şi cele mai bune mijloace de învăţare puse la dispoziţie de civilizaţia noastră. E pe cale de a aprofunda cultura noastră. I se dă tot ceea ce vrea. Şi să ştiţi că asta nu costă puţin!

— Şi cum naiba de nu ştie încă ce-i aia durere? se miră McKie.

— Sper că voi căpăta referinţe adecvate, spuse

Calebana.

— Vei mai avea timp? întrebă McKie.

— Timp concept dificil. Un instructor spune, citez: *Pertinenţa timpului în raport cu achiziţia cunoaşterii variază de la o specie la alta.* Timpul posedă lungime, calitate necunoscută numită durată, dimensiune subiectivă şi obiectivă. Foarte derutant.

— Să lămurim lucrurile, hotărî McKie. Mliss Abnethe, ştiţi că sînteţi pe cale de a ucide această Calebană?

— Discontinuitatea finală nu înseamnă moarte. Nu-i aşa, Fanny Mae?

— Mare disjuncţie de echivalenţă între planuri diferite de existenţă, acceptă Calebana.

— Mliss Abnethe, vă pun o întrebare oficială, reluă McKie. Calebana Fanny Mae, aici prezentă, v-a împărtăşit consecinţele unui eveniment de felul celui pe care ea-l numeşte «discontinuitate finală»?

— N-aţi auzit-o? Tocmai a declarat că nu există nici o echivalenţă.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Te joci cu cuvintele, McKie.

— Fanny Mae, i-ai descris lui Abnethe consecinţele…

— Legată prin conjuncţiile contractului, spuse Calebana.

— Vedeţi?! triumfă Abnethe. Este legată prin contractul liber consimţit şi nu aveţi dreptul să interveniţi.

Dintr-odată, deschiderea se dublă. Abnethe se îndepărtă: i se mai vedea doar chipul, din profil. În spate, McKie putu distinge un grup de co-senzitivi atenţi. Brusc, în locul lui Abnethe, se ivi uriaşa siluetă de broască a unui Palenki. Miile lui de labe se agitau. Singurul lui braţ, ce pornea din vîrful unui cap cu ochi inelaţi, purta, în mîna cu două degete, un bici imens. Braţul trecu prin tub, întîlni rezistenţa tunelului şi proiectă afară marginea biciului. Cureaua şuieră deasupra lingurii uriaşe.

Dinspre invizibila calebană, ţîşni o jerbă de scîntei de un verde cristalin, care scînteie o clipă ca o explozie fluorescentă de focuri de artificii, apoi se stinse.

Prin tubul vortal se auzi un geamăt extatic.

McKie se lupta din greu cu o copleşitoare senzaţie de tristeţe. Făcu un salt înainte. Dintr-odată, canalul Ochiului S se închise cu un plescăit, tăind braţul Palenki-ului. Acesta căzu, greu, cu bici cu tot, în mijlocul încăperii. Se răsuci apoi încet, foarte încet, şi rămase nemişcat.

— Fanny Mae? o strigă McKie.

— Da?

— Te-a atins biciul?

— Explică atins biciul.

— A întîlnit substanţa ta?

— Oarecum.

McKie se apropie de lingură. Era profund întristat, dar ştia că îşi datora impresiile efectelor agresalului şi scenei la care asistase.

— Descrie-mi ce simţi, îi ceru el.

— Nu am referinţe adecvate.

— Încearcă.

— Inhalez substanţă a biciului, exhalez substanţă a mea.

— L-ai respirat?

— Oarecum.

— Ei bine,… descrie-mi reacţiile tale fizice.

— Nu referinţe comune pentru fizic.

— Orice reacţie, la naiba!

— Bici incompatibil cu al meu glssrrk!

— Al tău ce?

— Nu referinţe comune.

— Ce erau scînteile verzi care au apărut cînd te-a atins biciul?

— Explică scîntei verzi.

După o lungă explicaţie asupra naturii luminii şi după mai multe analogii, McKie reuşi să-i explice ce înseamnă o jerbă de scîntei verzi.

— Ai observat acest fenomen? întrebă Calebana.

— Asta am văzut, da.

— Extraordinar!

McKie rămase perplex. Îi venise o idee ciudată: «dacă şi noi sîntem, pentru calebani, la fel de insubstanţiali cum sînt

ei pentru noi?»

Puse această întrebare lui Fanny Mae.

— Toate creaturile posedă substanţă relativă la propria existenţă cuantică, spuse ea.

— Dar tu vezi substanţa noastră cînd ne priveşti?

— Dificultate de bază. Specia ta să repete întrebarea. Nu posed răspuns sigur.

— Încearcă să-mi explici. Poţi să începi prin a-mi vorbi de scînteile verzi.

— Scîntei verzi fenomen necunoscut.

— Dar ce ar putea fi?

— Poate fenomen interplanetar, reacţie de exhalare substanţă a mea.

— Exhalarea substanţei tale are o limită?

— Reacţie cuantică defineşte limitare de plan al vostru. Mişcare există între origini planetare. Mişcare schimbă relaţii referenţiale.

«Nu există referinţe constante?» se gîndi McKie. «Dar e imposibil, trebuie să existe!» Va analiza cu Calebana acest aspect al problemei. Avea impresia că fiecare întrebare şi fiecare răspuns nu făceau decît să întărească comuniunea lor mutuală.

— Trebuie neapărat să existe o constantă comună! îndrăzni el, în cele din urmă.

— Conjuncţiile posedă aspectul acestei constante pe care o cauţi.

— Ce sînt conjuncţiile?

— Nu am…

— Referinţe, ştiu! ţipă McKie. Dar de ce folosiţi termenul?

— Termen aproximativ. Ocluzie tangenţială alt termen, exprimînd ceva echivalent.

— Ocluzie tangenţială…, şopti McKie.

Repetă, interogativ:

— Ocluzie tangenţială?

— Prieten caleban propune termen după discuţie cu co-senzitiv laclac care posedă intuiţie extremă.

— Un caleban a discutat cu un laclac? Cu cine?

— Identitate nu transmis, dar ocupaţie cunoscută.

— Aha! Şi care era ocupaţia?

— Dentist.

McKie scăpă un oftat adînc. Clatină, perplex, din cap:

— Înţelegi ce înseamnă dentist?

— Toate speciile care ingerează surse de energie trebuie să reducă aceste surse la forme adecvate.

— Vrei să spui că mestecă?

— Explică mestecă.

— Dar am crezut că înţelegi ce înseamnă dentist.

— Dentist: cel care întreţine sistemul cu ajutorul căruia co-senzitivii transformă energia pentru ingerare, spuse Calebana.

— Ocluzie tangenţială, mormăi McKie.

Apoi o întrebă:

— Ce înţelegi prin ocluzie?

— Asamblare adecvată de părţi corespunzătoare în sistem de forme.

— Aşa nu vom ajunge nicăieri, niciodată! zise, exasperat, McKie.

— Toate creaturile ajung undeva, spuse Calebana.

— Dar unde? Tu, de exemplu, unde eşti?

— Relaţii planare imposibil de explicat.

— Să încercam altfel, spuse McKie. S-ar spune că ştii să citeşti scrierea noastră.

— Reducerea la conjuncţii compatibile a ceea ce numeşti scriere presupune comunicarea în constanta temporală. Totuşi, nu există certitudine pentru constanta temporală, nici pentru conjuncţii dobîndite.

— Ei bine… să luăm verbul *a vedea.* Explică-mi ce înţelegi prin acţiunea de a vedea.

— A vedea: recepţionarea impulsurilor senzoriale primite de la o sursă de energie exterioară, răspunse ea.

McKie îşi cuprinse faţa în palme. Se simţea descurajat, cu creierul invadat de radiaţiile Calebanei. Care-i erau organele senzoriale? Ştia că o astfel de întrebare ar fi declanşat doar un alt dialog între surzi.

La fel de bine, putea să asculte cu ochii sau cu un alt

organ nespecializat şi nepotrivit. Prea multe lucruri depindeau acum de el! Imaginaţia lui McKie ţesu spectacolul terifiant al vidului care va urma morţii Calebanei: o pustietate nesfîrşită… Vor supravieţui, poate, cîţiva sugari, dar şi ei vor fi iremediabil condamnaţi. Căci toţi co-senzitivii – buni, frumoşi, răi – vor dispare. Toţi! Vor rămîne doar creaturile limitate care n-au folosit în viaţa lor un tunel. Şi vîntul, culorile, parfumurile, florile şi cîntecul pasărilor – toate acestea vor continua şi după năruirea edificiului de cristal al co-senzitivilor.

Dar nu vor mai exista vise, căci vîntul morţii le va spulbera. Va domni o tăcere aparte. Se va sfîrşi cu versul magic, creator de înţelegere.

Ce-ar putea consola universul de o astfel de pierdere?

Înălţă brusc capul şi întrebă:

— Nu există un loc unde te-ai putea duce pentru ca Abnethe să nu te găsească?

— Retragere posibilă.

— Ei bine, fă-o!

— Imposibilitate.

— De ce?

— Contract interzice.

— Rupe naibii prăpăditul ăsta de contract!

— Acţiune necinstită, legată de discontinuitatea finală pentru toţi co-senzitivii din… plan de undă al vostru. Plan de undă termen preferat. Mult mai corect decît frecvenţă. Te rog, înlocuieşte concept de frecvenţă din discuţia noastră cu concept de plan de undă.

«E imposibilă!» îşi spusese McKie. Îşi înălţă braţele spre cer într-un gest de frustrare şi chiar în acel moment simţi şocul caracteristic al unui apel de la mare distanţă, care îi activă glanda pineală. Începu să recepţioneze mesajul, în timp ce trupul îi înţepeni într-o plytotransă, întreruptă din cînd în cînd de mormăieli neinteligibile şi de tremurături. Dar, de această dată, se bucură de apel.

— Aici Gitchel Siker, spuse vocea lăuntrică.

În gînd, McKie îl văzu pe Directorul Discreţiei, un Laclac mic, cu trup firav, care nu părăsea nici mort confortul

birourilor Centralei. Poate, chiar în acel moment, Siker era destins, cu vrila de apărare în repaos, cu fanta obrazului său larg deschisă, cu trupul abandonat masajelor vreunui cani-fotoliu de elită.

— Era şi timpul să mă contactaţi, spuse McKie.

— Să vă contactez?

— Da. Cred că a trecut ceva timp de cînd Furuneo v-a transmis mesajul meu.

— Ce mesaj?

McKie avu impresia că spiritul său atinsese o roată de măcinat care azvîrlea ideile ca pe nişte scîntei, una după alta. Nici un mesaj de la Furuneo?!

— Dar a trecut ceva timp de cînd Furuneo a plecat de aici pentru…

Siker îl întrerupse:

— V-am chemat pentru că n-aţi dat demult nici un semn de viaţă, nici tu, nici Furuneo. Rechizitorii lui au început să se neliniştească… Unde naiba a trebuit să plece Furuneo şi de ce?

McKie avu, brusc, o idee:

— Unde s-a născut Furuneo?

— Unde s-a născut? Pe Landy-B. De ce?

— Cred că-l vom găsi. Calebana a folosit propriul ei sistem, Ochiul S, pentru a-l trimite acasă. Dacă n-a sunat încă, aţi face bine să-l căutaţi voi. Trebuia să…

— Landy-B nu are decît trei taprisioţi şi un culoar S. E o planetă retrasă, lipsită de…

— Asta explică întîrzierea. Oricum, iată cum stau lucrurile.

McKie începu să-i explice amănunţit situaţia.

— Şi credeţi în discontinuitatea asta finală? îl întrerupse Siker.

— Sîntem obligaţi să credem. Totul pare să indice că acesta e adevărul.

— Da, poate…, dar…

— Siker, crezi că ne putem permite un *poate?*

— Ar fi mai bine să cerem ajutorul poliţiei.

— Cred că exact asta ar dori Abnethe.

— Ar dori asta… Dar de ce?

— Cine va fi obligat să semneze cererea de anchetă?

Tăcere.

— Vezi imaginea clară a situaţiei? insistă McKie.

— Să ştii că îţi asumi responsabilităţi!

— Ca de obicei. Dar, oricum, dacă am dreptate, ce importanţă mai are răspunderea mea?!

— Ţi-aş sugera să contactăm cel mai înalt nivel al Biroului Central al Poliţiei – cu titlu consultativ, desigur. Ce zici?

— Vorbeşte cu Bildoon. Pînă atunci, iată ce vreau să faceţi: convocaţi Consiliul Co-senzitivitaţii şi redactaţi un nou text de maxi-alertă. Insistaţi asupra calebanilor, dar amintiţi şi de Palenki. Vedeţi dacă Abnethe…

— Ştii bine că nu putem face asta!

— Dar nu putem face altceva!

— Cînd ţi s-a încredinţat misiunea, ţi s-a explicat de ce…

— Discreţie nelimitată nu înseamnă şi interdicţie de a te apăra! ripostă McKie. Dacă aşa crezi, înseamnă că n-ai înţeles importanţa…

— McKie, nu pot să cred…

— Retrage-te, Siker. Voi aranja totul cu Bildoon, deasupra capului tău.

Tăcere.

— Întrerupe contactul! ordonă McKie.

— Nu va fi nevoie.

— A, nu?

— Voi face imediat tot ceea ce trebuie pentru Abnethe. Îţi înţeleg punctul de vedere. Dacă admitem…

— Am admis deja, zise McKie.

— Fireşte, ordinele vor fi date în numele tău.

— Descurcă-te cum crezi că e mai comod pentru poziţia ta. Printre altele, trimite nişte oameni la Esteticienii de pe Steaydon. Abnethe a trecut recent prin mîinile lor. A, şi încă ceva: îţi voi trimite un bici care…

— Un bici?!

— Tocmai am asistat la o şedinţă de flagelare. Abnethe a întrerupt contactul în timp ce un Palenki avea încă braţul

întins în culoarul S. Braţul a fost tăiat. Va creşte, nu-i nici o nenorocire şi, oricum, Abnethe poate angaja alţi Palenki. Dar examenul membrului şi al biciului ne va da, poate, ceva informaţii. Ştiu că Palenki nu au arhive genetice, dar pentru moment e cam tot ce cunosc.

— Înţeleg. Şi ce-ai observat în timpul… incidentului?

— Ajung şi acolo, imediat.

— N-ai prefera să te întorci şi să-ţi faci singur raportul în faţa unui aparat de codificare?

— Fă tu asta pentru mine. E mai bine să nu apar acum la Centru, cel puţin un timp.

— Hm… Înţeleg ce vrei să spui. Va încerca să te oprească printr-un proces, nu?

— Da, cred că nu mă înşel. Iată ce-am putut vedea: cînd a deschis culoarul, a încercat să ascundă totul, dar am putut zări în spate un fel de fereastră. Dacă era cu adevărat fereastră, atunci dădea spre un cer noros. Asta înseamnă…

— Noros spui?

— Da, de ce?

— Pai, de dimineaţă, sînt nori şi pe-aici…

— Doar nu crezi că… ah, nu, n-ar face asta!

— Poate că nu, dar, pentru mai multă siguranţă, nu-i rău să percheziţionăm Centrul. Cu banii ei, ar fi putut cumpăra pe oricine.

— Mda… Cît despre Palenki, acesta avea o carapace cu un desen ciudat – triunghiuri şi spirale roşii şi portocalii, cu un fel de bandă sau şarpe încolăcit de jur-împrejur.

— Semn distinctiv pentru phylum.

— Da, dar ce grup Palenki?

— Vom afla. Altceva?

— În timpul flagelării propriu-zise, erau o mulţime de co-senzitivi în spatele ei. Am recunoscut preylongi, cu tentacule răsucite, cîţiva chitheri, soboripşi şi trei-patru wreavi.

— Curtea ei de sicofanţi… Ai recunoscut pe cineva anume?

— Vom vedea mai tîrziu ce-i cu identificările. Dar parcă n-am văzut feţele astea, nicăieri, niciodată. Totuşi aş putea

jura că era unul un Pan Spechi, care a fost egostazat.

— Eşti sigur?

— Nu spun decît ceva ce am văzut. Am putut distinge cicatricele de pe frunte – ego-chirurgie. Sînt tot atît de sigur pe cît ştiu că acum sînt în plytotransă.

— Dar asta contravine tuturor normelor etice, morale şi juridice ale Pan…

— Cicatricele erau violente. Relevant, nu?

— Şi asta în văzul lumii, aşa, fără machiaj, fără nimic?

— Da. Asta dovedeşte că e singurul ei Pan Spechi. Un altul l-ar fi ucis pe loc.

— Unde ar putea fi cu un singur Pan Spechi?

— Nu ştiu. Ah! Mai erau şi cîteva fiinţe umane în uniforme verzi.

— Garda ei personală.

— Aşa mă gîndeam şi eu.

— E cam multă lume pentru o femeie care se ascunde.

— Da, dar plăteşte bine. Încă ceva: degaja un miros de drojdie.

— De drojdie?!

— Sînt sigur. Există întotdeauna o diferenţă de presiune la nivelul unui culoar: Curentul de aer venea dinspre noi. Un iz de drojdie de bere…

— Asta lasă loc la multe speculaţii.

— Crezi că bat cîmpii?

— Nu mai mult ca de obicei! Dar eşti sigur în ceea ce-l priveşte pe Pan Spechi?

— Absolut sigur. I-am văzut ochii!

— Duşi în fundul capului, cu marginile rotunjite?

— Cam aşa mi s-a părut.

— Dacă am putea aranja să-l vadă un alt Pan Spechi! Am avea o bază de pornire. A da azil unui criminal…

— Se vede că nu prea ai experienţă cu Pan Spechi. Cum ai ajuns Director al Discreţiei?

— Ascultă, McKie, n-o să…

— Ştii foarte bine că un alt Pan Spechi nu se va mulţumi numai cu vederea. Va intra în tunel şi…

— Şi?

— Abnethe va închide culoarul S. Va avea o jumătate de martor, iar noi – cealaltă jumătate.

— Dar ar fi o crimă!

— Un accident nefericit, nimic mai mult.

— Bine, o fi avînd multă influenţă femeia asta, dar…

— Şi ne va pune şi pe noi la saramură dacă va reuşi sa dovedească că-i un biet cetăţean particular, hărţuit şi sabotat de noi…

— Ar fi trist. Sper că n-ai întreprins încă nimic oficial în ceea ce o priveşte.

— Ba da.

— Cum?!

— I-am prezentat o notă oficială.

— Dar, McKie, ţi s-a cerut să acţionezi cu discre…

— Ascultă! Avem tot interesul ca ea să declanşeze o acţiune oficială. Întreabă-i pe experţii juridici. Poate să mă acţioneze pe mine personal în justiţie, dar, dacă face ceva împotriva Biroului, cerem o confruntare. Consilierii o vor sfătui să renunţe la calea asta. Nu, mai curînd va încerca…

— Poate că, oficial, nu va întreprinde nimic împotriva Biroului, dar e cert că va pune pe urmele noastre toate hienele ei. Şi asta pică în cel mai nepotrivit moment. Bildoon a epuizat aproape tot timpul ego-ului său. Se va întoarce la incubatorul lui dintr-o clipă în alta. Ştii ce înseamnă asta!

— Fotoliul de director rămîne vacant şi fiecare luptă pentru sine. Mă aşteptam…

— Da, dar riscăm un haos cumplit la Birou.

— Şi tu poţi fi ales, Siker.

— Şi tu.

— Eu nu doresc.

— Lasă asta! Vom vorbi altă dată. Mă nelinişteşte Bildoon. Va sări pînă-n tavan cînd va auzi de acest Pan Spechi egostazat. Va fi suficient pentru…

— Se va stăpîni, răspunse calm McKie, deşi nici el nu prea credea ce spunea.

— S-ar putea să mă înşel. Cred că ştii că eu nu mă retrag din competiţie.

— Toată lumea ştie că doreşti postul!

— Îmi pot imagina zvonurile.

— Crezi că merită osteneala?

— Te voi anunţa după ce voi cîştiga.

— Sînt sigur.

— Mai e ceva, spuse Siker. Cum te putem apăra de Abnethe?

— Voi deveni profesor, îl anunţă McKie.

— Prefer să nu-mi mai explici şi nebunia asta, zise Siker.

Apoi întrerupse contactul.

* * *

McKie se trezi întins pe jos, în aerul mov al Sferei. Transpira abundent: încăperea era un adevărat cazan. Se întrebă dacă o fi adevărat că, la căldură, omul slăbeşte. Cert era că pierdea apa din organism; cît despre grăsime, cine ştie? Numai gîndindu-se la pierderea apei îşi simţea gîtul uscat.

— Eşti aici? făcu el răguşit.

Nici un răspuns.

— Fanny Mae?

— Rămîn la mine, răspunse Calebana.

Faptul că percepuse cuvintele fără a le auzi îl făcu pe McKie să se crispeze. Adăugînd efectele agresalului din sînge, îl cuprinse furia. «Blestemata asta de Calebană, cu aerele ei de superioritate! Ne-a prins pe toţi în plasă!»

— Eşti dispusă să colaborezi cu noi pentru a opri aceste flagelări?

— În limitele contractului.

— Bine. Atunci insistă pe lîngă Abnethe să devin profesorul tău.

— Eşti profesor?

— Ai învăţat cîte ceva de la mine?

— Toate conjuncţiile amestecate mă învaţă ceva.

— Conjuncţii…, murmură McKie. Trebuie s-o fac pe înţeleptul.

— Explică înţelept.

— Lasă asta! Ar trebui să începem cu contractul tău. Poate există o modalitate de a-l anula. Care-i legea de bază?

— Explică lege.

— Care este sistemul de perfectare a acordului de onoare? ţipă McKie.

— Onoarea naturală a conjuncţiilor co-senzitivilor.

— Abnethe nu ştie ce-i aia onoare.

— Înţeleg onoare.

McKie suspină.

— Au existat martori, semnături, ceva de genul acesta?

— Toţi tovarăşi calebani martori ai conjuncţiilor. Semnături nu înţeleg. Explică.

Pentru moment, McKie hotărî să nu se lanseze în explicarea conceptului de semnătură. Preferă să întrebe:

— Care sînt circumstanţele în care ai putea refuza onorarea contractului cu Abnethe?

Calebana răspunse după o lungă tăcere:

— Schimbarea circumstanţelor egal relaţii variabile. Cînd Abnethe nu mai are conjuncţii sau încearcă redefinire esenţe, liniarităţi posibile pentru renunţarea mea.

— Aşa-i! gîndi McKie. E logic!

Clătină, disperat, capul, privind deasupra lingurii ciudate. Calebanii!… Nu-i vezi, nu-i auzi, nu-i înţelegi…

— Pot să utilizez sistemul tău, Ochiul S?

— Ai funcţie de profesor.

— Adică?

— Răspuns afirmativ.

— Răspuns afirmativ…, repetă el. Bine. Poţi transporta nişte obiecte pentru mine şi să le trimiţi apoi la o anume adresă, pe care ţi-o voi indica?

— Cînd conjuncţii aparente.

— Sper ca asta să însemne ceea ce cred eu. Cunoşti braţul de Palenki şi biciul de pe solul încăperii tale?

— Cunosc.

— Bine. Doresc să le transporţi într-un birou din Central.

— Explică birou, spuse Calebana.

McKie se supuse.

— Conjuncţii disponibile. Doreşti să trimiţi pentru examinare?

— Exact!

— Trimiţi acum?

— Da. Imediat.

— Imediat, da. Trimitere anterioară dificilă datorită liniarităţilor.

— Cum?

— Obiecte pleacă.

Nici nu clipi bine din ochi că braţul şi biciul dispărură, însoţite de zgomotul sec al aerului supraîncălzit.

— Şi taprisioţii funcţionează la fel? o întrebă McKie.

— Transport de mesaje nivel de energie minor.

Esteticienii de pe Steaydon folosesc nivel şi mai scăzut de energie.

— Îmi închipui. Dar nu-i nimic... Mai e şi cazul prietenului nostru, Furuneo... Presupun că l-ai trimis acasă.

— Exact.

— Dar nu l-ai trimis la locul potrivit.

— Creaturile posedă numai o singură casă.

— Noi, oamenii, avem mai multe.

— Dar eu văd conjuncţii!

McKie simţi impactul protestului iradiat de Calebană. Dar se linişti şi spuse:

— Sînt sigur. Dar el mai are o casă aici, pe Cordialitate.

— Sînt uimită.

— Probabil. Dar aş vrea să ştiu dacă eşti în măsură să corectezi această situaţie.

— Explică măsură.

— Îl poţi transporta acasă la el, pe Cordialitate?

Urmă un moment de tăcere.

— Acest loc nu al lui.

— Dar îl poţi aduce aici?

— Doreşti asta?

— Da, doresc.

— Prietenul tău vorbeşte prin taprisiot.

— Oooh! făcu McKie. Îi poţi asculta conversaţia?

— Conţinut de mesaj nu disponibil. Conjuncţii vizibile. Am cunoaştere că prietenul tău schimbă comunicare cu co-senzitivi de altă specie.

— Ce specie?

— Cea pe care voi o numiţi Pan Spechi.

— Ce-ar fi dacă l-ai aduce pe Furuneo aici, pe Cordialitate, acum?

— Conjuncţii dispersate. Dar schimb de mesaje se termină în această liniaritate. Iată, îl transfer.

— L-ai transferat?

— Conjuncţii noi.

— Acum e pe Cordialitate?

— Nu ocupă loc al lui.

— Sper că am înţeles amîndoi acelaşi lucru!

— Prieten la tine doreşte prezenţă cu tine, reluă Calebana.

— Vrea să vină aici?

— Exact.

— De ce nu? Adu-l aici!

— Ce motiv reprezintă prezenţă prieten al tău la mine?

— Aş vrea să rămînă cu mine pentru a o supraveghea pe Abnethe în timp ce eu mă voi ocupa de altceva.

— McKie?

— Poftim.

— Ştii că prezenţă a ta sau a altcuiva din orice altă specie prelungeşte implicaţii ale mele în plan-undă al vostru?

— Da.

— Prezenţa ta slăbeşte flagelarea.

— Mă cam îndoiesc.

— Îndoiesc?

— Înţeleg, înţeleg!

— Comprehensiune probabilă. Conjuncţii indicative.

— Nici nu ştii cît mă bucură asta, cîtă plăcere-mi face! spuse McKie.

— Doreşti prieten prezent?

— Ce face Furuneo?

— Furuneo schimbă comunicare cu… asistent.

McKie clătină disperat din cap. Simţea izul de incomprehensiune care pîndea fiecare încercare de comunicare, dar nu i se putea sustrage. Ori de cîte ori credea că a găsit un teren comun, de tot atîtea ori se trezea cît se poate de departe de scopul propus.

— După ce Furuneo îşi termină conversaţia, adu-l aici.

Epuizat, se sprijini de perete. Doamne, ce cald era! De ce aveau calebanii nevoie de atîta căldură? Poate că, pentru ei, căldura era ceva aparte, o undă vizibilă care, cine ştie, corespundea unei funcţii de care alţi co-senzitivi habar n-aveau. McKie avea impresia că participă la un dialog cu fantome. De mult dispăruse orice urmă de raţiune… El şi Calebana construiau piste false, crezînd că refac haosul iniţial. Dacă vor da greş, moartea îi va lua pe toţi cu sine:

păcătoşi şi nevinovaţi, buni şi vinovaţi. Navele vor porni smintite pe oceane, turnurile se vor nărui, edificiile se vor dărîma; doar sorii îşi vor continua cursele lor prin neant.

Un curent de aer rece îl anunţă pe McKie de sosirea lui Furuneo. Se întoarse şi-l văzu pe agentul planetar jos, nu departe de el, încercînd cu greu să se ridice.

— În numele raţiunii! ţipă Furuneo. Ce mi se întîmplă acum?

— Aveam nevoie de puţin aer curat, spuse McKie.

— Cum?!

— Mă bucur că te revăd, zîmbi larg McKie.

— Cum?!

Furuneo se apropie ameninţător de McKie:

— Ai idee ce mi s-a întîmplat?

— Ai ajuns pe Landy-B.

— De unde ştii? Tu eşti vinovatul?

— O mică neînţelegere. Casa ta e pe Landy-B.

— Nu-i adevărat.

— Te las să-i explici asta lui Fanny Mae. Ai început cercetările pe Cordialitate?

— Cînd naiba, că nici n-am avut timp să mă aşez…

— Ştiu asta. Dar spune-mi: ai început sau nu?

— Am dat ordine.

— Perfect. Fanny Mae te va pune la curent cu cîteva lucruri şi îţi va aduce aici oamenii care vor întocmi rapoartele necesare. Nu-i aşa, Fanny Mae?

— Conjuncţiile rămîn disponibile. Contract autorizează.

— Ce fată curajoasă!

— Aproape am uitat de căldura ce domneşte aici, zise Furuneo, ştergîndu-şi fruntea. Deci, pot să-mi aduc oamenii aici. Altceva?

— O supraveghezi pe Abnethe.

— Şi apoi?

— Cînd ea sau vreun scîrbos de Palenki de-al ei îşi vor arăta mutra, fă o înregistrare holografică a tot ceea ce se-ntîmplă. Ai echipament?

— Sigur că da.

— Bine. Cînd înregistrezi, plasează-ţi instrumentele cît

mai aproape de culoar.

— Probabil că-l va închide imediat cînd va vedea ce fac!

— Nu fi atît de sigur. Ah! Încă ceva.

— Ce?

— Eşti asistentul meu pedagogic.

— Cum?!

McKie îi explică termenii acordului cu Calebana.

— Astfel, Abnethe nu se poate debarasa de noi fără a viola contractul cu Fanny Mae, zise Furuneo.

Îşi strînse buzele, apoi întrebă:

— Asta-i tot?

— Nu. Aş vrea să discuţi cu Fanny Mae despre conjuncţii.

— Conjuncţii?

— Conjuncţii. Vreau să descoperi ceea ce înţeleg Calebanii, aceşti diavoli ai cosmosului, prin conjuncţii.

— Conjuncţii…, repetă Furuneo. E vreun mijloc de a răci niţel cazanul ăsta?

— Iată un alt subiect de studiu: încearcă să descoperi cauza acestei călduri.

— Dacă nu mă topesc înainte de a-l afla. Unde plecaţi?

— La vînătoare. Cu condiţia ca eu şi Fanny Mae să ne punem de acord asupra conjuncţiilor.

— Nu vă înţeleg.

— Te cred. Dar voi încerca să urmez pista, dacă Fanny Mae mă va trimite direct în vizuina vînatului.

— Ah! făcu Furuneo. Dar puteţi cădea într-o cursă.

— E un risc. Fanny Mae, ai auzit?

— Explică auzit.

— Lasă, nu-i nimic.

— Asta înseamnă comoditate?

McKie închise ochii, înghiţind în sec.

— Fanny Mae, te întreb dacă ai cunoştinţă despre schimbul de informaţii care a avut loc între mine şi prietenul meu.

— Explică a avut.

— Ai cunoştinţă? urlă McKie.

— Amplificarea nu contribuie prea mult la comunicare.

Posed cunoaşterea dorită ca fiind presupusă.

— Presupusă…, murmură McKie. Ai putea să mă transporţi undeva aproape de Abnethe fără ca ea să-mi simtă prezenţa, dar eu să o cunosc pe a ei?

— Negativ.

— De ce?

— Clauză specificată de contract.

— Ah!

McKie îşi cuprinse, meditativ, fruntea în palme.

— În acest caz, ai putea să mă transporţi într-un loc unde, prin propriile mele mijloace, să obţin cunoaşterea lui Abnethe?

— Posibil. Permite examinare conjuncţii.

McKie aşteptă. Căldura din interiorul Sferei îi năucea simţurile, devenind un fel de obiect greu, palpabil. Furuneo era şi el pe cale de a se deshidrata.

— Mi-am întîlnit mama, spuse Furuneo, întîlnind privirea lui McKie.

— Grozav.

— Înota cu nişte prieteni în piscină. Calebana m-a aşezat lîngă ea, în apă. Oricum, apa era formidabilă.

— Cred că au fost uimiţi.

— Da, dar le-a plăcut gluma. Aş vrea să ştiu cum funcţionează aceste culoare S.

— Nu eşti singurul. Mă ia cu frisoane numai cînd mă gîndesc la puterea pusă în joc!

— Un frison-două, acolo, nu strică. Ştii, e o senzaţie caraghioasă – stai de vorbă cu prietenii şi, deodată, hopa! te trezeşti cu picioarele-n aer, pe Cordialitate. Oare ce-or fi crezut oamenii ăia?

— S-or fi gîndit la magie.

— McKie! zise Calebana. Te iubesc!

— Cum?! explodă McKie.

— Te iubesc! repetă Fanny Mae. Afinitate a unei persoane faţă de altă persoană. Definiţia transcende speciile.

— Aş vrea să te cred, dar…

— Pentru că posed afinitate universală pentru persoana

ta, conjuncţii deschise, permiţînd îndeplinirea cererii tale.

— Poţi să mă transporţi în apropierea lui Abnethe?

— Afirmativ. Conjuncţii deschise. Acord cu cererea. Da.

— Şi unde mă transporţi? întrebă el.

Simţind un curent rece de aer, îşi dădu seama că era pe cale să adreseze această întrebare unei stînci acoperite cu muşchi. Examină stînca, încercînd să-şi recapete echilibrul. Avea cam un metru înălţime şi era acoperită cu cuarţ alb, presărat cu paiete strălucitoare.

Era singur în mijlocul unei cîmpii imense; în depărtare, se zărea un soare auriu. După poziţia astrului, McKie deduse că era în cursul dimineţii sau după-amiază.

Dincolo de stîncă, cîmpia presărată cu cîţiva ţepi stingheri se întindea pînă la linia orizontului. În zare, străluceau turnurile unui oraş alb.

McKie întrebă piatra:

— Mă iubeşte?

* * *

Biciul şi braţul acelui Palenki au ajuns la laboratorul Biroului. Întîmplător, nu era prea mult de lucru în acel moment. Şeful laboratorului, veteran al Biroului, un wreav numit Treej Tuluk, plecase la o reuniune de urgenţă declanşată de comunicarea lui McKie.

Ca toţi cei cu dosul-inversat, Tuluk avea un simţ al mirosului extrem de fin. Corpul de wreav de dimensiuni medii, măsurînd aproape doi metri jumătate, era tubular, cu laba piciorului foarte dezvoltată. Fanta facială verticală avea, în partea inferioară, manipulatori speciali. Lunga convieţuire cu oamenii şi umanoizii îi conferise un pas vioi, în ciuda spatelui său, o predilecţie pentru hainele cu buzunare şi preţiozităţi de limbaj cu accente cinice, cum puţini wreavi cunoşteau. Cele patru tije oculare din partea superioară a fantei faciale erau de un verde pal.

Întorcîndu-se de la reuniune, recunoscu imediat obiectele de jos. Corespundeau descrierii lui Siker. Tuluk îl blestemă în gînd pe cel care făcuse livrarea, dar se cufundă imediat în dificila lor examinare. Înainte de a separa braţul de bici, chemă doi asistenţi şi făcu cîteva holograme.

Aşa cum era de aşteptat, structura genetică a acelui Palenki nu-i spunea nimic nou. Braţul nu aparţinea nici unuia dintre puţinii Palenki ce figurau în dosarele Co-senzitivităţii. Totuşi, Tuluk stabili o hartă ADN şi o diagramă secvenţială completă. În caz de nevoie, puteau servi la identificarea proprietarului braţului.

Între timp, studiul biciului avansa. Raportul calculatorului preciza: *Bici din piele de viţel, model vechi, de tip terian, copie.* Materialul din care era făcut biciul îl îngreţoşă pe Tuluk şi pe asistenţii săi, căci se gîndeau la un material sintetic.

— Un arhaism monstruos! declară un asistent chiter.

Ceilalţi aprobară, chiar şi Pan Spechi, pentru care întoarcerea periodică la obiceiurile carnivore ale speciei era o problemă de supravieţuire.

Dar, tocmai atunci, atenţia le fu atrasă de o bizară înşiruire de celule. Studiul biciului şi al braţului continuau în acelaşi ritm susţinut.

* * *

Pe McKie, apelul de la mare distanţă îl prinse la cîţiva kilometri de stîncă, pe o cărare îngustă. Mărşăluise forţat, din ce în ce mai iritat de stranietatea peisajului. Îşi dădu repede seama că oraşul era un miraj suspendat deasupra unei cîmpii uscate, cu ierburi îngălbenite şi mărăciniş ţepos.

Era aproape la fel de cald ca în sfera calebană. Nu întîlnise pînă acum decît cîteva animale mici, maronii, şi nenumărate insecte: înaripate sau nu, sărind, bîzîind, enervante. Calea ferată avea şinele ruginite, lăsînd impresia că a fost abandonată cu mult timp în urmă. S-ar fi spus că începea de undeva, de printr-un lanţ îndepărtat de coline albastre, din dreapta lui, traversa cîmpia şi se pierdea spre stînga, spre orizontul sfîşiat de căldura apăsătoare. Cerul era limpede. Nici un nor de praf, nimic nu tulbura liniştea pustiului.

McKie aproape că se bucură cînd presimţi plytotransa.

— Aici Tuluk, rosti glasul lăuntric. Mi s-a spus să te contactez cînd voi termina raportul. Sper că nu te deranjez.

McKie, care respecta competenţa lui Tuluk, răspunse politicos:

— Spune, te ascult.

— În ceea ce priveşte braţul, n-am cine ştie ce informaţii. E Palenki, desigur. Dacă i-am găsi stăpînul, l-am putea identifica. Membrul a mai fost tăiat cel puţin o dată. Prezintă cicatrici pe antebraţ şi pare a fi fost o lovitură de sabie sau de cuţit.

— Iar identificarea phylum-ului său?

— Cercetările sînt în curs.

— Biciul?

— Ei, aici e altceva. E chiar din piele de viţel.

— Adevărat?

— Sînt sigur. Am putea chiar să-i identificăm proprietarul originar, dacă s-ar mai plimba pe aici.

— Ai un umor sinistru. Altceva?

— Biciul e un arhaism. Bici de viţel de tip clasic, model terian, vechi. Am stabilit prin calculator o fişă de identificare şi am consultat un muzeolog pentru confirmare. După părerea lui, e cam grosolan, dar conţine numeroase

indicii pentru a putea afirma că e vorba de o copie, fabricată relativ recent.

— De unde şi-ar fi putut procura originalul?

— Încercăm să aflăm. Astfel de obiecte nu stau în mijlocul drumului.

— Manufactură recentă, deci! Eşti sigur?

— Animalul de la care provine pielea e mort cam de doi ani standard. Structura intercelulară reacţionează încă la şocuri.

— Doi ani… Unde ar fi putut găsi un bou?

— Asta restrînge considerabil cîmpul cercetărilor. Există cîteva astfel de animale folosite ca accesorii în spectacole. De asemenea, sînt locuri în care boii sînt îngrijiţi pentru a fi trimişi ca hrană pe planetele îndepărtate, care nu cunosc pseudo-carnea.

— Cu cît avansăm, cu atît totul devine mai confuz.

— Cam aşa-i! A, încă ceva: pe bici era pulbere de anhidridă carbonică.

— Anhidridă? A, de aceea îmi mirosea a drojdie!

— Da, mirosul e încă puternic.

— Şi ce pot face cu o aşa cantitate de insta-tinctură? Pînă acum, n-am văzut nici un băţ cu memorie, dar asta nu înseamnă nimic.

— E doar o sugestie, zise Tuluk. Cine ştie, poate au pictat motivele carapacei acelui Palenki cu anhidridă.

— Dar de ce?

— Poate ca să-i falsifice phylum-ul.

— Nu ştiu ce să zic.

— Dacă ai simţit mirosul de drojdie după apariţia biciului, înseamnă că au o mulţime de astfel de obiecte.

— Nu ştiu exact cînd. Camera era mică şi era atît de cald!

— Adevărat, căldura este o explicaţie. Sînt dezolat, dar e tot ce am putut afla.

— Asta-i tot?

— Mai e ceva. Dar nu ştiu dacă te interesează. Biciul era aranjat în poziţie verticală, fiind suspendat de o tijă subţire de oţel.

— De oţel?! Eşti sigur?

— Absolut.

— Dar cine mai foloseşte azi oţelul?

— Pe planetele noi, nu-i un material prea rar. Unii îl folosesc chiar în construcţii.

— Incredibil!

— Nu-i aşa?

— Ştii, căutăm o planetă subdezvoltată şi am impresia că mă aflu chiar pe una dintre ele.

— Dar unde eşti?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

McKie îi povesti ce se întîmplase.

— Voi, agenţii ăştia speciali, vă asumaţi uneori nişte riscuri!

— După cum vezi.

— Ai un monitor. Vrei să invoc clauza monitorului şi să cer taprisiotului meu să identifice locul?

— Ştii ce urmări ar avea asta! Nu vreau să distrug totul înainte de a încerca să descopăr unde sînt.

— Pot face ceva pentru tine?

— Contactează-l pe Furuneo. Spune-i să mă lase încă şase ore şi apoi să mă aducă înapoi prin Calebană.

— Bine. Siker mi-a spus că utilizezi un sistem S fără culoar. Te poate aduce înapoi de oriunde?

— Aşa cred.

— Îl contactez chiar acum pe Furuneo.

* * *

După două ore de mers, McKie zări o şuviţă de fum care se înălţa în volute uşoare dinspre munţii albaştri.

În timp ce mergea, se gîndi că se afla, poate, într-un colţ sălbatic, unde va muri de foame şi de sete, fără a putea lua legătura cu semeni civilizaţi. Se întristă brusc, înţelese încă o dată că un mic accident al maşinăriei de carne, oase şi sînge, putea să fie fatal.

Dar spiritul? Spiritul lui? Acum, îşi făcea procese de conştiinţă pentru că se lăsase prostit şi transportat în necunoscut de sistemul S, din moment ce ştia foarte bine cît de incertă era comunicarea cu Calebana.

Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că-şi va pierde tot timpul mărşăluind.

Se gîndea acum la falia existentă între co-senzitivi şi maşină. Pentru că se bazau prea mult pe maşini, muşchii li se atrofiaseră, iar acest fapt se dovedi acum a fi un mare dezavantaj.

Trebuia să ajungă la fum, deşi munţii păreau a fi la fel de îndepărtaţi. Mergea.

Cumplită meserie! Ce idee avusese şi Abnethe: să-şi găsească un aşa loc pentru a-şi pierde vremea! Dacă într-adevăr acesta era locul. Şi dacă, totuşi, Calebana comisese încă o eroare de interpretare?

Iubirea e mai puternică decît orice. Dar ce naiba să caute aici iubirea?

Ar fi plătit scump pentru puţină apă. Mai întîi căldura din Sferă, apoi asta… Şi praful… Fiecare pas stîrnea nori întregi de pulbere. Înghiţea tone de praf cu gust de mucegai.

Îşi pipăi trusa din buzunar. Detectorul putea percepe orice sursă de apă, la orice adîncime. Dar cum să o aducă la suprafaţă?

Insectele roiau în jurul lui. N-avea de ales: scoase din trusă un stimul şi-l fixă în faţă ca un ventilator cu putere medie. Reuşi, astfel, să ameţească roiuri întregi de gîngănii nesăţioase.

Deodată, auzi un zgomot: un ciocănit surd, îndepărtat, abia perceptibil, ca şi cum cineva ar lucra. Un zgomot sonor şi dogit răsuna dinspre locul din care se vedea fumul.

Putea fi un fenomen natural sau creaturi sălbatice. Fumul se putea datora unui foc. Totuşi, socoti mai prudent să scoată aparatul de iradiere din trusă şi să-l ţină la îndemînă, într-unul din buzunare.

Zgomotul se auzea din ce în ce mai puternic, ca şi cum ar fi fost amplificat de poziţiile succesive ale apropierii lui. Doar cîţiva mărăcini şi cîteva coline îl despărţeau de sursa zgomotului.

McKie traversă o colină, fără să se abată din drum.

Era disperat. Fusese abandonat într-o lume tristă, lugubră şi dezolantă. I se dăduse un rol caraghios în povestea asta cu zîne cu aripi de piatră. Era un vagabond secătuit, ars de sete, ros de angoasă, urmărit de un vis obsedant, îndepărtat, care va lua sfîrşit odată cu destinul fatal al unei creaturi calebane.

Preţul plătit pentru moartea Calebanei nu-i dădea pace, îi chinuia gîndurile, îi sfîşia fiinţa. Propria lui moarte nu era decît un fir de praf într-un nor uriaş.

Scutură din cap pentru a îndepărta aceste gînduri. Teama îl paralizase. Nu se mai putea aşa!

Oricum, un lucru era cert: soarele apunea. Trecuseră cel puţin două ore de cînd McKie începuse această călătorie stupidă.

Dar ce putea însemna acest zgomot? Îl auzea mereu, insistent, monoton, ca adus de căldură. Simţea cum îi bate în tîmple, într-un ritm iritant: tic, bum, tic, bum,...

Ajuns pe o colină, se opri. Se afla la marginea unei oaze în întregime defrişată. În mijlocul ei, se aflau cam o duzină de colibe cu acoperişuri conice, făcute din paie. Din mai multe colibe, ieşeau spirale de fum. Afară, păşteau liniştite cîteva animale.

Doi băieţi cu pielea neagră, înarmaţi cu beţe lungi, mînau vitele. Alţi copii, bărbaţi, femei, toţi negri, aveau diverse ocupaţii în interiorul fortăreţei naturale.

McKie, care avea printre strămoşi cîţiva negri de pe planeta Caoleh, se simţi tulburat în faţa spectacolului la care asista. În memoria lui genetică vibra ceva. Putea exista, oare, un loc în univers în care oamenii să fie atît de

înapoiaţi? Scena părea desprinsă din istoria antică a Terrei.

Copiii şi bărbaţii erau goi. Doar femeile purtau cîteva fîşii de pînză.

Să fie o întoarcere la natură? Goliciunea nu-l deranja, aşa erau aproape toţi.

Cărarea cobora pînă în mijlocul oazei, dincolo de tufele de mărăcini, şi dispărea în partea cealaltă, după o colină.

McKie începu să coboare. Spera că va căpăta puţină apă din sat. Zgomotul venea dintr-o colibă mai mare ca celelalte, în faţa căreia se afla un car tras de patru boi. McKie se apropie să examineze carul, în care erau îngrămădite nişte obiecte ciudate, plate, valuri de stofă viu colorate şi suliţe cu capătul de metal.

Zgomotul încetă brusc. McKie îşi dădu seama că fusese observat. Copiii ieşeau ţipînd din colibă, arătîndu-l cu degetul. Adulţii se mişcau cu o încetineală demnă, dar îl examinau cu un ochi curios.

Se lăsă o tăcere ciudată.

Printr-o spărtură, McKie pătrunse în coliba cea mare. Douăzeci de feţe negre, imobile, se întoarseră spre el, urmărindu-i mişcările.

Un miros cumplit, de nedescris, de carne în putrefacţie, friptură, excremente, miasme acre, neplăcute, îi asaltă nările. În jurul vitelor înhămate la car, roiau nori negri de insecte.

În timp ce McKie privea în jur, se apropie de el un om alb cu o barbă mare, roşie. Purta o pălărie cu bor plat, o vestă neagră prăfuită şi pantaloni maron. Ţinea în mînă un bici asemănător celui din Sfera calebană. McKie înţelese că era pe drumul cel bun.

Bărbatul se opri. Avea chipul aspru, ostil, şi îl măsura cu duşmănie. Timp de cîteva clipe, îl privi fix pe McKie, apoi făcu un semn scurt cu capul cîtorva bărbaţi din stînga lui, făcu un gest spre car şi îşi mută iar privirea spre agentul Biroului.

Lîngă boii înhămaţi, se postaseră acum doi oameni negri. McKie studia conţinutul carului. Obiectele plate erau un fel de tăblii sculptate, purtînd picturi stranii, care îl

duceau cu gîndul la carapacele Palenki. Oricum, nu-i plăcea deloc cum se uitau bărbaţii aceia la el. Se simţea încolţit. Mîna din buzunar i se crispă pe mînerul pistolului cu radiaţii. Simţea cum se strînge cercul în jurul lui. Nu-i plăcea să-şi simtă spatele expus.

— Sînt Jorj X. McKie, Sabotor Extraordinar, spuse el, înaintînd spre albul bărbos. Dumneavoastră?

Omul scuipă, spunînd ceva ce semăna cu:

— Getnabent.

McKie înghiţi în sec. Aceste sunete nu-i spuneau nimic. Straniu… Nu credea că există în univers vreo limbă pe care să n-o cunoască. Poate că R&R descoperise aici o nouă planetă.

— Sînt în misiune oficială, trimis de Birou, reluă el. E mai bine să ştie toţi asta, să respectăm legea.

Bărbatul ridică din umeri.

— Kawderwelsh!

Cineva din spate ţipă.

— Krawl'ikido!

Bărbosul privi în direcţia vocii, apoi spre McKie. Acesta analiza biciul. Văzîndu-i privirea, bărbosul strînse cu putere mînerul flexibil de oţel. Continua să-l privească pe McKie. Mînuia biciul cu o siguranţă care-l înfioră pe McKie.

— De unde aveţi biciul? îl întrebă.

Omul privi spre obiectul din mîna lui.

— Pitsch! Brawzenbuller.

McKie făcu cîţiva paşi spre el şi întinse mîna spre bici. Bărbosul clatină din cap cu o mutră fioroasă. Nu te puteai înşela asupra răspunsului!

— MayKely! spuse el, biciuind lemnăria căruţei şi arătînd din ochi obiectele îngrămădite.

McKie analiză din nou conţinutul căruţei. Obiecte artizanale, probabil. Ştia că obiectele făcute de mînă erau plătite cu bani grei, de oameni sătui de produsele în serie ale uzinelor automatice. Dacă obiectele fuseseră fabricate aici, atunci îi era clar că se afla în faţa unei forme grosolane de exploatare a mîinii de lucru ignorante. Sclavie, ce mai!

Ascunzătoarea lui Abnethe avea, poate, şi colţuri

morbide, dar şi o justificare comprehensibilă.

— Unde e Mliss Abnethe? se hotărî să întrebe McKie.

Cuvintele acestea declanşară o reacţie ciudată. Bărbosul îşi înălţă capul şi îl fulgeră din priviri. Mulţimea care-l înconjura începu să murmure neinteligibil.

— Abnethe? repetă McKie.

— Seeawss Abnethe! ţipă bărbosul.

Mulţimea începu să psalmodieze.

— Epah Abnethe! Epah Abnethe! Epah Abnethe!

— Rooik! lătră bărbosul.

Tăcură brusc.

— Cum se numeşte această planetă? Unde mă aflu, de fapt? întrebă McKie, privind în jur.

Dar nimeni nu-i răspunse.

McKie îşi fixă privirea în ochii bărbosului; celălalt îl înfruntă cu stoicism, apoi făcu semn din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o anumită concluzie. Spuse:

— Deespaweng!

McKie îşi încreţi fruntea. Încurcată afacere! La fiecare pas, dai de probleme de comunicare! Dar orice-ar fi, văzuse destule pentru a putea cere o anchetă oficială a poliţiei. Nu poţi lăsa în asemenea stare de decădere nişte fiinţe umane! Cu siguranţă că Abnethe era în spatele afacerii. Biciul, reacţia la numele ei... Tot satul îi amintea de nevroza lui Abnethe. La oamenii din apropiere, observase cicatrici pe piept şi pe braţe. Dacă erau urme de bici, Abnethe, cu tot aurul ei, nu se va putea salva...

Ceva explodă în ceafa lui McKie şi îl propulsă în faţă. Bărbosul ridică biciul, iar McKie simţi lovitura apropiindu-se. Încercă să-şi scoată din buzunar pistolul cu raze, dar muşchii nu-l mai ascultau. Trupul îi devenise o masă informă, de necontrolat. Nu mai vedea nimic prin perdeaua de sînge.

Din nou simţi ceva, ca o explozie, în cap.

Căzu într-o stare de uitare adîncă. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, se gîndi brusc la monitorul implantat în craniu. Dacă-l vor fi ucis, undeva, în univers, un taprisiot va fi alertat şi va transmite un ultim raport despre un anume Jorj

X. McKie.

«Ah, dacă ar şti ce bine mi-ar face!» Dar nu-i mai răspunse nimeni. Doar tenebrele.

* * *

«Dar asta-i o lună», realiză uimit McKie. Obiectul luminos de deasupra lui nu putea fi decît o lună. În întunericul adînc, luna se ridicase deasupra siluetelor înţepenite ale acoperişurilor primitive.

Deci era tot în sat.

Astrul era tot acolo, incredibil de aproape.

Începu să-l doară ceafa şi tîmpla stîngă... Făcu bilanţul simţurilor sale amorţite şi conchise că stătea pe pămînt, întins pe spate, cu faţa spre cer, imobilizat de frînghii legate de pari înfipţi în pămînt.

Poate că era în alt sat.

Încercă frînghia: nimic de făcut.

Poziţia în care se afla era lipsită de demnitate: cu picioarele depărtate şi mîinile în cruce.

Rătăci cu privirea printre constelaţiile care intrau în cîmpul lui vizual. Unde putea să se afle?

În stînga, sclipi o lumină. Voi să întoarcă privirea spre ea, dar o durere surdă îl străfulgeră pînă în măduva oaselor.

Gemu adînc.

În întuneric răsună urletul unui animal. Din depărtare îi răspunse un răget răguşit. Linişte. Apoi, alt răget. Pentru McKie, aceste zgomote confereau nopţii o altă dimensiune. Auzi foşnet de paşi care se apropiau.

— L-am auzit gemînd, spuse un bărbat.

Vorbeau în limba galactică standard. Cele două umbre se conturară din noapte şi se opriră la picioarele lui.

— Crezi că şi-a recăpătat cunoştinţa?

De astă dată, vorbi o femeie.

— Respiră ca şi cum ar fi treaz, zise bărbatul.

— Cine sînteţi? spuse McKie răguşit.

Vorbele îi stîrniră în ţeastă mii de dureri.

— Din fericire, voi, oamenii, ştiţi să vă supuneţi ordinelor, zise bărbatul.

— Cum ai ajuns aici? întrebă femeia.

— Am mers, răspunse McKie. Tu eşti, Abnethe?

— A mers! făcu bărbatul.

McKie se întrebă cine putea fi bărbatul. Distingea în

glasul lui intonaţii non-umane. Non-umane sau umanoide? Dintre co-senzitivi, doar un Pan Spechi se putea apropia într-atît de o fiinţă umană, încît conformaţia lui fizică să fie copiată după cea a oamenilor.

— Dacă nu mă eliberaţi, nu răspund de urmări, spuse McKie.

— Ba vei răspunde, zise cu răutate bărbatul.

— Vreau să ştiu cum a ajuns aici, insistă femeia.

— Ce contează?

— Contează enorm. Dacă Fanny Mae e pe punctul de a renunţa la contract?

— Imposibil, mugi bărbatul.

— Nimic nu-i imposibil. N-avea cum să ajungă aici fără ajutorul Calebanei.

— Poate că mai există un caleban.

— Fanny Mae pretinde că nu.

— Cred că ar trebui să scăpăm imediat de el, propuse bărbatul.

— Dar dacă poartă un monitor?

— Fanny Mae spune că nici un taprisiot nu poate localiza acest loc.

— Dar McKie a ajuns aici…

— Ba chiar am avut şi o convorbire de la mare distanţă! interveni el.

«Nici un taprisiot nu poate localiza acest colţ de univers? Ce-ar putea justifica o atare ipoteză?»

— Nu vor avea vreme să ne găsească, nici să acţioneze. Trebuie să-l eliminăm, hotărî bărbatul.

— N-ar fi o mutare inteligentă! replică McKie.

— Uite cine vorbeşte! îl ironiză glasul masculin.

McKie încercă să le vadă chipul, dar ei se ţineau în umbră. Ce era atît de aparte în vocea bărbatului? Cît despre femeie, era clar că-şi modificase vocea cu ajutorul unui storter, dar de ce?

— Sînt purtătorul unui monitor de viaţă, anunţă McKie.

— În curînd va fi al meu, zise bărbatul.

— Nu mai suport! se enervă femeia.

— Ucideţi-mă şi monitorul va începe să emită, spuse

McKie. Taprisioţii vor cerceta sectorul şi îi vor identifica pe toţi cei din jurul meu. Chiar dacă nu vă vor putea găsi, vor şti cine sînteţi.

— Perspectiva mă face să tremur! îi răspunse batjocoritor bărbatul.

— Trebuie să ştim cum a ajuns aici! se încăpăţînă femeia.

— Ce dracu' contează asta?

— E o întrebare stupidă!

— Să admitem că Fanny Mae a renunţat la contract.

— Sau că există undeva o clauză pe care n-am înţeles-o.

— Nu există nimic! Doar moartea lui.

— Nu ştiu dacă e posibil. Sînt momente cînd mă întreb dacă vorbim, de fapt, aceeaşi limbă. Ce mai există în afară de conjuncţii?...

— Abnethe, de ce porţi storter? întrebă McKie.

— De ce-mi spui Abnethe?

— Îţi poţi schimba vocea, nu şi stilul!

— Fanny Mae te-a trimis aici?

— Adineauri cineva a spus că e imposibil, ripostă McKie.

— Nu s-ar zice că-ţi lipseşte capul! făcu ea.

— Nu-mi mai trebuie decît picioare frumoase, glumi McKie.

— Nu cred că Fanny Mae a putut rupe contractul. Aminteşte-ţi clauza de protecţie. E mai probabil că l-a trimis aici pentru a scăpa de el.

— Atunci, hai s-o facem cît mai repede!

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştii bine că e tot ce putem face.

— Îl vei face să sufere şi eu nu pot accepta asta, ţipă ea.

— Atunci, pleacă şi lasă-mă singur!

— Nu suport gîndul că-l facem să sufere. Nu înţelegi?

— Nu va suferi.

— Îmi trebuie o certitudine.

«Nu poate fi decît Abnethe», îşi spuse McKie, amintindu-şi incapacitatea ei de a suporta suferinţa co-senzitivilor. «Dar cine e celălalt?» se întrebă în gînd.

— Mă doare capul. Mliss, îţi dai seama că oamenii tăi

mi-au spart ceafa? zise McKie.

— Care ceafă? întrebă vocea masculină.

— Trebuie dus la doctor, hotărî femeia.

— Nu fi stupidă! ţipă vocea.

— Dar ai auzit, nu? Îl doare capul.

— Mliss, încetează!

— Mi-ai pronunţat numele!

— Ce mai contează? Oricum te-a recunoscut.

— Dacă scapă?

— De aici?

— Doar e binevenit!

— E o şansă pentru noi!

— Suferă..., şopti ea.

— Nu e adevărat, minte.

— Ba suferă, ştiu asta.

— Şi dacă încearcă să fugă în timp ce-l ducem la doctor? Agenţii Biroului de Sabotaj au mari resurse! Fanny Mae ni l-a trimis, iar noi sîntem obligaţi să-l omorîm.

— Mă înnebuneşti! ţipă ea.

— Nu va suferi.

Urmă un moment de tăcere.

— Îţi promit.

— E adevărat?

— După cum îţi spun.

— Plec, spuse ea. Nu vreau să ştiu ce va fi. Cheo, vreau să nu-i mai pronunţi niciodată numele. M-ai înţeles?

— Da, draga mea. Te înţeleg.

— Plec imediat.

— Mă va tăia în bucăţi mici. Iar eu voi urla tot timpul de durere, zise McKie.

— Ah! Fă-l să tacă! gemu ea.

— Vino, draga mea! Hai, vino cu mine!

McKie îi auzi îndepărtîndu-se. Încordîndu-şi puterile, urlă:

— Abnethe! Mă va face să sufăr cumplit! Ştii bine că aşa va fi!

O auzi suspinînd:

— Nu... Te rog...

Apoi vocile lor se pierdură în noapte.

«Furuneo, nu mai întîrzia!», se gîndi McKie. «Cheamă Calebana! Trebuie să plec imediat de aici!»

Trase, disperat, de sfori. Dar ţăruşii nu se clintiră.

«Ah, Calebana!» se gîndi el. «M-ai trimis aici ca să mor! Şi mai spuneai că mă iubeşti!»

* * *

După ceasuri întregi de interogatorii, întrebări exasperate şi răspunsuri de neînţeles, Furuneo chemă un rechizitor pentru a păzi Calebana. La cererea lui, Fanny Mae deschise poarta ovală, care îi permise să respire puţin aer curat. După căldura din Sferă, afară părea să domnească îngheţul! Vîntul se înteţise, aşa cum se întîmpla de obicei înainte de căderea nopţii. Valurile se spărgeau de stînci şi de peretele de lavă din spatele Sferei. Era vremea refluxului, iar valurile se spărgeau în jerbe de spumă de pereţii stîncilor.

«Conjuncţii!» îşi spuse cu amărăciune Furuneo. «Fanny Mae spune că nu sînt legături. Şi atunci, ce-ar putea fi?»

Niciodată nu se simţise atît de frustrat.

Calebana îi explică:

— Ceea ce este între unu şi opt e o conjuncţie. Utilizare corectă a verbului?

— Cum?

— Verbe de identitate... Concept straniu.

— Ba nu! ţipă Furuneo. Ce spuneai că este între unu şi opt?

— Ceva care disociază.

— Ca un solvent?

— Înainte solvent.

— Înainte?! Ce-are-a face înainte cu solventul?

— Poate mai profund ca solventul, spuse ea.

— E absolut stupid! Cum adică mai profund?

— Zonă non-disociată a conjuncţiei.

— Iată-ne din nou la început, gemu Furuneo. Ce-i aia o conjuncţie?

— Interval non-conţinut între.

— Între ce?

— Între unu şi opt.

— Oh, nu!

— La fel, între unu şi *x,* adăugă ea.

Furuneo îşi prinse capul în mîini, aşa cum făcuse şi McKie înaintea lui. Apoi murmură:

— Şi, în afară de doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, între unu şi opt ce mai este?

— Infinitul, răspunse Calebana. Concept de deschidere. Nimic conţine totul, totul conţine nimic.

— Ştii ce gîndesc eu? o întrebă Furuneo.

— Nu citesc gînduri.

— Cred că-ţi baţi joc de noi!

— Conjuncţii constrîng, spuse Calebana. Constrîngerea ameliorează comprehensiunea?

— Constrîngere?... E vorba de o obligaţie?

— Noţiuni de mişcare.

— Noţiuni de ce?

— Ceea ce este staţionar cînd totul în mişcare, îi explică ea. Aşa conjuncţia. Conceptul de infinit este vidul fără conjuncţii.

— Ufff!

Ajuns în acest stadiu, Furuneo ceru să iasă pentru a lua puţin aer.

Mai mult, nu înţelesese de ce Calebana trebuia să menţină o temperatură atît de ridicată în interiorul Sferei.

— Consecinţă de mişcare, îi răspunse ea, evitînd, astfel, o altă explicaţie neinteligibilă, cum ar fi fost *convergenţă de viteză* sau *concept de generare de schimbare.*

— Un fel de efect de fricţiune? lansă, timid, Furuneo.

— Relaţie necompensată între dimensiuni, probabil mai bună aproximaţie, răspunse Calebana.

În timp ce rememora tentativele zadarnice de a pricepe ceva, Furuneo sufla în pumni pentru a se încălzi. Soarele apusese, iar pe platoul stîncos sufla, din direcţia mării, un vînt îngheţat.

«Am de ales între a îngheţa şi a mă perpeli ca un condamnat la flăcările iadului», gîndi Furuneo. «Dar ce s-o fi întîmplat cu McKie?»

În acea clipă, Tuluk lansă un apel la mare distanţă prin intermediul unuia dintre taprisioţii Biroului. Furuneo, care tocmai îşi căuta un colţ mai ferit de vînt, îşi simţi glanda pineală activată. Lăsă jos piciorul pe care abia îl ridicase, îl fixă solid într-o băltoacă şi îşi pierdu instantaneu orice senzaţie corporală. Spiritul îi fusese în întregime absorbit de apel.

— Aici Tuluk, de la Laborator, zise vocea. Scuză-mi deranjul.

— Cred că tocmai m-aţi făcut să-mi fixez piciorul într-o groapă cu apă îngheţată.

— Ei bine, iată încă puţină apă îngheţată pentru tine. Trebuie să-l aduci înapoi pe McKie, prin Calebană, după exact şase ore standard socotite începînd de la orele patru şi cinzeci şi unu de minute timp sincronizat.

— Măsură standard?

— Evident, măsură standard.

— Şi unde-i McKie?

— Nu ştiu. Acolo unde l-a trimis Calebana. Ai idee cum funcţionează creatura asta?

— Funcţionează prin conjuncţii.

— Adevărat?! Dar ce înseamnă conjuncţii?

— Cum voi afla, vei fi primul pe care-l voi informa.

— Parcă ar fi o contradicţie temporală!

— S-ar putea. Ascultă: ce-ar fi dacă mi-ai permite să-mi scot piciorul din apa asta îngheţată acum? Probabil că s-a congelat cu desăvîrşire.

— Ai notat coordonatele în timp sincronizat?

— Da, le am. Sper că n-o să-l trimită pe McKie acasă!

— Cum asta?

Furuneo îi povesti ceea ce i se întîmplase.

— E o adevărată nebunie, spuse Tuluk.

— Din fericire, e bine că ai descoperit singur toate astea. Ştii, o clipă, am crezut că nu abordezi problema cu suficientă seriozitate.

La wreavi, seriozitatea şi sinceritatea erau cel puţin la fel de importante ca pentru taprisioţi, dar Tuluk stătuse suficient în preajma oamenilor pentru a fi în stare să recunoască sarcasmul.

— Ei bine, fiecare rasă cu nebunia ei, spuse el.

Era un cunoscut aforism wreav, dar semănă atît de bine cu ceea ce ar fi putut spune Calebana, încît pe Furuneo îl încercă un acces trecător de nebunie, datorat, în parte, efectelor agresalului. Îşi simţi ego-ul dizolvîndu-se. Tremură şi îşi întări mental spiritul.

— Eşti pe cale de a-ţi pierde identitatea? întrebă Tuluk.

— Vrei să te retragi şi să mă laşi să-mi scot piciorul din apă?

— Percep o senzaţie de sfîrşeală. Ar trebui să te odihneşti, spuse Tuluk.

— Imediat ce voi avea timp. Sper că nu voi adormi în Sfera fierbinte a Calebanei. M-aş trezi gata prăjit, numai bun pentru o cină de canibali.

— Voi, oamenii, vă exprimaţi uneori într-o manieră respingătoare, spuse wreav-ul. Dar ai face bine să rămîi treaz cîtva timp. S-ar putea ca McKie să aibă nevoie de punctualitatea ta.

* * *

Era întuneric, dar nu de lumină avea nevoie Abnethe pentru gîndurile ei întunecate. Blestematul de Cheo, cu tendinţele lui sadice cu tot! Greşise finanţînd operaţia chirurgicală ce făcuse dintr-un Pan Spechi un monstru egostazat. Oare de ce se schimbase atît faţă de vremurile cînd îl cunoscuse? Era atît de exotic, atît de... excitant... Totuşi, avea încă nevoie de el. Nici ea nu putea nega perspectivele extraordinare ale descoperirii lor. Cel puţin, acest fapt rămînea extrem de excitant.

Se lăsă pe spate pe fotoliul ei moale, unul dintre rarele tipuri adaptate pentru a toarce încet în timp ce-şi legănau stăpînul. Vibraţiile uşoare îi străbăteau întreg trupul, ca şi cum ar fi căutat peste tot iritarea şi încordarea, pentru a o elimina. Era atît de relaxant!

Suspină profund.

Apartamentele ei ocupau etajul superior al turnului pe care-l înălţaseră aici, pe această lume, siguri fiind că nu pot fi atinşi de nici o lege, de nici un mesaj, în afara celor intermediate de o singură Calebană, care nici ea nu mai avea mult de trăit.

Dar cum ajunsese McKie aici? Şi de ce spusese că a fost contactat printr-un taprisiot?

Fotoliul viu, sensibil la stările ei, se opri din tors în timp ce ea se ridica. Minţise, oare, Fanny Mae? Mai exista, oare, un alt Caleban capabil să descopere acest loc?

Fără a nega dificultăţile de interpretare a întregii conversaţii, Calebana era totuşi sigură că înţelesese esenţialul. Lumea în care se afla nu avea decît o cheie, iar această cheie era spiritul lui Mliss Abnethe.

Se aplecă în faţa fotoliului.

Pentru a face din acest spaţiu un loc veşnic sigur, vor exista morţi, e drept, dar morţi fără suferinţă – un orgasm gigant de morţi fără suferinţă. Un singur culoar pe care moartea îl va închide. Toţi supravieţuitorii aleşi de ea vor trăi fericiţi aici, departe de toate aceste... conjuncţii.

Sau orice-ar fi ele...

Se ridică şi făcu cîţiva paşi în noapte. Covorul, creatură adaptată asemenea fotoliului, fremătă pe toată suprafaţa

lui moale sub mîngîierea tălpilor ei.

Pe buzele ei pluti un zîmbet maliţios.

În ciuda complicaţiilor şi a ciudatei sincronizări, trebuia să mărească, totuşi, cadenţa flagelărilor. Fanny Mae trebuia adusă cît mai rapid la discontinuitatea finală. A ucide fără a produce suferinţa victimelor: iată o perspectivă la care ea medita încă.

Dar trebuia să acţioneze repede.

* * *

Pe jumătate adormit, Furuneo se sprijinea de peretele curb al Sferei. Blestema întruna căldura. Ceasul lui implantat îl anunţă că, nu peste mult timp, urma să-l aducă înapoi pe McKie. Încercase să-i explice acest lucru şi Calebanei, dar aceasta se încăpăţîna să nu priceapă noţiunea de timp.

— Lungimile se întind şi se scurtează. Se deformează şi variază, lansînd valuri de mişcare de la una la alta. Astfel, timpul rămîne inconstant.

«Inconstant?»

Tubul vortal al unui culoar S se deschise brusc. Exact deasupra lingurii gigantice a Calebanei.

În deschidere, se zăriră chipul şi umerii lui Abnethe.

Furuneo se depărtă de pereţi şi se scutură pentru a-şi risipi toropeala. Blestemată căldură!

— Eşti Alichino Furuneo! zise Abnethe. Ştii cine sînt eu?

— Ştiu.

— Te-am recunoscut imediat. Cunosc chipul tuturor agenţilor din Biroul vostru stupid. Uneori, poate fi folositor.

— Eşti aici pentru a o biciui pe Calebană? întrebă Furuneo.

Apoi scoase din buzunar aparatul holografic şi se apropie cît mai mult de deschizătura culoarului, aşa cum îi ordonase McKie.

— Nu mă obliga să închid culoarul înainte de a avea o mică discuţie, îl avertiză Mliss.

Furuneo ezită. Nu era Sabotor Extraordinar, dar nu ajunsese agent planetar fără a fi învăţat să recunoască circumstanţele în care trebuia să nesocotească ordinele unui superior.

— Despre ce-am putea discuta? o întrebă el.

— Despre viitorul tău.

Furuneo o privi fix. Vidul din ochii ei îl ameţi. Femeia era devorată de propria-i nevroză.

— Viitorul meu?

— Întrebarea este dacă mai ai sau nu viitor.

— Nu încerca să mă ameninţi!

— După Cheo, ai fi o posibilă parte a proiectului nostru,

zise ea.

Fără a şti de ce, Furuneo era convins că Abnethe minte. Şi totuşi, era ciudat că se trăda în felul acesta… Îi tremuraseră buzele cînd pronunţase numele lui Cheo.

— Cine este Cheo?

— Deocamdată, n-are nici o importanţă.

— Atunci, care e proiectul vostru?

— Supravieţuirea.

— Bravo! spuse el. Asta-i tot?

Se întreba cum ar reacţiona dacă ar scoate holograful şi ar începe să înregistreze.

— Fanny Mae l-a trimis pe McKie după mine? întrebă ea.

Era evident că întrebarea era foarte importantă pentru ea. Pesemne că McKie cam tulburase apele.

— L-ai văzut pe McKie? o interogă agentul.

— Refuz să vorbesc despre McKie.

«E clar că nu-i zdravănă!» se gîndi Furuneo. Doar ea pomenise prima de McKie!

Abnethe îşi strînse buzele şi îl privi intens.

— Alichino Furuneo, eşti căsătorit?

Furuneo înălţă uimit sprîncenele. Buzele lui Abnethe fremătau din nou. Cu siguranţă că ea ştia răspunsul. Dacă-şi procurase poza lui, pesemne că-i aflase şi punctele slabe. Unde voia să ajungă?

— Soţia mea a murit.

— Vai, ce trist! murmură Mliss.

— Pînă la urmă, te obişnuieşti! Nu poţi trăi în trecut! ţipă el, cuprins de furie.

— Ah! Aici s-ar putea să te înşeli.

— Ce vrei să spui, Abnethe?

— Păi, să vedem… Ai şaizeci şi şapte de ani, dacă nu mă înşeală memoria…

— Ştii bine asta.

— Eşti tînăr, reluă ea. Şi pari chiar mai tînăr decît vîrsta pe care o ai. Sînt sigură că eşti plin de vitalitate şi că ştii să apreciezi existenţa.

— Ca toată lumea…

Asta era, deci: încerca să-l angajeze în slujba ei.

— Pentru a gusta existenţa, ai nevoie de ingredientele necesare. E ciudat să găsesc un om ca tine în acest Birou idiot.

Şi Furuneo se gîndea uneori la acest lucru. Dar, în acelaşi timp, se întreba ce legătură putea avea el cu proiectul misterios de care vorbea Cheo şi pe care ei i-l oferiseră.

Se analizară în tăcere cîteva clipe, ca doi luptători pe punctul de a se înfrunta. Oare ce-i putea oferi ea? Era o femeie seducătoare: buze generoase, ochi mari, verzi, obraz oval, armonios. Văzuse şi reproduceri holografice ale trupului ei – Esteticienii de pe Steaydon îşi făcuseră bine treaba. Femeia ştiuse să profite de toate avantajele averii ei imense.

— De ce te temi? o întrebă el brusc.

Era un atac iscusit, dar ea îi răspunse cu o undă de sinceritate neaşteptată:

— De suferinţă.

Furuneo înghiţi în sec. Căsătoria lor nu fusese nicidecum ca toate celelalte, chiar dacă, după moartea Madei, renunţase la celibat. Fusese ceva dincolo de vorbe, de trupuri. Dacă mai exista ceva solid şi etern în universul acesta, atunci aceasta fusese iubirea lor. N-avea decît să închidă ochii pentru a-i simţi alături prezenţa. Nimic n-o putea înlocui, iar Abnethe ar fi trebuit să ştie asta. Nu avea ce să-i ofere. El avea tot ce-i trebuia.

Sau, cine ştie?…

— Fanny Mae! Eşti gata să-mi onorezi cererea? întrebă Abnethe.

— Conjuncţii potrivite, răspunse Calebana.

— Conjuncţii?! explodă Furuneo. Ce naiba or fi însemnînd?

— Nu ştiu. Dar, aparent, n-am nevoie să ştiu pentru a mă folosi de ele, răspunse Abnethe.

— Ce meştereşti acolo? o întrebă el.

Surprinzător, se simţea îngheţat, în ciuda căldurii care domnea în Sferă.

— Fanny Mae, arată-i! ordonă Mliss.

Tubul vortal al culoarului S se deschise, apoi se închise iar, cu zgomot; în cele din urmă se deschise larg. Abnethe dispăruse. În locul ei, se profila ţărmul însorit al unui ocean liniştit. Pe plajă, se zărea un stabo-yacht oval, ale cărui vele coborîte lăsau să se vadă o tînără întinsă pe burtă în mijlocul unui hamac plutitor, ce-şi dăruia trupul razelor calde ale unui soare reglabil.

Furuneo contempla scena, incapabil să facă vreun gest. Tînăra înălţă capul şi privi spre ocean. Apoi îl plecă la loc.

Vocea lui Abnethe venea de undeva de deasupra capului lui. Probabil că folosise alt culoar. Dar el nu-şi putea dezlipi privirea de la scena atît de familiară.

— E Mada! şopti el.

— Cu siguranţă.

— Oh, Doamne! Cînd ai holografiat asta?

— Eşti sigur că-i iubita ta, nu-i aşa?

— E… luna noastră de miere, se bîlbîi Furuneo. Recunosc chiar şi ziua. Prietenii m-au dus să vizitez lacul acoperit, dar pentru că ei nu-i plăcea să înoate, a preferat să rămînă pe stabo-yacht.

— De unde ştii că e exact acea zi?

— Uite: la dreapta, e arborele flambok. În ziua aceea, înflorise, iar eu pierdusem spectacolul… Vezi floarea-umbrelă?

— Da. Deci eşti sigur de autenticitatea scenei?

— Vizionarii tăi mă înregistrau chiar în acele clipe? întrebă el răguşit.

— Nu. *Noi* sîntem vizionari. Scena se petrece acum.

— Imposibil! Au trecut patruzeci de ani de atunci!

— Mai încet, nu ţipa. Ea te va auzi!

— Cum m-ar putea auzi? E moartă de…

— Totul se petrece acum, crede-mă. Fanny Mae?

— În persoană de Furuneo concept de acum conţine conjuncţii relative. Caracter prezent al scenei, autentic, confirmă Calebana.

Furuneo avea chipul crispat, disperat.

— Am putea duce acest yacht, împreună cu tine, într-un loc anume, pe care Biroul nu-l va găsi niciodată, propuse

Abnethe. Ce zici, Furuneo?

Furuneo îşi şterse lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Simţea mireasma oceanului şi efluviile de parfum puternic al florilor de flambok. «Dar nu-i decît o înregistrare», îşi spuse. «Nu poate fi reală!»

— De ce nu ne vede Mada, dacă scena se petrece acum?

— Pentru că Fanny Mae mi-a urmat instrucţiunile şi ne-a ascuns vederii ei. Totuşi, zgomotul străbate pînă la ea. Vorbeşte mai încet.

— Minţi! şuieră el.

Ca şi cum s-ar fi supus unui ordin, tînăra Mada se ridică şi începu să admire arborele flambok. Începu apoi să fredoneze, încet, o melodie binecunoscută lui Furuneo.

— Sînt sigură că mă crezi, interveni Mliss. Acesta-i secretul meu, Furuneo… Secretul pe care l-am descoperit cu ajutorul Calebanei.

— Dar… cum…

— E suficient să aranjezi conjuncţiile potrivite şi ţi se deschide totul, pînă şi trecutul. Dintre toţi calebanii, doar Fanny Mae a mai rămas, pentru a ne putea dărui acest trecut. Nu ne vor putea găsi nici taprisioţii, nici Biroul, nici oricine altcineva. Vom putea fi veşnic liberi.

— Dar e o iluzie! spuse Furuneo.

— Vezi bine că nu. Doar simţi mireasma florilor, briza oceanului…

— Dar de ce… ce vrei de la mine?

— Ajutorul tău pentru un fleac, Furuneo.

— Care?

— Ne temem ca nu cumva cineva să ne descopere întîmplător secretul înainte de vreme. Dar dacă cineva – cineva în care Biroul are încredere – i-ar putea furniza rapoarte false…

— Ce rapoarte false?

— Că flagelările au încetat, că Fanny Mae e bine…

— Şi de ce-aş face eu aşa ceva?

— După ce Fanny Mae îşi va atinge discontinuitatea finală, tu vei fi departe, la adăpost, alături de iubita ta. Nu-i

aşa, Fanny Mae?

— Esenţă autentică, răspunse Calebana.

Furuneo fixă deschiderea culoarului cu o privire meditativă. Mada! Era chiar acolo, lîngă el. Nu mai cînta, îşi masa trupul cu o cremă protectoare. Dacă Fanny Mae ar apropia puţin culoarul, ar putea chiar s-o atingă.

Simţi o înţepătură în inimă. Trecutul!

— Şi eu… sînt pe-acolo, pe undeva? se întrebă el.

— Da, răspunse Abnethe.

— Şi voi reveni pe yacht?

— Dacă asta ai făcut şi atunci, da.

— Şi ce voi găsi acolo?

— Nimic. Soţia ta e plecată, dispărută.

— Dar…

— S-a spus că a fost furată de un monstru marin, sau că a ieşit în larg şi…

— Deci a trăit treizeci şi ceva de ani după…, murmură el.

— Poţi retrăi toţi aceşti ani!

— Dar eu… Nu va fi la fel. Ea mă…

— Te va recunoaşte!

«Adevărat?» se întrebă el. «Da, poate că mă va recunoaşte. Fără îndoială, va înţelege necesitatea unei astfel de hotărîri.» Dar înţelegea că Mada nu-l va ierta niciodată!

— Dacă vom avea grijă, ea va trăi şi după aceşti treizeci şi unu de ani, şopti insinuant Mliss.

Furuneo clătină din cap, dar gestul se adresa doar lui însuşi.

Nu-l va ierta niciodată, la fel cum nu-l va ierta nici tînărul care găsise yachtul gol. Iar tînărul acesta, el însuşi, nu era încă mort!

«Nu mi-aş ierta-o niciodată», gîndi el. «Tînărul care am fost nu mi-ar putea ierta toţi aceşti ani pierduţi.»

— Dacă te temi că schimbi cursul istoriei sau ceva de genul ăsta, te înşeli. Fanny Mae mi-a spus că sistemul nu funcţionează aşa. Pur şi simplu, transformi o situaţie izolată. Situaţia nouă îşi urmează propria-i logică, restul

rămînînd aproape neschimbat.

— Înţeleg.

— Accepţi tîrgul?

— Cum?!

— Vrei să-i spun lui Fanny Mae să închidă culoarul?

— De ce te mai osteneşti? Nu pot accepta, spuse Furuneo sfîrşit.

— Glumeşti!

Furuneo se uită pentru prima oară în direcţia vocii, văzînd un mic culoar exact deasupra capului său. În deschiderea culoarului, se întrezăreau ochii, nasul şi gura lui Abnethe.

— Nu glumesc, spuse el.

O parte din mîna lui Abnethe deveni vizibilă, indicînd celălalt culoar.

— Iată ce eşti pe cale să refuzi! Priveşte, te somez să priveşti! Poţi să spui cu mîna pe inimă că nu-ţi doreşti toate astea?

Se întoarse.

Mada era din nou întinsă în hamac, cu capul pe pernă. Aşa o găsise cînd se întorsese de la lac.

— N-ai ce să-mi oferi! spuse el.

— Dar totul e real. Nu ţi-am spus decît adevărul!

— Eşti o proastă dacă nu vezi diferenţa între ce aveam eu şi Mada şi ceea ce-mi oferi tu. Sincer, mi-e milă de tine…

Dintr-odată, ceva îl strînse de gît, retezîndu-i vorbele. Bătu aerul cu mîinile… Se simţea plutind… Capul întîlni rezistenţa culoarului. Gîtul îi era în punctul de închidere al culoarului S, care se închise brusc. Trupul lui Furuneo căzu inert pe solul Sferei.

— Idioato! ţipă Cheo. Ţi-ai pierdut minţile! Dacă nu veneam la timp…

— L-ai omorît! suspină răguşită Abnethe, îndepărtîndu-se de locul unde capul însîngerat macula solul Sferei calebane.

— L-ai ucis! Tocmai cînd aproape că…

— Aproape că erai să distrugi totul! ricană Cheo, apropiindu-şi de ea obrazul plin de cicatrici sîngerînde. Ce

aveţi voi, oamenii, în loc de creier?

— Dar el…

— Era gata să-i cheme pe ceilalţi şi să le povestească totul!

— Nu accept să-mi vorbeşti pe acest ton!

— Cînd e capul meu în joc, îţi vorbesc pe ce ton vreau!

— L-ai făcut să sufere! îl acuză ea.

— N-a suferit deloc din cauza mea! Tu i-ai făcut rău!

— Cum poţi spune asta?

Înspăimîntată, se depărtă de chipul acestui Pan Spechi cu trăsături umanoide, grotesc disproporţionate.

— Te plîngi mereu că nu suporţi suferinţa altora, tună Cheo. De fapt, îţi place. Răspîndeşti numai suferinţă în jurul tău. Ştiai bine că omul nu ar fi acceptat oferta ta stupidă şi, totuşi, ţi-a plăcut să-i fluturi pe dinainte tot ceea ce a pierdut. Asta nu înseamnă a produce suferinţă?

— Ascultă, Cheo, dacă tu…

— A suferit cumplit pînă ce eu am pus capăt jocului. Şi ştii bine că aşa este!

— Opreşte-te! Nu-i adevărat! Nu l-am făcut să sufere! ţipă ea, îngrozită.

— Ba da, pînă-n ultima clipă.

Abnethe se repezi spre el, lovindu-l cu pumnii ei mici:

— Minţi! Minţi!

Cheo o prinse de mîini şi o forţă să se aşeze în genunchi.

— Mincinosule, mincinosule…, suspină ea.

El reluă, cu o voce ceva mai dulce:

— Mliss, ascultă-mă! Nu avem nici o posibilitate de a şti exact cît timp va mai trăi Calebana. Fii rezonabilă! Avem la îndemînă un număr limitat de perioade fixe în care putem utiliza Ochiul S şi trebuie să profităm cît mai mult de ele. Ai fost pe punctul de a risipi aiurea una dintre ele. Mliss, nu ne putem permite astfel de capricii.

Ea ţinea capul plecat, încăpăţînîndu-se să nu-l privească.

— Ştii că nu-mi place să fiu aspru cu tine, Mliss, reluă el. Dar metoda mea e mai bună – ai recunoscut şi tu asta.

Trebuie să ne păstrăm integritatea propriului nostru ego.

Ea înălţă uşor capul, fără a-l privi.

— Hai să plecăm la ai noştri. Plouty a inventat un joc tare nostim.

— Un singur lucru, zise ea.

— Care?

— Să-l lăsăm în viaţă pe McKie. Ar fi o achiziţie bună pentru…

— Nici gînd!

— Dar ce rău ne-ar putea face? Ar putea fi interesant. Nu doar din cauza Biroului sau…

— Nu. De altfel, e prea tîrziu. Deja am trimis un Palenki cu… În fine… Înţelegi ce vreau să spun.

Cheo îi eliberă mîinile.

Abnethe se ridică, cu nările dilatate de furie. Îl privi o clipă printre gene, cu capul aplecat. Şi, dintr-o dată, piciorul ei drept zbură, lovindu-l pe Cheo drept în fluierul piciorului stîng. De durere, acesta începu să ţopăie prin cameră într-un picior. Dar cu toată suferinţa, era amuzat:

— Vezi? Îţi place suferinţa!

Abnethe se aruncă în braţele lui, cerîndu-i iertare. Probabil că în noaptea aceea, nu vor juca jocul cel nou al lui Plouty, ci un alt joc, vechi de cînd universul.

* * *

În clipa în care monitorul lui Furuneo se activă pentru a-i anunţa moartea, taprisioţii începură să sondeze zona care înconjura Sfera. Nu găsiră decît Calebana şi patru rechizitori ce supravegheau zona. Complexul de împrejurări, motivaţiile sau culpabilitatea co-senzitivilor nu ţineau de resortul taprisioţilor. Ei trebuiau doar să semnaleze locul şi prezenţa co-senzitivilor aflaţi în raza aparatelor de sondare. Prin urmare, cei patru rechizitori au fost supuşi zile-ntregi unui sever interogatoriu.

Nu la fel s-a întîmplat cu Calebana. Înainte de a lua o hotărîre în ceea ce o privea, era necesară convocarea adunării generale a Biroului de Sabotaj. Moartea lui Furuneo se petrecuse în împrejurări misterioase: capul dispăruse, iar răspunsurile Calebanei erau neinteligibile.

Cînd Tuluk intră în sala de conferinţe, după o convocare care-l sculase practic din pat, Siker bătea darabana în tăblia mesei, folosind pentru asta vrila sa centrală de apărare, într-un gest foarte puţin potrivit seninătăţii unui laclac.

— Nu putem acţiona fără McKie. E o problemă prea delicată, spuse Siker.

Tuluk îşi ocupă locul, se sprijini pe suportul wreav adaptat speciei sale şi întrebă:

— McKie n-a fost contactat încă? Furuneo ceruse Calebanei…

Nu putu să continue, căci nimeni nu auzea nimic: toţi vorbeau în acelaşi timp. Imediat ce se putu face auzit, reluă:

— Unde e corpul lui Furuneo?

— În drum spre laborator.

— Aţi anunţat poliţia?

— Bineînţeles.

— Nu s-a găsit capul?

— Nici o urmă.

— Nu poate fi decît o pistă, spuse Tuluk. Poliţia se va ocupa de afacere?

— Nu le putem permite. Era omul nostru.

Tuluk clatină din cap:

— Sînt de acord cu Siker. Nu putem face nimic fără

McKie. El s-a ocupat de totul, încă de pe vremea cînd noi nu bănuiam nimic. Şi tot el se va descurca în continuare.

— Oare n-ar trebui să revenim asupra hotărîrii? întrebă cineva din partea opusă a mesei.

Tuluk scutură din cap:

— Nu. S-o luăm în ordine: Furuneo a murit. Era însărcinat să-l aducă înapoi pe McKie încă de acum cîteva ceasuri.

Bildoon, şeful Pan Spechi al Biroului, ascultase tăcut şi atent tot acest schimb de cuvinte. Ţinea sub control ego-ul grupei sale de viaţă pentarhică de aproape şaptesprezece ani, o medie deloc de ignorat pentru un Pan Spechi. Deşi ideea îl revolta, ştia că urma să-şi transmită ego-ul celui mai tînăr membru al incubatorului. Ca urmare a tensiunii provocate de această criză, schimbul urma să se producă mai curînd decît ar fi crezut. «Ce preţ cumplit trebuie să plătesc pentru slujirea Co-senzitivităţii!», se gîndi el.

Aspectul umanoid creat genetic pentru înfăţişarea lor îi făcuse pe ceilalţi umanoizi să uite caracterele esenţiale ale unui Pan Spechi. Dar, în curînd, nimeni nu va mai putea ignora adevărul, cel puţin în ceea ce-l privea pe el, Bildoon. Colegii săi co-senzitivi vor fi martorii schimbării: opacizarea privirii, rictusul progresiv ce-i va deforma gura... «Dar mai bine să nu mă mai gîndesc la asta», îşi spuse hotărît. Avea nevoie de toate puterile lui pentru a servi Biroul.

Deja i se părea că nu-şi mai stăpîneşte egoul. Rafinată tortură pentru un Pan Spechi! Dar sumbra ameninţare ce plutea deasupra tuturor co-senzitivilor îndepărta fantasmele personale. Calebana nu trebuia să moară. Pînă ce nu va fi sigur de supravieţuirea ei, va trebui să lase la o parte toate coşmarurile, toate temerile, cît şi ideea cumplită a pseudo-morţii, care tulbura mintea oricărui Pan Spechi. O moarte şi mai înspăimîntătoare plutea deasupra tuturor.

Îşi dădu seama că Siker îl privea cu o întrebare nerostită pe buze. Bildoon spuse:

— Căutaţi un taprisiot!

Cineva de lîngă uşă plecă să execute ordinul.

— Cine a intrat ultimul în contact cu McKie? întrebă Bildoon.

— Cred că eu, răspunse Tuluk.

— Atunci va fi mai uşor pentru tine. Fii scurt.

Tuluk îşi modifică fanta facială în semn de acceptare. Un taprisiot a fost adus şi instalat pe masă. Acesta se indignă că nu era tratat prin terminaţiile sale verbale cu suficiente menajamente, pentru că nu i se dădea timpul necesar să-şi pregătească energiile.

Dar cînd Bildoon invocă clauza specială de urgenţă din contractul cu Biroul, taprisiotul consimţi, în fine, să coopereze. Se instală în faţa lui Tuluk şi-i ceru:

— Data, ora, locul.

Tuluk îi dădu coordonatele locale.

— Închide ochii! ordonă taprisiotul.

Tuluk se supuse.

— Gîndeşte-te la contact, îi ceru taprisiotul.

Tuluk se concentră asupra lui McKie.

Trecură mai multe minute fără a se stabili contactul. Tuluk deschise fanta facială.

— Obraz închis! lătră taprisiotul.

Din nou, Tuluk se supuse.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă Bildoon.

— Linişte! spuse taprisiotul. Deranjaţi subiacentul.

Apendicele lui vermiculare se agitau.

— Pff! Pff! Pff! Apelul se va stabili doar cînd va permite un caleban.

— Trebuie să treacă printr-un caleban? se miră Bildoon.

— Altfel nu se poate. McKie este izolat într-o conjuncţie a altei fiinţe.

— Descurcă-te cum ştii, dar stabileşte contactul! îi ordonă Bildoon.

Brusc, Tuluk tresări sub efectul plytotransei declanşate de glanda lui pineală.

— McKie? Aici Tuluk.

Cuvintele acestea, pronunţate în plytotransă, abia fuseseră auzite de vecinii săi.

McKie răspunse cît putu de calm:

— Cam în treizeci de secunde, nu va mai exista nici un McKie dacă nu-l chemi pe Furuneo pentru a-i cere Calebanei să mă scoată de aici.

— Ce se întîmplă acolo? întrebă Tuluk.

— Sînt imobilizat, iar un Palenki tocmai se apropie de mine pentru a mă ucide. Îl văd la lumina focului. Are în mînă o secure. Mă va tăia în bucăţi. Ştii că ei…

— Nu pot să-l chem pe Furuneo. E…

— Atunci cheamă Calebana.

— Ştii că nu se poate.

— Cheam-o, cretinule!

Tuluk întrerupse contactul şi transmise taprisiotului cererea agentului. Era împotriva oricărei raţiuni: oricine ştia că taprisioţii nu pot pune în contact co-senzitivii cu calebanii.

Pentru cei prezenţi în sala de conferinţe, monologul incoerent, caracteristic plytotransei, se desfăşura cu întreruperi. Bildoon voi să-l întrebe ceva pe Tuluk, dar se opri. Trupul tubular al wreav-ului era atît de… imobil!

— Mă-ntreb de ce taprisiotul spunea că trebuie să treacă printr-un caleban, şopti Siker.

Nelămurit, Bildoon aplecă încet capul.

Un chither, aşezat lîngă Tuluk, mormăi:

— Ştiţi, aş putea jura că i-a cerut taprisiotului s-o cheme pe Calebană.

— Imposibil! făcu Siker.

— Nu înţeleg, reluă chitherul. Cum se poate ca McKie să fie undeva fără a şti unde este de fapt?

— Tuluk a ieşit sau nu din transă? întrebă speriat Siker. Uitaţi-vă, se poartă ca şi cum şi-ar fi pierdut pedalele.

O tăcere grea căzu peste co-senzitivii reuniţi în jurul mesei. Nici unul nu ignora ceea ce ar fi vrut să spună Siker. Să fi căzut wreav-ul în capcana unui astfel de apel? Să se fi rătăcit pe tărîmurile stranii de unde personalitatea nu mai revine niciodată?

— ACUM! urlă cineva.

Co-senzitivii se îndepărtară speriaţi de masa de conferinţe. Dintr-o avalanşă de nori şi pietre, McKie ateriză

în mijlocul lor, pe spate, exact în faţa lui Bildoon, care se ridică pe jumătate din fotoliu.

McKie avea încheieturile mîinilor însîngerate. Privirea îi era îngheţată, iar pletele lui roşcate erau încleiate de o masă amorfă.

— Acum, murmură McKie.

Se întoarse, îl zări pe Bildoon şi, ca şi cum aceasta ar fi explicat totul, adăugă:

— Securea era pe punctul de a coborî.

— Ce secure? întrebă Bildoon neîncrezător.

— Cea pe care un Palenki o ridicase deasupra capului meu.

— Cum?!

McKie se ridică, masîndu-şi încheieturile înţepenite în locul unde fusese legat. Apoi îşi trecu degetele prin păr. Semăna cu o divinitate batraciană a speciei gowachin.

— McKie, explică-mi ce se-ntîmplă aici! îi ordonă Bildoon.

— Eu… În sfîrşit, puţin a lipsit să dispar de tot. De ce a aşteptat Furuneo atît de mult? Doar am spus şase ore, nici un minut în plus.

McKie se întoarse spre Tuluk, care rămăsese tăcut, înţepenit, sprijinit de suportul lui wreav.

— Furuneo e mort, zise Bildoon.

— Ah, la dracu! făcu McKie încet. Cum aşa?

Bildoon îi explică în cîteva cuvinte, după care îl întrebă:

— Unde-ai fost? Ce-i povestea asta cu securea şi cu Palenki?

McKie, aşezat tot pe masă, făcu un scurt rezumat a ceea ce i se întîmplase, în ordine cronologică. Părea că vorbeşte despre altă persoană. Cînd termină, spuse simplu:

— Habar n-am unde se află locul acesta!

— Şi voiau să… te taie în bucăţi? întrebă Bildoon.

— Securea era pe punctul de a cădea. Era cam la zece centimetri de obrazul meu.

Siker îşi drese glasul, apoi spuse:

— Tuluk nu-i în starea lui normală.

Toţi se răsuciră spre Tuluk, care se sprijinea în

continuare de suportul lui, cu fanta facială închisă. Trupul era acolo, dar spiritul…

— S-a… rătăcit? întrebă Bildoon răguşit.

Dacă Tuluk nu mai revenea… Cît de mult seamănă asta cu pierderea ego-ului unui Pan Spechi!

— Să scuture cineva taprisiotul ăsta! ordonă McKie.

— Inutil, răspunse un om de la Departamentul juridic. Ştiţi bine că ei nu răspund niciodată la întrebări directe despre…

Îl privi apoi jenat pe Bildoon, care era pierdut în contemplaţie.

— Tuluk a contactat Calebana, îşi aminti McKie. Eu i-am ordonat… Era singura cale, pentru că Furuneo era mort…

Se ridică în picioare, pe masă, şi se apropie de taprisiotul de lîngă Tuluk, asupra căruia se apleacă şi strigă din răsputeri:

— Hei! Taprisiotule!

Linişte.

McKie îşi trecu arătătorul de-a lungul unui şir de terminaţii verbale, care ţăcăniră ca nişte bucăţi de tablă. Dar taprisiotul nu scoase nici un sunet inteligibil.

— Nu trebuie să le atingem niciodată! spuse cineva.

— Aduceţi-mi un alt taprisiot! ceru McKie.

Cineva fugi să execute ordinul.

McKie îşi frecă fruntea. Avea nevoie de toate resursele lui pentru a rezista. În clipa în care văzuse securea Palenkiului coborînd, îşi luase adio de la univers. Un gest final, irevocabil. Încă nu-i venea să creadă că revenise; i se părea că asista la o comedie grotescă a unei creaturi care-i furase corpul, o creatură atît de străină şi totuşi familiară. Camera, cuvintele pronunţate, gesturile celor din jurul său îi păreau o parodie fără rost. În clipa-n care îşi acceptase moartea, înţelesese şi cîte experienţe dorite ratase. Nici sala în care se afla, nici Biroul de Sabotaj nu făceau parte din aspiraţiile lui. Vechea realitate era înecată în amintiri egoiste. Totuşi, corpul lui o continua, în virtutea obişnuinţei.

Un al doilea taprisiot fu tîrît în sală, terminaţiile sale verbale gesticulînd în semn de protest. Continua mereu să

repete:

— Dar aveţi taprisiot! De ce deranjaţi?

Bildoon îşi revenise şi studia scena serios şi sceptic. Nimeni nu scăpase din capcana apelurilor la mare distanţă.

McKie se uită la noul taprisiot.

— Poţi să-ţi contactezi colegul? îl întrebă vehement.

— Puff, puff, puff…, începu acesta.

— Sînt sincer! urlă McKie.

— Assida dat-dat! guiţă taprisiotul.

— Îţi pun pielea pe băţ dacă nu te apuci de treabă! îl ameninţă McKie. Poţi stabili contactul?

— Cine cheamă?

— Nu eu, muscă ambulantă! Ei! răcni McKie, arătîndu-i-l pe Tuluk şi pe celălalt taprisiot.

— Ei blocaţi cu Calebana, răspunse taprisiotul. Cine cheamă?

— Cum adică sînt blocaţi?

— Amestecaţi? riscă taprisiotul.

— Poţi să-l chemi pe unul dintre ei?

— Dacă se separă repede, chem.

— Priviţi! zise Siker.

McKie se întoarse.

Tuluk îşi mişcase fanta facială. Apăru un extensor mandibular, apoi se retrase.

McKie îşi ţinu răsuflarea.

Fanta facială a lui Tuluk se deschisese în întreaga ei lărgime. Suspină:

— Fascinant!

— Tuluk? îl chemă McKie.

Fanta se deschise; doi ochi wreavi apărură.

— Ah, McKie! Ai reuşit!

— Apel acum? întrebă taprisiotul.

— Scăpaţi-mă de ăsta! ordonă McKie.

Taprisiotul protestă:

— Dacă nu apel, de ce deranjat?

Dar fu luat pe sus şi scos din sală.

— Ce s-a întîmplat, Tuluk? îl întrebă McKie.

— Greu de explicat.

— Încearcă.

— Subiacentul e în raport cu anumite configuraţii planetare, în care punctele legate printr-un apel se află în linie dreaptă unele în raport cu altele, în spaţiu. În această comunicare au fost dificultăţi, în parte datorită unei mase stelare discontinue. Iar contactul cu un caleban… nu, nu am cuvinte potrivite…

— Dar înţelegi ce s-a întîmplat?

— Cred că da. Vezi, nici nu realizam unde eram.

McKie îl măsură perplex.

— Cum aşa?!

— E ceva ce nu merge. Ah, da… Furuneo.

— Dar vorbeai de locul în care ai trăit, insistă McKie.

— Ocupare spaţială, da. Trăiesc într-un loc unde există mulţi ocupanţi… ăă… sinonimi? Da, sinonimi.

— Ce tot spui acolo?

— Am fost realmente în contact cu Calebana, explică Tuluk. McKie, nu poţi să înţelegi ce senzaţie stranie! Ca şi cum mesajul ar fi trecut printr-o gaură neagră de ac, iar în gaura asta de ac era Calebana.

— Aşa ai putut-o contacta! îi dezvălui McKie.

— Da, sigur.

Extensorii mandibulari ai lui Tuluk se agitară, indicînd o emoţie intensă.

— Am văzut! Ah! Am văzut un număr imens de secvenţe paralele. Bineînţeles, nu le-am văzut cu adevărat. E Ochiul.

— Ochiul?! Ochiul cui?

— Gaura acului. Ochiul nostru, desigur.

— McKie, înţelegi ceva? întrebă Bildoon.

— Mi se pare că se exprimă ca un caleban, înălţă McKie din umeri. E contaminat, poate. Sau amestecat?!

— Mă tem că limba calebanilor nu poate fi înţeleasă decît de nebunii potentaţi, zise Bildoon.

McKie îşi şterse o picătură de sudoare de pe buza superioară. Avea strania senzaţie că aproape înţelege ce spune Tuluk. Explicaţia cuvintelor lui se afla undeva la marginea conştiinţei sale.

— Tuluk, reveni Bildoon, încearcă să vorbeşti clar. Nu te înţelegem.

— Încerc.

— Fă un efort! îl încurajă McKie.

— Cum ai contactat Calebana? Noi am crezut întotdeauna că e imposibil! reluă Bildoon.

— Faptul s-a datorat Calebanei ce părea a controla conversaţia mea cu McKie. Apoi… McKie mi-a ordonat s-o contactez. Iar ea… parcă ar fi auzit.

Tuluk închise ochii şi se pierdu într-o reverie aparentă.

— Continuă, îl încurajă Bildoon.

— Eu… eram…

Tuluk clătină din cap şi-i scrută cu privirea pe cei prezenţi în sală, cărora le spuse:

— Imaginaţi-vă două pînze de păianjen. Dar pînze naturale, ţesute la întîmplare. Imaginaţi-vă că ele trebuie să intre în contact, să stabilească între ele o anumită conformitate, o ocluzie.

— Ca o ocluzie dentară? întrebă McKie.

— Poate. Oricum, această conformitate necesară, această formă dobîndită pentru stabilirea unui contact presupune existenţa prealabilă a unor conjuncţii adecvate.

McKie oftă adînc.

— Dar ce dracu' sînt conjuncţiile?

— Pot să plec? interveni taprisiotul.

— La naiba! Să ia cineva chestia asta de aici!

Taprisiotul fu scos din sală.

— Tuluk, explică-mi ce sînt conjuncţiile! îi ceru McKie.

— E atît de important? făcu Bildoon.

— Vrei să mă crezi pe cuvînt şi să-l laşi să răspundă? E foarte important. Tuluk, te rog!

— Hmm! Uite ce-i: ştii doar că artificialul poate fi într-atît de rafinat încît să nu se deosebească de realitatea originară, nu? întrebă Tuluk.

— Dar ce legătură are asta cu conjuncţiile?

— Conjuncţiile se află exact în punctul în care originalul şi artificialul se deosebesc printr-o unică trăsătură, explică Tuluk.

— Cum? făcu McKie.
— Fii atent, reluă Tuluk.
— Asta şi fac!
— Imaginează-ţi că ai o cuvă cu carne sintetică şi faci o copie perfectă a persoanei mele.
— O reproducere exactă în carne şi oase…
— Ar fi posibilă, nu?
— Sigur că da, dar de ce?
— Pur şi simplu imaginează-ţi acest fapt. Ei bine, ar fi o reproducere perfectă, amănunţită, ce ar cuprinde pînă şi unităţile celulare de comunicare şi care ar fi dotată cu toate amintirile şi reacţiile mele. Dacă i-ai pune o întrebare, ar răspunde ca mine. Nimeni nu ne-ar putea deosebi.
— Ei şi? întrebă McKie.
— Ar exista, totuşi, o diferenţă.
— Dar spuneai că…
— Ar exista una, nu?
— Poate elementul temporal…
— Mai mult decît atît, zise Tuluk. Ne dăm seama care e copia. Să luăm scaunul viu al lui Bildoon. E un caz diferit, înţelegi?
— Eh…
— E un animal care nu gîndeşte, completă Tuluk.
McKie privi scaunul cu pricina. Era un produs al unui proces de reconstituire genetică pe baza chirurgiei ce opera cu selecţii şi cu gene. Ce legătură avea asta cu faptul că fotoliul putea să aibă, de departe, o descendenţă animală?
— Cu ce se hrăneşte cani-fotoliul? întrebă Tuluk.
— Cu hrană specifică lui, desigur, răspunse perplex McKie.
— Totuşi, nici el, nici hrana lui nu sînt identice cu carnea lor reală, ancestrală. Cuva cu carne sintetică nu-i nimic altceva decît un lanţ infinit care fabrică proteine. Scaunul e făcut din carnea care se pierde în procesul de funcţionare a acestui lanţ.
— Evident. Doar pentru asta a şi fost făcut.
McKie deschise larg ochii. Începea să înţeleagă ceea ce voia Tuluk să explice.

— Conjuncţiile sînt diferenţiale, conchise Tuluk.

— McKie, înţelegi ceva din toată nebunia asta? întrebă Bildoon.

Dar McKie, cu gîtul uscat, încercă zadarnic să înghită în sec.

— Calebana nu percepe decît… aceste diferenţe rafinate? întrebă el.

— Doar atît! răspunse Tuluk.

— Ea nu ne vede nici ca forme, nici ca dimensiuni…

— Nici chiar ca extensiuni temporale. Noi sîntem, poate, noduri pe o undă staţionară. Pentru calebani, timpul nu este ceva care ţîşneşte dintr-un tub sub presiune. E mai curînd o linie care se intersectează cu simţurile noastre.

— A! făcu McKie.

— Nu prea văd cu ce ne ajută asta! interveni Bildoon. Problema noastră urgentă este să punem mîna pe Abnethe. McKie, ai idee unde te-a trimis Calebana?

— Am perceput constelaţiile de deasupra capului. Vom face o psihogramă a tot ceea ce am văzut şi o vom trimite unui calculator.

— Cu condiţia ca aceste configuraţii stelare să figureze pe hărţile noastre, remarcă Bildoon.

— Şi forma asta de cultură sclavagistă? întrebă cineva de la Juridic. Am putea lansa un…

— Oare n-aţi înţeles? zise McKie. Problema noastră e s-o găsim pe Abnethe. Am crezut că vom pune mîna pe ea, dar se vede treaba că-i mai greu decît credeam. Unde o fi? Putem spune, oare, în faţa unui tribunal: «Într-un loc necunoscut, o galaxie necunoscută, o persoană de sex feminin, pe care o bănuiesc a fi Abnethe, căci de văzut n-am văzut-o, a făcut aia şi cealaltă…»?

— Şi atunci, ce facem? murmură juristul.

— Dacă Furuneo e mort, cine stă cu Fanny Mae? întrebă McKie.

— Am lăsat în interiorul Sferei patru rechizitori, iar afară, alţi patru care să supravegheze zona, zise Bildoon. Eşti sigur că nu ai nici un alt indiciu pentru locul în care ai fost?

— Nici unul, din păcate.

— O plîngere lansată acum de McKie ar fi sortită eşecului, zise Bildoon. Nu… Mai bine ar fi, poate, s-o acuzăm că acordă azil unui Pan Spechi… renegat.

Bildoon se cutremură.

— Dar nu ştim cine-i ăsta, nu? întrebă McKie.

— Încă nu. Deocamdată n-am hotărît nimic.

Bildoon se întoarse spre alt membru al delegaţiei juridice, o fiinţă umană aflată lîngă Tuluk.

— Hanaman?

Hanaman tuşi. Era o femeie subţire, cu plete brune, ochi luminoşi albaştri, obraz delicat şi bărbie fragilă.

— Credeţi că e preferabil să ridicăm această problemă în faţa unui consiliu? întrebă ea.

— Dacă n-aş fi crezut, nu te-aş fi solicitat, răspunse Bildoon.

O clipă, McKie crezu că Hanaman va izbucni în plîns. Dar văzu cum îşi încordează buzele şi priveşte în jur. «Are resurse şi, în plus, e conştientă că aproape toţi cei din jur sînt sensibili la farmecele ei», gîndi el.

— McKie! zise ea. De ce stai în picioare, pe masă? Doar nu eşti taprisiot!

— Mulţumesc că mi-ai amintit.

McKie sări de pe masă şi, găsind un cani-fotoliu liber în faţa ei, se aşeză şi o fixă cu o privire intensă, dar blîndă.

Ea se întoarse spre Bildoon.

— Să rezumăm situaţia: acum două ore, printr-un Palenki, Abnethe a încercat să biciuiască o calebană. Conform ordinelor primite, un rechizitor a intervenit şi a secţionat braţul acelui Palenki. Imediat după asta, avocaţii lui Abnethe au depus o plîngere, încheie Hanaman.

— Asta înseamnă că erau dinainte pregătiţi, murmură McKie.

— Evident, îl aprobă ea. Motivele invocate sînt: sabotaj, abuz de putere din partea Biroului, adică, pe scurt, nedenunţarea crimei…

— Abuz de putere?! se miră McKie.

— E o afacere de legi-robot care nu intră sub jurisdicţia

gowachină, explică Hanaman. Nu trebuie să stabilim nevinovăţia celui care depune plîngerea înainte de a începe procesul.

Se opri şi ridică din umeri:

— Ştii bine că Biroul de Sabotaj este somat să-şi exercite responsabilitatea colectivă în consecinţele acţiunilor ilegale comise de agenţii săi, aflaţi în exerciţiul funcţiunii, în conformitate cu autoritatea care le-a fost conferită…

— O clipă! o întrerupse McKie. Dar merg mai departe decît credeam!

— Acuză biroul de crima de a nu fi intervenit în împiedicarea unui act criminal şi de a nu fi deferit justiţiei vinovatul, după săvîrşirea acestei crime.

— Au citat nume? întrebă McKie.

— Nume? Nu.

— Înseamnă că sînt disperaţi cu adevărat, dacă merg aşa departe! Dar de ce?

— Îşi imaginează, probabil, că nu vom rămîne pasivi în timp ce oamenii noştri sînt ucişi! zise Bildoon. Ştiu că avem o copie a contractului cu Calebana, contract care îi dă în exclusivitate dreptul lui Abnethe de a folosi culoarul lui Fanny Mae. Nimeni altcineva în afara ei nu putea provoca moartea lui Furuneo…

— Nimeni, cu excepţia Calebanei, remarcă McKie.

Se lăsă o tăcere adîncă. Tuluk luă cuvîntul:

— Doar nu crezi că…

— Eu nu cred, răspunse McKie. Dar am dreptul să apar în faţa unui tribunal robolegic. Totuşi, şi asta ne poate ajuta într-un fel.

— Capul lui Furuneo, aminti Bildoon.

— Exact. Vom cere restituirea capului.

— Şi dacă declară că e la Fanny Mae? întrebă Hanaman.

— Dar nu lor am de gînd să-l cer! Mă voi adresa Calebanei, spuse McKie.

Hanaman înclină capul, privindu-l admirativ pe McKie.

— Abil! şopti ea. Iar dacă se vor interpune, îşi vor dovedi vinovăţia. Dacă am avea capul…

Privi apoi spre Tuluk.

— Ce zici, Tuluk? întrebă Bildoon. Ai putea scoate ceva din creierul lui Furuneo?

— Asta depinde de timpul scurs între analiză şi clipa morţii. Persistenţa nervoasă e limitată…

— Ştim, oftă Bildoon.

— Ei bine, hotărî McKie, s-ar zice că n-am de ales.

— Aşa s-ar zice, spuse Bildoon.

— Dai tu ordin rechizitorilor să se retragă sau o fac eu?

— O secundă! spuse Bildoon. Ştiu că trebuie să te întorci în Sferă, dar…

— Singur, spuse McKie.

— De ce?

— Pot cere capul lui Furuneo cu martori, dar asta nu e suficient. Pe mine mă vor ei. Am scăpat din mîinile lor şi nu ştiu cît de bine le cunosc refugiul.

— Şi, de fapt, ce ştii? întrebă Bildoon.

— Iar?! Parcă am mai discutat o dată.

— Vrei să te oferi ca momeală?

— N-aş spune chiar aşa. Dar, singur fiind, poate vor încerca să discute cu mine. În plus…

— … În plus, poate vor mai reteza un cap, îl ironiză Bildoon.

— Nu credeţi că merită încercat? întrebă McKie, privindu-i pe rînd pe cei prezenţi în cameră.

Hanaman interveni:

— Ar mai fi o soluţie.

Toţi se întoarseră spre ea.

— L-am putea pune pe McKie sub supravegherea unui taprisiot.

— Ar fi pierdut încă înainte de a intra în plytotransă, remarcă Tuluk.

— Nu şi dacă taprisiotul îşi limitează contactele la o durată minimală de trei sau patru secunde.

— Şi atîta vreme cît nu strig după ajutor, taprisiotul se retrage imediat. Nu-i rău, zise McKie.

— Nu-mi prea place asta, rosti Bildoon. Închipuiţi-vă…

— Crezi că-mi vor vorbi deschis dacă locul va fi plin de

rechizitori? întrebă McKie.

— Nu, dar dacă putem să evităm…

— Nu, nu se poate. Ştii foarte bine asta.

Bildoon îi aruncă lui McKie o privire mînioasă.

— Contactele între Abnethe şi McKie ne-ar fi utile şi în reperarea poziţiei ei, interveni Tuluk.

Bildoon se întoarse întrebător spre el.

— Sfera are o poziţie fixă pe Cordialitate. Cunoaştem perioada planetei noastre. În clipa contactului, Sfera se va orienta spre o anumită direcţie – linia de minimă rezistenţă la contact. Cînd contactele vor atinge un anume număr, vor descrie un con cu…

— Cu Abnethe undeva în interior, încheie Bildoon. Presupun că aici aveţi dreptate.

— Conjuncţiile trebuie să se reunească în spaţiu, spuse Tuluk. Între punctele de apel nu trebuie să existe mase stelare prea mari, nici nori de hidrogen, nici corpuri planetare prea…

— Îţi înţeleg teoria, spuse Bildoon. Dar, ca să ne închipuim ce-i pot face lui McKie, n-avem nevoie de prea multă teorie. Le sînt suficiente două secunde pentru a-i băga capul într-un culoar şi…

Bildoon îşi trecu arătătorul de-a lungul beregatei.

— N-aveţi decît să mă contactaţi prin taprisiot din două în două secunde, spuse McKie. Sau, mai bine, aduceţi mai mulţi taprisioţi şi stabiliţi o reţea. Formaţi un cordon de agenţi în jurul…

— Şi dacă nu te vor contacta? întrebă Bildoon.

— Atunci va trebui să trecem la sabotaj.

* * *

Privind-o cu atenţie, McKie îşi dădu seama că Sfera Calebană nu era mai ciudată decît alte locuinţe pe care le vizitase. Era cald, e drept, dar căldura era benefică pentru stăpîna casei. Alţi co-senzitivi trăiau la temperaturi şi mai mari! Lingura uriaşă ce adăpostea non-prezenţa Calebanei era un fel de… divan. Ţepii de pe pereţi, luminile, bobinele, toate aveau un aspect tradiţional, deşi McKie se îndoia că ea le-ar putea pricepe rostul. În locuinţele automatizate de pe Breedywie existau, totuşi, console de control mult mai sofisticate.

Pereţii nu erau prea înalţi, dar McKie putea sta în picioare fără să se aplece. Lumina difuză mov nu era mai ciudată decît strălucirile variabile ale gowachinilor; vizitatorii acestora erau obligaţi să poarte ochelari pentru a nu orbi! Covoarele nu semănau deloc cu tradiţionalele animale vii, dar erau la fel de moi. Simţea în aer miros de dezinfectant clasic pe bază de pirocenă, iar vaporii acesteia, combinaţi cu căldura, erau de-a dreptul sufocanţi.

McKie clătină din cap. Îl deranja bîzîitul taprisiotului, dar era sigur că se putea descurca.

— Tovarăşul tău a atins discontinuitatea finală. I-a fost retrasă substanţa, îi explică Fanny Mae.

«Substanţa… Adică, sînge şi carne», se gîndi McKie. Spera ca aceasta să fie semnificaţia cuvintelor ei, însă nu-şi făcea prea multe iluzii.

«Dacă am putea avea un curent de aer proaspăt… Doar atît, o uşoară pală de aer…», se rugă el în gînd.

Îşi şterse fruntea şi bău un gît de lichid dintr-o sticlă, cu care, prevăzător, se înarmase.

— Eşti tot aici, Fanny Mae?

— Observi prezenţă a mea?

— Aproape.

— Asta e problemă reciprocă la noi – să ne vedem, zise Calebana.

— Remarc că foloseşti timpurile verbale cu mai multă siguranţă.

— E mai bine, nu?

— Sper.

— Datez verbe în poziţie nodală.

— Nu te voi ruga să-mi explici şi asta!

— Cum vrei…

— Prefer să-mi explici din nou cum sînt sincronizate flagelările.

— Cînd formele ating proporţiile dobîndite, spuse Calebana.

— Asta ai mai spus deja. Dar ce forme?

— Deja? Adică mai devreme?

— Exact. Mai devreme. Doar ai vorbit de forme, înainte.

— Înainte. Deja. Mai devreme, repetă Calebana. Da, e timpul pentru diferite configuraţii obţinute prin alterarea liniară a conjuncţiilor intersectate.

«Pentru calebani, timpul e un punct pe o linie», îşi aminti McKie explicaţia lui Tuluk. «Trebuie să caut diferenţele subtile, rafinate. E tot ce „vede” creatura asta…»

— Dar despre ce forme e vorba? insistă el.

— Forme definite prin linii de durată. Văd multe linii de durată. Din contră, voi nu primiţi senzaţia vizuală decît de la o linie. Straniu… Şi alţi profesori explică la persoană a mea, dar lipseşte comprehensiunea… Constricţie extremă. Admiraţie pentru acceleraţie moleculară, dar schimb confuz de informaţie.

«Confuz!…» îşi spuse McKie.

— Ce acceleraţie moleculară?

— Profesorii definesc molecula ca cea mai mică unitate fizică a elementului sau compusului. Exact?

— Da.

— Asta comportă dificultate de comprehensiune atribuită de persoană a mea diferenţei de specie. Moleculă egal cea mai mică unitate fizică vizibilă a speciei. Exact?

«Dar ce rost are? Care e diferenţa? Doamne, asta chiar nu are nici un sens!» se gîndi McKie. De ce vorbeau de molecule şi acceleraţie în loc să definească formele?

— Şi acceleraţia? o întrebă.

— Acceleraţia produsă întotdeauna pe linii de convergenţă atunci cînd vorbim.

«Cumplit!» gîndi McKie. Ridică sticla şi trase o duşcă cu atîta sete încît aproape că se înecă. Se aplecă, tuşind. Iar cînd îşi recăpătă suflul, ţipă:

— Căldura! Acceleraţia moleculelor!

— Aceste două concepte nu sinonime? întrebă Calebana.

— Nu-ţi fă probleme! răspunse el tuşind. Cînd vorbeşti… se accelerează viteza moleculelor şi rezultă căldură?

— Veridicitate asumată.

McKie aşeză cu grijă sticla jos şi-i înşurubă dopul. Apoi izbucni în rîs.

— Nu înţeleg aceşti termeni, obiectă Calebana.

McKie îşi plecă gînditor capul. Receptă cuvintele ei în acelaşi mod binecunoscut. Totuşi, percepea în vocea ei un fel de horcăit, o nelinişte… Accentul. Tonul? Renunţă, dar asta nu schimba cu nimic situaţia.

— Nu înţeleg, repetă ea. Explică termeni neobişnuiţi.

— Termeni? Ah, da… sigur. Rîsul e reacţia noastră curentă la un efect de surpriză non-fatală. Nu are un conţinut semantic aparte.

— Rîsul, repetă ea. Alte întîlniri nodale cu acest termen.

— Întîlniri nodale…, suspină McKie. Apoi, ca într-o bruscă străfulgerare:

— Vrei să spui că ai auzit deja cuvîntul?

— Deja, da. Eu… persoană a mea… Încerc să obţin comprehensiune de acest termen, rîsul. Explorăm semnificaţie acum?

— Nu prea aş vrea…

— Răspuns negativ?

— Da, negativ. Aş prefera să ştiu ce înţelegi prin schimb de comunicare. Aşa ai spus, nu? Schimb de comunicare confuz?

— Încerc să definesc ca voi poziţia pentru linii unice, explică ea.

— Deci aşa ne numiţi voi: «linii unice», nu?

McKie se simţea copleşit de complexitatea ei.

— Relaţia de conjuncţii de la unic la multiplu, de la multiplu la unic, reluă Fanny Mae. Schimb de comunicare.

— Cum naiba am reuşit să ajungem la acest dialog între surzi! explodă el, clătinînd disperat din cap.

— Căutai referinţe poziţionale pentru situarea loviturii de bici. Aşa început comunicare.

— Situare… Hmm…

— Înţelegi efect Ochi S? întrebă Calebana.

McKie îşi ţinu respiraţia. Din cîte ştia el, nici un caleban nu propusese ca temă de discuţie efectele Ochiului S. ABC-ul funcţionării unui culoar era un subiect ce puteau (şi voiau) să-l explice. Dar efectul, teoria…

— Eu… ei bine… folosesc culoarele şi ştiu cîte ceva despre alcătuirea mecanismului de control şi…

— Mecanism diferit de efect.

— Da, bineînţeles. Cuvîntul nu este obiectul!

— Exact. Noi spunem: eu traduc, înţelegi? Noi spunem: «termenul se sustrage nodului». Cred că înţelegi sens de cuvînt termen.

— Da… cred că încep să înţeleg.

— Recomandată linia de întoarcere a gîndului. Eu cred că ne apropiem de comunicare adevărată. El se felicită.

— Adică tu te feliciţi.

— Negativ. El mă felicită pentru asta.

— Bine, fie, abia şopti McKie. Comunicarea, nu?

— Comprehensiunea se difuzează… se risipeşte? Da, comprehensiunea se risipeşte cînd vorbim de conjuncţii. Eu observ conjuncţii de la… psihicul tău. Prin psihic înţeleg: *celălalt sine.* Exact?

— De ce nu? făcu McKie.

— Văd configuraţia psihicului, poate chiar şi culoarea sa, reluă Calebana, ignorînd tonul său slab. Apropieri şi prelungiri ating conştiinţă a mea. Datorită lor, ajung la desfăşurare de inteligenţă şi, poate, comprehensiune de termen al vostru de masă stelară. Persoană eu atinge comprehensiune doar fiind masă stelară. Înţelegi asta, McKie?

— Înţeleg? A, da, da…

— Bun! Acum vine comprehensiune a rătăcirilor tale? Cuvînt dificil, McKie. Probabil acesta este un schimb

nesigur. Rătăcire, pentru tine, egal mişcare pe o singură linie. Pentru noi, asta nu există. Un lucru se mişcă, totul se mişcă pentru calebani în planul lor. Efectul Ochiului S combină toate mişcările cu viziunea. Eu te *văd î*n alt loc de rătăcire dorită.

McKie, brusc interesat, nu lăsă să-i scape ocazia.

— Ne vezi? Şi asta ne deplasează dintr-un loc în altul?

— Afirmativ. Ochiul deplasează.

«Ochiul deplasează?» se întrebă McKie. Îşi şterse fruntea, apoi gura. Era atît de cald! «Dar ce au toate astea de-a face cu noţiunea de schimb de comunicare?»

— Masă stelară întreţine şi schimbă, reluă Calebana, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndul. Nu vedere prin persoană a sa. Conjuncţia Ochi S discontinuă. Voi numiţi asta… claustrare? Dificil de spus. Acest caleban există singur în persoană a sa în plan al vostru. Izolat.

«Toţi sîntem izolaţi», gîndi McKie.

Şi întregul univers va fi singur dacă nu va găsi calea de a îndepărta pericolul care o ameninţa pe Fanny Mae. Dar de ce trebuia ca rezolvarea acestei probleme să treacă printr-un sistem de comunicare atît de precar?

Toate încercările lui de a stabili o punte de legătură cu Calebana sub ameninţarea atîtor presiuni erau ca un fel de tortură aparte. Ar fi vrut să accelereze procesul de comprehensiune, dar o accelerare ar fi năruit întreaga Co-senzitivitate în abis. Simţea că timpul zboară. Graba îi crea o stare de nelinişte. Mergea cu timpul alături, îşi potrivea pasul cu al lui, dar totul se petrecea ca şi cum ar fi pornit-o cu stîngul.

Îşi imagină un copil ce nu avusese timp să folosească un culoar. Copilul plîngea, plîngea… Şi nu-i răspundea nimeni.

Vastitatea pericolului îl paraliză.

Nimeni!

Îşi stăpîni iritarea datorată bîzîitului taprisiotului. Asta, cel puţin, îi ţinea tovărăşie…

— La fel transmit şi taprisioţii mesajele în spaţiu? *Văzînd* apelurile?

— Taprisioţi slabi. Taprisioţi nu posedă energie calebani.

Energie de persoană-sine. Înţelegi?

— Nu mai ştiu nimic. Poate…

— Taprisioţi văd slab la mică distanţă. Taprisioţi nu văd prin masă stelară de persoană-sine. Uneori, taprisioţi cer… amplificare. Calebani furnizează acest ajutor. Schimb de comunicare, înţelegi? Taprisioţi plătesc, noi plătim, voi plătiţi. Toţi plătesc energie. Voi numiţi nevoia de energie… foame, nu?

— Oh, fir-ar să fie! urlă el. Nu pricep nici jumătate din…

Deasupra lingurii, apăru un braţ musculos de Palenki. Înarmat cu un bici. Biciul lovi şi, deasupra lingurii, în lumina mov, ţîşni o jerbă de scîntei fosforescente. Braţul şi biciul dispărură înainte ca McKie să facă vreun gest.

— Fanny Mae, şopti el. Eşti aici?

Linişte adîncă… Apoi…

— Nu rîs, McKie. Surpriză, dar nu rîs. Aici linia se întrerupe. Lovitură tare, bruscă, de bici.

McKie suspină, îşi notă ora incidentului în orologiul lui mental, iar la contactul următor, transmise taprisiotului coordonatele.

«Nu are rost să revin asupra durerii. Sau să analizez noţiunile de bici şi substanţă emanată… sau de foame, de masă stelară, de transportare a co-senzitivilor prin simpla putere a privirii.»

Schimburile ajunseseră într-un punct mort.

Dar Tuluk avea dreptate. Contactele Ochiului S necesare flagelărilor aveau o periodicitate determinabilă. Poate şi linia de viziune avea un rol. Dar cert era faptul că Abnethe, împreună cu toată curtea ei de psihopaţi, se afla pe o planetă, undeva în spaţiu, iar planeta asta trebuia reperată. Avea cu ea palenki, wreavi renegaţi, un Pan Spechi evadat şi dracu' mai ştie ce. Esteticieni şi, desigur, taprisioţi. După Fanny Mae, esteticienii, taprisioţii şi Calebanii foloseau aceeaşi formă de energie pentru a-şi îndeplini sarcinile.

— Am putea, oare, încerca să localizăm planeta lui Abnethe? întrebă el.

— Interzis prin contract.

— Şi chiar trebuie să-ţi onorezi contractul pînă la moarte?

— Onorez pînă la discontinuitatea finală, da.

— Iar asta nu-i prea departe, nu?

— Poziţie de discontinuitate ultimă devine vizibilă pentru persoană a mea, spuse Calebana. Fără îndoială, echivalentul lui *nu prea departe,* nu?

În clipa aceea, apăru din nou braţul de Palenki cu biciul care, lovind, făcu să se înalţe o jerbă de scîntei verzi. Apoi dispărură.

McKie se grăbi şi se apropie la cîţiva centimetri de lingură. Niciodată nu fusese atît de aproape de ea. Aici, căldura era mai intensă; McKie simţea furnicături prin braţe. Jerba de scîntei se risipise fără să lase nici o urmă pe jos. McKie simţea atracţia non-prezenţei Calebane cu o intensitate tulburătoare. Se strădui să se depărteze. De teamă, i se umeziră palmele.

«Oare de ce mă tem atît de tare aici?» se întrebă el.

— Atacurile au fost foarte apropiate, remarcă McKie.

— Poziţie adiacentă notată. Coerenţa următoare mai depărtată. Voi spuneţi mai tîrziu, nu?

— Da. Data următoare va fi şi ultima?

— Nu pot şti. Prezenţa a ta diminuează intensitate de lovitură de bici. Tu… dai înapoi? Adică… respingi?

— Nu mă-ndoiesc: Dar aş vrea să ştiu de ce sfîrşitul tău atrage după sine sfîrşitul lumii.

— Transporţi persoană a ta cu Ochi S. Atunci?

— Dar toata lumea o face!

— De ce? Explică-mi asta!

— Pentru a unifica blestematul ăsta de univers. Pentru… pentru a crea planete specializate, planete de nuntă, de călătorii, pediatrice, gerontologice, ginecologice, planete de sport, planete de vară sau iarnă, planete-biblioteci. Chiar şi Biroul de Sabotaj are o planetă a lui. Nu ne putem lipsi de culoare. După ultimele statistici pe care le-am citit, mai puţin de unu la sută din populaţia co-senzitivă nu a folosit niciodată un culoar de Ochi S.

— Exact. O astfel de utilizare creează conjuncţii, McKie.

Trebuie să recuperezi asta. Conjuncţii explodează cu discontinuitate persoană a mea. Explozie produce discontinuitate ultimă la toţi cei ce folosesc culoare de Ochi S.

— Dacă aşa spui tu… Dar eu tot nu pricep.

— McKie, motivul este că alţi calebani ales persoana a mea pentru… coordonator? Nu, termen inadecvat. Receptacul? Poate manipulator. Nu, tot inadecvat. A! Eu, persoană a mea, sînt Ochiul S.

McKie făcu un pas înapoi, copleşit de un val de tristeţe ce-l făcu să urle în semn de protest. Lacrimile îi ţîşniră din ochi împotriva voinţei lui. Un suspin adînc îl înecă. Amărăciunea! Tot trupul îi vibra, dar emoţia îi era indusă de undeva din exterior.

Încetul cu încetul, se linişti.

Suspină abia perceptibil. Tremura încă din toate încheieturile. Dinspre Calebană, unda de emoţie se propagă în toată încăperea ca o undă de căldură, saturînd şi înecînd receptorii senzoriali aflaţi în calea ei.

Amărăciune şi tristeţe.

Şi, desigur, sentimentul de responsabilitate faţă de toţi cei ce vor muri.

«Sînt Ochiul S!»

Pe toţi dracii din univers, ce putea să însemne asta? Mental, îşi reprezentă întreaga reţea de culoare calebane. Conjuncţii? Poate filamente… Fiecare fiinţă prinsă în efectul Ochiului S era ataşată printr-un filament reţelei S. Şi asta ce era de fapt? Fanny Mae utilizase cuvinte ca receptacul, manipulator… Oare fiecare călător trecuse printre… mîinile ei? Sau ce-or mai fi fost ele! Dacă ea murea, firele se rupeau şi mureau cu toţii.

— De ce n-am fost preveniţi de consecinţe cînd ni s-au propus efectele Ochiului S? o întrebă.

— Preveniţi?

— Da. Voi ne-aţi propus…

— Nu propus. Calebani explicat efect. Co-senzitivi manifestat bucurie. Propus schimb de comunicare. Voi numiţi asta plătit, nu?

— Ar fi trebuit să fim preveniţi.

— De ce?

— Ei bine, voi nu sînteţi eterni, nu?

— Explică etern.

— Etern… veşnic. Infinit.

— Co-senzitivi din plan undă al tău caută infinitul?

— Nu pentru indivizi, dar…

— Specia co-senzitivă caută infinitul?

— Natural!

— De ce?

— Dar nu ăsta-i scopul tuturor?

— Dar alte specii la care trebuie să faceţi loc?… Nu credeţi în evoluţie?

— Evolu…

McKie clătină din cap:

— Nu văd legătura.

— Toate fiinţele au ziua a lor, apoi pleacă. Ziua, termen exact? Ziua: unitate de timp, liniaritate alocată, întindere normală de existenţă. Recuperezi asta?

McKie îşi mişcă buzele, dar nu spuse nimic.

— Lungime de linie, timp de existenţă, reluă Calebana. Traducere aproximativ exactă, da?

— Dar ce-ţi dă dreptul să ne… „termini „? întrebă McKie, regăsindu-şi glasul.

— Nu avem dreptul, McKie. Cu conjuncţii adecvate, tovarăş Caleban preia… control de Ochi S cînd persoană a mea atinge discontinuitate ultimă. Circumstanţele… speciale împiedică soluţie. Abnethe şi… asociaţi scurtează linie unică a voastră. Semenii mei pleacă.

— Au şters-o cît au avut vreme. Da, înţeleg.

— Vreme, timp, da… linie unică a voastră. Comparaţia oferă concept acceptabil. Inadecvat, dar suficient.

— Tu eşti chiar ultimul caleban din… frecvenţa noastră?

— Da. Descriere confirmată. Exact.

— Şi nu există o modalitate de a te salva.

— Salvat? Ah, da… evitat discontinuitate finală. Asta sugerezi?

— Te-am întrebat dacă nu te poţi salva, ca… semenii

tăi.

— Mijloc există, dar rezultat identic pentru plan undă al vostru.

— Ai fi putut să scapi, dar asta ar fi însemnat sfîrşitul nostru, nu?

— Voi nu posedaţi concept de onoare? Salvat persoană a mea, pierdut onoare, zise Calebana.

— Atins, admise McKie.

— Explică atins. Termen nou.

— Cum? Oh, e un cuvînt antic!

— Spui termen debut liniar? Da, mai bine pentru frecvenţa nodală.

— Frecvenţa nodală?

— Voi spuneţi… adesea. Frecvenţa nodală egal adesea.

— Înţeleg. E acelaşi lucru.

— Nu acelaşi lucru. Similar.

— Scuză-mă.

— Explică atins. Sens de termen?

— Ce sens… E un termen de scrimă.

— Scrimă? Semnifică conţinutul.

McKie explică cuvîntul scrimă cît şi cum se pricepu, cu mici incursiuni în domeniul armelor, sporturilor de competiţie şi sporturilor speciale.

— Lovitură efectivă! comentă admirativ Calebana. Intersecţie nodală. Atins! Ah… de aceea specie a voastră e fascinantă la noi. Ce concept! Intersecţie: atins. Străpuns de semnificaţie: atins.

— Discontinuitate ultimă: atins! o ironiză McKie. În cît timp se va produce următorul tău „atins” cu biciul?

— Intersecţie cu bici, atins! Cauţi poziţia de deplasare liniară. Asta deplasează persoană a mea. Poate că ocupăm liniarităţi, dar nevoia sugerează o altă specie pentru aceste dimensiuni. Atunci noi plecăm, ieşim din existenţă. Nu-i aşa?

Cum McKie rămase tăcut, Calebana reluă:

— Recuperezi semnificaţie, McKie?

— Îmi vine să te sabotez! mormăi printre dinţi agentul Biroului de Sabotaj.

* * *

Cheo, egostazatul Pan Spechi, urmărea apusul soarelui pe ocean. «Bine-ar fi să existe un astfel de ocean în Lumea Ideală!» Turnul înălţat de Mliss în mijlocul unui oraş cu clădiri de mici dimensiuni domina magnificul peisaj, cu cîmpiile, munţii şi apele lui cu tot.

O adiere uşoară îi mîngîie obrazul, răvăşindu-i părul. Purta pantaloni verzi şi un tricou galben cu dungi gri, cu mîneci largi, descoperind anumite părţi ale trupului său umanoid, cu muşchii neobişnuit de pronunţaţi.

Pe buze îi flutura un zîmbet. Avea ochii unui Pan Spechi… cu mai multe faţete, deşi chirurgia ego-ului le mai estompase puţin. Observă mişcările de insecte ale co-senzitivilor de pe străzile de jos. În acelaşi timp, îmbrăţişă cu privirea oceanul şi cerul îndepărtat de deasupra capului său – zborul păsărilor, norii înroşiţi de apusul soarelui.

«Vom cîştiga curînd», se gîndi el.

Privi cronograful antic oferit de Mliss. Era cam învechit, dar indica cu precizie ora apusului. Abandonaseră orologiul mental taprisiot. Obiectul din mîna lui îi amintea că mai sînt două ore pînă la următorul contact. Comenzile Ochiului S ar fi fost mai precise, dar n-avea nici un chef să se mişte.

«Nu au cum să ne oprească! Dar… cine ştie?!»

Se gîndi la McKie. Cum descoperise acest loc? Cum ajunsese şi, mai ales, cum plecase de aici? În acest moment, McKie se afla în Sferă cu Calebana. Evident, el era momeala.

Dar în ce scop?

Cheo nu era prea mulţumit de emoţiile ce-l tulburau. Călcase în picioare cea mai importantă lege Pan Spechi. Capturase ego-ul din abatorul său şi condamnase alţi patru semeni la o viaţă vegetativă, încheiată printr-o moarte fără semnificaţie. Instrumentele unui chirurg renegat extirpaseră organele care-l uneau la distanţă de membrii unei familii pentarhice. Operaţia lăsase urme adînci atît în sufletul lui cît şi pe chip, dar nu crezuse niciodată că experienţa îi va procura atîta plăcere.

Nimic nu-i va mai încînta într-atît ego-ul.

Dar se simţea singur.

Moartea va pune capăt la toate acestea dar, ce să-i faci, aşa sfîrşeau toate creaturile.

Datorită lui Mliss, avea o ascunzătoare unde nici un alt Pan Spechi nu-l putea găsi. Doar dacă… dar în curînd, cît de curînd, nu va mai exista nici un Pan Spechi. Nu vor mai exista nici co-senzitivi, cu excepţia micului grup pe care Mliss îl dusese în Arca sa împreună cu negrii şi boersii sîngeroşi ca şi ea.

În spatele lui, auzi paşii grăbiţi ai lui Abnethe, îndreptîndu-se spre platforma de observaţie unde se afla. Urechea lui fină sesiză în pasul ei neliniştea, teama şi nesiguranţa ei veşnică.

Se întoarse.

Remarcă faptul că Mliss fusese la Esteticieni. Chipul ei era acum încoronat de o coamă mătăsoasă, roşie. «Şi McKie avea părul roşu», gîndi Cheo. Ea se prăvăli pe un cani-fotoliu, şi îşi lungi picioarele:

— Ce-i cu graba asta? întrebă Cheo.

— Esteticienii ăştia! Vor să plece acasă!

— Lasă-i să plece!

— Dar de unde scot alţii?

— Asta-i o mare problemă, nu?

— Cheo, nu-mi place să rîzi de mine.

— Atunci, spune-le să nu plece.

— Le-am spus.

— Le-ai explicat de ce?

— Bineînţeles că nu. Ce idee!

— Dar lui Furuneo i-ai spus.

— Asta a fost o lecţie pentru mine. Unde sînt consilierii juridici?

— Au plecat.

— Dar mai aveam de discutat ceva cu ei!

— Ceva urgent?

— Ştiai că voiam să-i văd. De ce i-ai lăsat să plece?

— Mliss, doar nu te interesa prea mult sfatul lor.

— E vina Calebanei. Asta e versiunea noastră definitivă. Ce-ar mai fi putut adăuga imbecilii ăia?

— Mliss, las-o baltă!

— Cheo!

Dintr-o dată, ochii lui o fulgerară.

— Cum vrei… Biroul a adus o notificaţie. Cer Calebanei capul lui Furuneo.

— Capul… Ea păli. Cum au aflat?…

— Era cel mai logic lucru pentru ei.

— Şi ce le-ai spus? murmură ea, privindu-l cu intensitate.

— Că Fanny Mae a închis culoarul tocmai cînd Furuneo, de bună voie, a intrat în el.

— Dar ei ştiu că noi deţinem monopolul asupra culoarului, spuse ea cu răutate. Blestemaţii!

— Hm! făcu Cheo. Dar Fanny Mae i-a plimbat pe McKie şi pe prietenii lui peste tot. Asta nu înseamnă monopol.

— Ţi-am spus asta demult.

— Oricum, e un bun pretext pentru a tărăgăna lucrurile, reluă Cheo. Cine ştie unde o fi transportat Calebana capul nenorocitului, nu-i aşa? Am cerut să nu se dea curs modificării aduse de Birou.

— Dar dacă îi pun întrebări Calebanei?

— Au toate şansele să capete răspunsuri de neînţeles, ca de obicei.

— Eşti foarte abil, Cheo.

— Nu de aceea mă ţii lîngă tine?

— Te păstrez pentru scopurile mele secrete, zîmbi ea.

— Sper să fie aşa.

— Ştii că-mi vor lipsi?

— Cine?

— Duşmanii noştri, răspunse Abnethe.

* * *

Bildoon era în pragul laboratorului în care Tuluk şi asistenţii săi wreavi îşi împlineau îndatoririle. În ochii directorului plutea o lumină ce dezminţea paloarea chipului umanoid al acestui Pan Spechi. Se simţea slab şi abătut. Avea impresia că se afla într-o cuşcă fără scăpare. Timpul se închidea deasupra tuturor. Toţi cei dragi lui erau condamnaţi. Va pieri toată iubirea din universul Co-senzitiv. Aripa melancoliei plutea deasupra tuturor.

Trupul îi fu invadat de o nesfîrşită tristeţe: munţii înzăpeziţi, sori, flori – pe vecie singuri.

Simţea nevoia să facă ceva, dar nu ştia ce şanse de reuşită ar putea avea. Tot ce atingea se năruia, se transforma în pulbere efemeră.

La o masă lungă, lîngă celălalt perete, Tuluk lucra. În faţa lui se afla o curea de bici. Deasupra curelei, paralelă cu ea, înălţată cam la zece centimetri şi fără nici un suport aparent, plutea o tijă de metal: între tijă şi curea scînteiau jerbe de mici luminiţe, ce umpleau întreg intervalul. Tuluk era aplecat deasupra aparatului.

— Eşti ocupat? întrebă Bildoon.

Tuluk răsuci un buton de pe masă, aşteptă puţin şi îl răsuci încă o dată. Apoi apucă tija, care acum nu mai era susţinută de forţa invizibilă, şi o aranjă pe un suport de pe perete.

— Iată o întrebare stupidă, se întoarse el.

— De acord. Dar avem o mică problemă.

— Doar asta e meseria noastră, nu? Să rezolvam toate problemele…

— Nu cred că vom găsi capul lui Furuneo.

— Oricum, e deja prea tîrziu pentru o nervoscopie interesantă, răspunse Tuluk.

Apoi, fanta lui facială se curbă în formă de S, într-o expresie care, de obicei, stîrnea rîsul celorlalţi, dar care însemna că Tuluk meditează adînc.

— Ce spun astronomii despre configuraţiile percepute de McKie?

— Spun că în psihogramă s-a strecurat o eroare.

— A, da? De ce?

— În primul rînd, nu există nici o variaţie subiectivă în magnitudinea stelară.

— Toate stelele vizibile au aceeaşi intensitate luminoasă?

— Aparent, da.

— Ciudat.

— În al doilea rînd, reluă Bildoon, configuraţia cea mai apropiată e pur şi simplu inexistentă.

— Ei… vedem Ursa Mare, Ursa Mică, alte constelaţii ale zodiacului, dar…

Tuluk ridică din umeri, apoi spuse:

— Nu cunosc aceste referinţe.

— Ah, da! Uitasem. Noi, Pan Spechi, cînd am hotărît să copiem specia umană, am studiat tradiţiile Terrei cu mare grijă. Configuraţiile stelare sînt cele care erau vizibile în lumea antică.

— Înţeleg. Iată un alt mister, pe lîngă cel pe care l-am descoperit în textura biciului.

— Ce anume? întrebă Bildoon.

— E uimitor! Unele particule ale pielii au o structură subatomică în care am descoperit o compoziţie aparte.

— Aparte? Prin ce?

— Prin aranjarea celulelor. E absolut perfectă. În afara fenomenelor de energie fluidă, n-am văzut nimic asemănător. Parcă materialul ar fi fost supus unei forţe de tip special. Rezultatul este comparabil cu aranjarea cuantumurilor de lumină într-un neo-laser.

— Dar acest lucru nu cere cantităţi imense de energie?

— Probabil.

— Şi care ar fi motivul?

— Nu ştiu. Interesant mi se pare faptul că nu e în joc o schimbare permanentă. Prin caracteristicile ei, structura aceasta evocă o memorie plastică. Pare să regăsească de la sine, progresiv, forme în chip raţional naturale.

— În chip raţional naturale? reluă Bildoon.

— Asta e altă poveste. Structurile subatomice şi unităţile de mesaje genetice, pe care le constituie, urmează un proces de evoluţie. Comparînd structuri diferite, putem

data anumite materiale la aproximativ două sau trei mii de ani. Pentru că vinele de bou constituie proteina de bază pentru culturile artificiale de carne, avem date complete despre ele, din perioade mari de timp. Dar ce este ciudat în probele luate din această fîşie de piele este faptul că structura ei apare ca fiind antică.

— Cît timp?

— Poate sute de mii de ani.

Bildoon tăcu cîteva clipe, apoi spuse:

— Dar ziceau că biciul nu are decît doi-trei ani de la fabricaţie.

— După testele de cataliză, da.

— Aranjarea specială a celulelor n-a putut oare falsifica analizele?

— Nu e imposibil.

— Deci, nu eşti sigur.

— Nu.

— Încerci să-mi spui că biciul a fost adus din trecut?

— Nu încerc decît să îţi comunic faptele. Două examene, considerate infailibile pînă acum, nu au reuşit să se pună de acord în datarea acestui obiect.

— Dar călătoria în timp e imposibilă! obiectă Bildoon.

— Aşa am crezut întotdeauna.

— Nu! O ştim. E atît o certitudine matematică, cît şi una pragmatică. E o noţiune iluzorie, un mit, un concept caraghios şi spectacular. Noi îl refuzăm, aşa cum refuzăm şi paradoxurile. Există o singură concluzie posibilă: forţa care a produs aranjarea a dereglat şi structura…

— Dacă pielea ar fi trecută printr-un filtru subatomic, ar fi posibilă o explicaţie, spuse Tuluk. Dar cum n-am un astfel de aparat şi nici mijloace de a opera un filtraj teoretic, nu pot experimenta!

— Dar trebuie să ai tu vreo idee!

— Da, am. Aceea că nu pot concepe nici un filtru care să dea un astfel de rezultat, fără a distruge total materialul folosit.

— Vrei să spui, ţipă Bildoon exasperat, că o forţă imposibilă a făcut ceva imposibil cu o bucăţică de…! La

naiba! De…

— Cam aşa ceva.

Bildoon văzu că asistenţii lui Tuluk din cealaltă sală îl priveau amuzaţi. Intră în laborator şi izbi uşa după el.

— Eu vin la tine cu speranţa că îmi vei furniza nişte informaţii utile, iar tu… tu îmi oferi ghicitori stupide.

— Faptul că nu-ţi convine nu schimbă situaţia.

— Bine, bine, ştiu.

— Şi structura celulelor Palenki avea un aranjament similar, reluă Tuluk. Dar numai în apropierea tăieturii.

— Mi-ai anticipat întrebarea.

— Era evidentă. Dar trecerea prin culoar nu explică nimic. Am tratat mii de celule trecute prin sistemul Ochiul S şi… nimic. Nici o modificare.

— Două enigme într-o oră e prea mult pentru mine, suspină Bildoon.

— Două?

— Dispunem acum de douăzeci şi opt de grupe de coordonate relative la apariţiile lui Abnethe. E mai mult decît suficient pentru a descrie un con care să conţină spaţiul ei. Doar dacă nu cumva nebuna nu sare de pe o planetă pe alta, ceea ce nu prea cred.

— Date fiind posibilităţile Ochiului S, ar putea s-o facă!

— Poate, dar aşa ceva nu i se potriveşte. E mai curînd genul care are nevoie de o citadelă, de o fortăreaţă. E dintre cei care fac rocade la şah chiar şi cînd nu e neapărat necesar.

— Poate că trimite un Palenki în locul ei.

— S-a arătat ea însăşi de fiecare dată.

— Avem şase braţe şi şase biciuri. Vrei să-l analizez pe fiecare în parte?

Bildoon îl măsură curios pe Tuluk.

— Tu ce propui? îl întrebă.

— Spui că avem douăzeci şi opt de date. Douăzeci şi opt este un număr euclidian perfect. De patru ori cîte şapte. Numărul pare a se datora întîmplării, dar în cazul de faţă, hazardul este exclus. Deci există aici un principiu organizator, pe care analiza numerică nu l-a descoperit

încă. Mi-ar plăcea să supun această serie spaţio-temporală unui examen minuţios, prin compararea cu grupe similare. Şi, poate…

— Şi laşi un asistent să examineze celelalte bice şi braţe?

— Se înţelege de la sine.

— Abnethe e pe cale să facă ceva… practic imposibil, suspină Bildoon.

— Dacă reuşeşte, atunci nu e imposibil.

— Trebuie să fie undeva! exclamă directorul.

— Ştii, mi se pare curios faptul că şi voi şi oamenii, afirmaţi cu atîta vehemenţă un lucru evident! îl ironiză Tuluk.

— Du-te dracului! explodă Bildoon.

Apoi ieşi, izbind uşa.

Tuluk fugi după el şi strigă din urmă:

— Ştii, noi, wreavii, credem că sîntem deja în infern.

Se întoarse la masă mormăind. «Ce creaturi imposibile, oamenii şi aceşti Pan Spechi…» Doar McKie era altfel: un co-senzitiv capabil să stabilească raporturi analitice cu mecanisme logice superioare. În fine… În felul ei, fiecare specie se abătea de la normă.

* * *

Printr-un efort de comunicare, pe care nici el însuşi nu şi-l putea explica, McKie reuşise să o convingă pe Calebană să deschidă un hublou spre exterior. Ceea ce îi permitea şi lui să respire aerul marin, proaspăt, dar şi oamenilor Biroului, aflaţi în jurul Sferei, să-l aibă mereu sub ochi. Aproape că nu mai spera că Abnethe să muşte momeala. Poate că trebuia să născocească altceva. Din fericire, faptul că era posibilă o supraveghere vizuală îi permisese să rărească contactul cu taprisiotul. Tot era un cîştig!

Soarele dimineţii pătrundea prin hubloul Sferei. McKie prinse în palmă o rază jucăuşă. Probabil că ar fi trebuit să se mişte mereu prin Sferă, pentru a nu fi o ţintă prea uşoară, dar prezenţa luptătorilor de afară îl liniştea. În plus, era şi obosit, plin de droguri şi de agresal, care trebuiau să îl ţină treaz… Oricum, dacă ar fi vrut să îl omoare, nu le-ar fi fost greu să o facă. Avea exemplul lui Furuneo, nu?

Gîndindu-se la el, simţi o strîngere de inimă. Omul acela avusese în el ceva bun, demn de admirat. Murise stupid, inutil. Moartea lui nu ajutase cu nimic anchetei, ci numai deplasase cercetările în planul violenţei. Se evidenţiase astfel, încă o dată, precaritatea unei vieţi izolate, a oricărei vieţi în general. Se simţi invadat de ură. Nebuna asta de Abnethe!

Fu cuprins de un frison de repulsie.

Din colţul său, putea contempla soclul de lavă, recifurile ascuţite şi covorul de alge şi moluşte de pe plaja mîngîiată de valuri.

— Să admitem ca ne-am înşelat, se adresă el, peste umăr, Calebanei. Să presupunem că nu sîntem pe cale de a comunica, ci, pur şi simplu, facem un schimb de zgomote cărora le dăm o semnificaţie care nu există.

— Nu înţeleg, McKie. Nu înţeleg semnificaţie.

McKie se întoarse uşor. Calebana era pe punctul de a modifica aerul din jurul lingurii uriaşe. Un motiv oval, pe care îl văzuse deja, se materializă încă o dată, apoi dispăru. Un halou aurit apăru în locul lui, se înălţă ca un rotocol de fum şi dispăru şi el, cu un ţîrîit uşor.

— Pînă acum am presupus, spuse McKie, că tu îmi spui

ceva, iar eu îţi răspund prin cuvinte, care au o semnificaţie direct legată de ce spui tu şi invers. Dar poate că în realitate e altfel.

— Puţin probabil.

— Deci aşa crezi tu. Dar tu ce vrei să faci?

— Faci?

— Toată agitaţia asta din jurul tău?

— Încerc să fac vizibilă persoană a mea în plan undă al tău.

— Poţi face asta?

— Posibil.

Deasupra lingurii apăru o formă roşie ca un clopot, ce se desfăcu, apoi se strînse şi începu să se învîrtă pe loc.

— Ce observi tu? întrebă Calebana.

McKie descrise vîrtejul roşu.

— Ciudat, zise Calebana. Eu modelez creativitate şi tu descrii senzaţie vizuală. Nevoie a ta de deschidere spre mediul exterior?

— Hubloul? Da, aşa e mai confortabil şi înăuntru.

— Confort… concept dificil.

— Deschiderea te împiedică să devii vizibilă?

— Generează distrugere magnetică, nimic mai mult.

McKie îşi îndreptă spatele.

— Cîte alte flagelări mai poţi suporta?

— Explică alte.

— Iar ai părăsit pista.

— Corect. Asta face succes.

— De ce ar fi un succes?

— Persoană-sine lasă pistă de comunicare şi tu percepi pistă: succes.

— Bun, să numim asta succes. Unde e Abnethe?

— Contract…

— Interzice divulgarea locului unde se ascunde, ştiu, completă McKie. Dar poate poţi să-mi spui dacă stă într-un loc fix sau sare de pe o planetă pe alta.

— Asta ajută la localizare a ei?

— Mii de draci, de unde să ştiu?!

— Probabilitate inferioară la mii de elemente, zise

Calebana. Abnethe ocupă poziţie relativ statică pe planeta specifică.

— Dar nu reuşim să stabilim un factor de coeziune între locul ei şi diferite atacuri.

— Nu puteţi vedea conjuncţii.

Vîrtejul roşu începu să apară şi să dispară succesiv deasupra lingurii. Brusc, căpătă o culoare galbenă, apoi dispăru definitiv.

— Nu mai eşti aici, spuse McKie.

— Nu persoană a mea vizibilă.

— Cum asta?

— Nu vezi persoană a mea.

— Asta am spus şi eu.

— Negativ. Vizibilitate nu reprezintă identitate cu persoană a mea. Vezi efectul vizibil.

— Deci nu pe tine te văd, nu? Doar efectul creaţiei tale?

— Exact.

— Nici nu credeam că eşti tu. Presupun că eşti ceva mai substanţială. Dar am remarcat altceva: uneori, foloseşti mai bine sintaxa. Am remarcat chiar şi cîteva propoziţii normale.

— Persoana asta recuperează persoană a mea.

— Eh... da. Poate că, la urma urmelor, asta nu recuperează nimic!

McKie se ridică şi se aplecă prin hublou, aruncînd o privire afară. Chiar în momentul în care coborî capul, în locul în care se aflase înainte, se materializă o sferă de argint, strălucitoare. McKie se întoarse la timp pentru a zări bucla dispărînd în minusculul tub vortal al unui culoar.

— Abnethe, eşti aici? ţipă el.

Nici un răspuns. Culoarul se închise cu un zgomot sec.

Rechizitorii de afară se îngrămădiră la hublou. Cineva strigă:

— McKie, eşti teafăr?

El le făcu semn să tacă, îşi scoase pistolul iradiant din buzunar şi îl pregăti.

— Fanny Mae, au încercat să mă captureze sau să mă omoare ca pe Furuneo?

— Observă persoană a lor. Furuneo neavînd existenţă, intenţii observabile necunoscute.

— Ai văzut ce s-a petrecut aici? continuă McKie.

— Cunoaşterea utilizării Ochiului S şi anumite activităţi persoane legate prin contract, explică Fanny Mae.

McKie îşi frecă ceafa cu mîna stîngă. Se întrebă la ce îi putea folosi pistolul împotriva lasoului acestuia zburător, picat din tavan.

— Aşa l-au omorît şi pe Furuneo? Prinzîndu-l cu lasoul şi apoi închizînd culoarul?

— Discontinuitatea ridică identitatea persoanei, răspunse Calebana.

McKie ridică din umeri. Renunţă. Nu obţinuse nici un răspuns de la Calebană, ca de fiecare dată cînd o întreba despre moartea lui Furuneo.

În chip curios, McKie îşi dădu seama că îi este foame. Îşi şterse obrajii şi bărbia de transpiraţie şi înjură printre dinţi. Nu era deloc sigur că ceea ce auzea, cînd i se adresa Calebana, constituia o comunicare reală. În plus, cîtă încredere putea avea în Fanny Mae? Sau în propriile lui interpretări? Fapt e că, atunci cînd vorbea, Calebana iradia atîta sinceritate, încît nu aveai de ce să te îndoieşti de ea.

Îşi frecă fruntea, încercînd să prindă o idee care îi scăpa. Era ciudat... Stătea acolo, neliniştit, fără nici o poartă deschisă. Realitatea era clară pentru el. Chiar dacă toate conversaţiile cu Calebana nu erau sigure, nu putea ignora avertismentul ei. Prea mulţi co-senzitivi dispăruseră deja, cuprinşi de o sumbră nebunie.

Scutură din cap, încercînd să scape de bîzîitul taprisiotului. Dar contactul persista. Era Siker, Directorul Discreţiei. Percepuse refuzul mental al lui McKie, dar, în loc să întrerupă contactul, îl menţinuse.

— Nu! ţipă McKie, simţind că intră în plytotransă. Nu, Siker! Retrage-te!

— Ce s-a întîmplat, McKie?

— Retrage-te, idiotule, sau sînt pierdut!

— Tu... de acord... m-ai...

— Întrerupe!

Siker întrerupse contactul.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, McKie se trezi suspendat de un laţ zburător care îl trăgea spre un culoar. La intrarea în Sferă se stîrni agitaţie. Cineva îl strigă, dar nu reuşi să răspundă. Un cerc de foc îl sugruma. Pieptul lui era pe punctul de a exploda. Înnebunit de durere, încercă zadarnic să scape de funia care îl trăgea spre culoar.

Cineva îl trăgea de picioare, dar nu reuşea decît să strîngă mai tare laţul în jurul gîtului. Brusc, forţa care îl trăgea dispăru şi, împreună cu cei care îl trăgeau, căzu grămadă la pămînt.

Rechizitorii îl ajutară să se ridice. Un wreav mînuia un holograf. Culoarul se închise cu un zgomot sec. Mîini neîndemînatice încercau să-i scoată funia din jurul gîtului.

McKie respira greu, sacadat. Fără cei din jur, s-ar fi sufocat, fără doar şi poate.

În încăpere, erau vreo cinci co-senzitivi: doi wreavi, un laclac, un Pan Spechi şi un om. Omul, ajutat de wreavi, îl susţinea pe McKie. Ceilalţi examinau plafonul, cu pistoalele iradiante în mînă. Toţi vorbeau în acelaşi timp, făcînd o gălăgie infernală…

— Mă simt bine! urlă McKie, pentru a-i face să tacă.

Îl durea cumplit gîtul cînd vorbea. Luă funia din mîinile wreavului şi o examină. Era făcută din ceva argintiu, nu ştia exact ce. Fusese tăiată cu un pistol cu raze.

McKie se întoarse către cel cu holograful:

— Ai reuşit să înregistrezi ceva?

— Aţi fost atacat de un Pan Spechi egostazat. Am o bună reproducere a chipului lui. Vom încerca să-l identificăm.

McKie îi dădu funia secţionată.

— Duceţi-o la laborator! Cereţi-i lui Tuluk să facă o analiză de bază! Va găsi, poate, celule… celule ale lui Furuneo. Iar voi, ceilalţi…

— Domnule? îl întrerupse un rechizitor.

— Ce vrei?

— Avem şi noi ordine. Dacă sînteţi atacat, nu avem voie să vă mai părăsim.

Îi întinse apoi lui McKie pistolul:

— Cred că l-aţi pierdut pe aici...

McKie îi smulse furios pistolul. Atenţia îi fu atrasă de contactul taprisiot.

— Pleacă! zise el.

Dar contactul se impuse. Era Bildoon, care nu părea prea bine dispus.

— Ce s-a întîmplat, McKie?

Agentul îi povesti.

— Rechizitorii sînt acum lîngă tine?

— Da.

— A văzut cineva atacul?

— Avem o hologramă. E vorba de faimosul Pan Spechi egostazat.

Simţi emoţia lui Bildoon. Apoi, acesta se controlă şi ordonă sec:

— Revino imediat la Central!

— Ascultă! Prezenţa mea aici e unica noastră şansă. Vor cu orice preţ capul meu..., încercă McKie să îi explice.

— Am spus imediat! ţipă Bildoon. Dacă e nevoie, te aduc cu forţa.

McKie nu mai insistă. Niciodată nu discutase cu cineva aşa de prost dispus, cel puţin nu printr-un intermediar taprisiot.

— Eşti în pericol oriunde te-ai afla, McKie, fie aici, fie acolo. Dar prefer să te am aici, sub ochi mei, să fii înconjurat de gardieni.

— S-a întîmplat ceva, Bildoon?

— Poţi să-i spui şi aşa! Biciurile pe care le analizăm s-au volatilizat, au dispărut. Laboratorul lui Tuluk e răvăşit, un asistent e decapitat şi nu îi găsim capul!

— Ah! înţeleg, zise McKie. De acord. Vin imediat.

* * *

Cheo stătea jos, cu picioarele încrucişate, pe podeaua camerei lui. Dinspre ferestrele camerei vecine, venea o lumină portocalie, care ţesea lîngă el o umbră stranie. Ţinea în mînă restul frînghiei secţionate în culoar.

Blestematul de laclac, fusese rapid cu pistolul lui! Iar wreavul cu holograful, sigur îi înregistrase chipul. Acum vor începe să îl caute, să interogheze pe toată lumea, să îi arate imaginea peste tot!

Dar se înşelau amarnic dacă îşi închipuiau că toate acestea îi ajută cu ceva.

Ochii îi scînteiau. I se părea că aude agenţii Biroului: «Cunoaşteţi acest Pan Spechi?»

O tuse cavernoasă îl scutură puternic. Puteau să-şi continue ancheta. Nu exista pericolul ca cineva să-l recunoască. Chirurgii îşi făcuseră bine meseria. Poate doar privirea şi nasul mai semănau cu ceea ce fusese, dar în rest…

Clătină din cap. De ce îşi făcea, oare, griji? Nimeni nu îl putea opri să distrugă Calebana!

Şi după aceea, totul va dispare!

Suspină adînc. Strîngea încă în mînă funia argintie. Se ridică nervos şi o izbi de perete. În zbor, funia biciui un cani-fotoliu care, cu organele lui vocale atrofiate, gemu dureros.

Trebuia să îndepărteze paznicii de Calebană. Sau Calebana de paznici. Îşi frecă uşor fruntea. Auzise oare un zgomot? Se întoarse încet, lăsînd mîna în jos.

În penumbra culoarului, se zărea silueta lui Abnethe. Reflexele portocalii din camera vecină colorau plăcut rochia ei de perle. Chipul ei exprima teamă şi o agresivitate morbidă.

— De cînd eşti aici? o întrebă Cheo, încercînd să pară calm.

— De ce?

Ea intră în cameră, închise uşa, apoi continuă:

— Ce făceai?

— Pescuiam.

Abnethe măsură cu insolenţă camera şi zări în colţ

bucata de funie şi mănunchiul de bice. Lîngă ele, era ceva rotund, din care se prelingea o urmă de sînge roşu.

Păli şi abia reuşi să şoptească:

— Ce sînt astea?

— Pleacă de aici, Mliss.

— Ce-ai făcut? ţipă ea cu un glas ascuţit.

Cheo se gîndi că ar merita să îi spună.

— Am apărat viaţa noastră.

— Ai ucis iar, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce surdă.

— N-a suferit… murmură exasperat Cheo.

— Dar tu…

— Ce mai contează o viaţă, pe lîngă milioanele de vieţi pe care le vom distruge?!

La naiba, femeia asta începea să-l calce pe nervi!

— Cheo, mi-e teamă.

Oare de ce trebuia să se lamenteze?!

— Calmează-te. Ştiu cum să separăm Calebana de paznici. O distrugem, şi totul se va sfîrşi.

Mliss îşi muşcă buzele.

— Suferă. Ştiu că Fanny Mae suferă.

— Ridicol! Doar ai auzit-o afirmînd contrariul. Nici măcar nu ştie ce înseamnă suferinţa. Nu are referinţe.

— Dar dacă ne înşelăm? Dacă nu e decît o eroare de interpretare?

El se îndreptă spre ea, fixînd-o intens:

— Mliss, ai idee ce referinţe ne aşteaptă dacă dăm greş?

Ea începu să tremure. Dar îşi reveni repede şi întrebă pe un ton aproape normal:

— Care e ideea ta?

* * *

McKie simţea pericolul prin toţi porii lui. Era cu Tuluk în laborator. Locul ar fi trebuit să fie sigur, dar se simţea la fel de expus primejdiei ca şi cum pereţii nici nu ar fi existat. Abnethe era capabilă de orice. Tocmai în aceasta se afla vulnerabilitatea ei! Dacă ar putea să găsească punctele slabe! Unde ar putea să se ascundă?

— E o substanţă ciudată, foarte ciudată, zise Tuluk, analizînd coarda argintie.

— Ce are aşa de ciudat?

— Nu poate exista.

— Şi, totuşi, e în faţa ta, spuse McKie.

— O văd şi eu, dragul meu.

Tuluk îşi mişcă mandibula şi îşi scărpină gînditor buza dreaptă.

— Ei? întrebă McKie.

— Unica planetă pe care creştea această plantă nu mai există de miliarde de ani. Şi era un loc unic, oferind condiţii aparte…

— Pesemne că te înşeli, din moment ce frînghia e aici.

— Ochiul lui Archer, reluă Tuluk, fără a-l lua în seamă. Îţi aminteşti povestea?

McKie se gîndi o clipă, apoi răspunse:

— Da, cred că am citit ceva despre asta.

— Planeta se numea Rap. Acesta e un fragment de liană de pe Rap.

— Liană de Rap.

— Ai auzit vreodată?

— Nu, nu cred.

— Oricum, substanţa asta are proprietăţi bizare. Are o existenţă scurtă şi nu se poate descompune, chiar dacă e tăiată.

Şi Tuluk o rupse în bucăţi mici, pe care le aşeză una lîngă alta. Imediat, acestea se lipiră la loc în poziţia iniţială.

— Fenomenul se numeşte *atracţie intrinsecă.* La vremea lui, a stîrnit vîlvă. Astăzi, eu sînt în măsură să…

— Existenţa ei…, îl opri McKie. Ce numeşti tu o existenţă scurtă?

— Nu mai mult de cincisprezece-douăzeci de ani

standard şi asta în condiţii optime.

— Dar planeta asta…

— Nu mai există de milioane de ani.

McKie analiză şi el liana cu o privire bănuitoare.

— E clar că cineva a refăcut condiţiile de pe Rap pentru a cultiva chestia asta.

— Poate. Dar au reuşit să păstreze totul în secret.

— Nu-mi place deloc ceea ce, după cum intuiesc eu, crezi tu, spuse McKie.

— E cea mai alambicată frază pe care te-am auzit pronunţînd-o vreodată, dar semnificaţia ei e clară. Bănuieşti că mă gîndesc la o deplasare temporală sau…

— Imposibil! hotărî McKie.

— Am început analiza matematică a unei probleme deosebit de interesante, începu Tuluk.

— Nu jocurile de numere ne vor ajuta!

— Atitudinea asta nu ţi se potriveşte, McKie. De obicei, eşti mai raţional. Nu te voi plictisi cu reprezentările mele simbolice. Totuşi, pentru că e mai mult decît un joc…

— O călătorie în timp! spuse McKie. Ce prostie!

— Formele noastre obişnuite de percepţie au tendinţa de a crea interferenţe cu procesul de reflecţie dobîndit pentru analiza corectă a acestor probleme. Deci, fac apel la alte moduri ale gîndirii.

— Ca de exemplu?

— Ce observăm dacă analizăm relaţiile de serie? Avem un număr de dimensiuni-puncte în spaţiu. Abnethe şi Calebana ocupă un loc pe o planetă dată. Sîntem în faţa unei realităţi legate de contactul acestor puncte, realitate formată dintr-o succesiune de evenimente.

— Ei, şi?

— Sîntem obligaţi să admitem existenţa unui factor de coeziune între aceste puncte de contact.

— De ce? Ar putea fi rodul…

— … A două planete specifice, cu mişcări coerente în spaţiu şi care formează o figură geometrică, un ritm. Altfel, Abnethe ar ataca mai des. Sîntem în prezenţa unui ritm specific, ce sfidează analizele tradiţionale, un ritm

temporal, care poate fi transpus într-o serie de puncte. Se află simultan în raport şi cu spaţiul, şi cu timpul.

McKie admise, lăuntric, argumentaţia lui Tuluk.

— Un fel de forţă de reflexie, poate. Nu e în mod necesar o deplasare în timp…

— Nici o vorbă în plus! obiectă Tuluk. O ecuaţie de gradul doi ne dă o funcţie eliptică. Deci avem de a face cu relaţii liniare.

— Liniare! Conjuncţii, deci!

— Pardon? Ah, da. Relaţii liniare, ce descriu suprafeţe în mişcare. Nu ştim precis care este perspectiva dimensională a Calebanei, dar cert este faptul că a noastră e altfel!

McKie îşi strînse buzele. Tuluk jongla cu termeni abstracţi, dar argumentele lui aveau o anumită eleganţă, care le făcea ceva mai accesibile unui profan ca el.

Tuluk reluă:

— Putem trata orice formă de spaţiu ca pe o cantitate determinată de alte cantităţi. Putem rezolva toate necunoscutele de acest fel.

— Ah! murmură McKie. Punctele cu N dimensiuni.

— Exact. Seria de măsuri care definesc punctele în mişcare le considerăm drept date preliminare, fără a uita că ele definesc şi spaţiul dintre aceste puncte.

— Aha! Deci un agregat multidimensional clasic.

— Deci încep să-l regăsesc pe acel McKie pe care îl ştiam. Un agregat cu N dimensiuni, aşa e. Dar ce reprezintă aici timpul? Un agregat cu o dimensiune. Ori nu sînt date de la început mai multe numere-dimensiuni în spaţiu şi în timp.

În gînd, McKie se înclină în faţa raţionamentului lui Tuluk.

— Deci rezultă fie o variabilă continuă, fie N variabile, spuse el. Bravo, Tuluk!

— Iar operînd o reducţie prin calcul infinitezimal, constatăm că avem două sisteme de proprietăţi cu N corpuri.

— Aceasta e descoperirea ta?

— Da. Singura concluzie posibilă este că, în raport cu

Sfera, Abnethe ocupă o altă dimensiune temporală.

— Deci nu e o deplasare obişnuită în timp. Iar diferenţele subtile pe care le vede Calebana… aceste filamente…

— Sînt pînze de păianjen legate de mai multe universuri. De ce nu? Nu e greu de înţeles că vieţile individuale alcătuiesc firele…

— Nu doar vieţile, ci şi mişcările materiei…

— Da… care se întretaie, se unesc, se despart şi se amestecă în chip misterios. Şi care vor deveni definitiv solidare. Cînd am luat contactul salvator cu tine, mi-am închipuit că aceste fire pot fi reţesute, rearanjate, recombinate, pentru a crea din nou condiţii de mult dispărute în dimensiunea noastră. Poate pentru calebani e uşor. Poate că ei concep altfel decît noi noţiunea de re-creaţie.

— Aici sînt perfect de acord cu tine.

— Ce ar mai trebui? medită Tuluk. O anumită calitate a experienţei. Ceva care să confere reţelelor, firelor şi liniilor o forţă suficientă pentru a putea fi astfel derulate încît să reconstituie configuraţia originară.

— Dar acum nu facem decît să ne jucăm cu vorbele, obiectă McKie. Cum vrei să reconstitui o planetă întreagă, cu mediul ei înconjurător?

— De ce să nu fie posibil? Ce ştim noi despre energiile implicate?

În ciuda prudenţei lui înnăscute, McKie era aproape convins.

— E adevărat, admise el, că aceste culoare S ne permit să facem paşi de mai mulţi ani-lumină.

— Şi au devenit atît de banale, încît nici nu ne mai gîndim la energiile risipite. Gîndeşte-te ce călătorie ar fi pentru o ipotetică insectă! Poate că nu avem decît o vagă idee despre puterile calebanilor.

— Nu ar fi trebuit să acceptăm Ochiul S. Aveam propulsia ultra-luminică şi suspensia metalică… Toţi calebanii nu aveau decît să-şi prăjească ouăle cu conjuncţiile lor colective cu tot!

— Şi să renunţăm la o unificare reală a universului? Nu, McKie. Trebuia doar să verificăm acest dar otrăvit. Dar pe noi ne-a încîntat într-atît, încît am uitat!

McKie ridică mîna să se scarpine în cap. Brusc, simţi de-a lungul coloanei vertebrale un frison. Simţurile lui alertate îi anunţau pericolul. Antebraţul îi fu străpuns în aceeaşi clipă. În ciuda durerii, se răsuci şi văzu un braţ Palenki înarmat cu o lamă sclipitoare.

În mica deschidere a unui tub vortal, zări carapacea unui Palenki şi partea dreaptă a obrazului unui Pan Spechi, străbătută de o cicatrice.

O clipă, McKie văzu lama coborînd spre capul lui şi ştiu că va lovi înainte ca muşchii lui să poată reacţiona. Simţi metalul atingîndu-i fruntea, văzu raza portocalie a pistolului inundîndu-i faţa.

Rămase înţepenit. Văzu apoi surpriza de pe chipul acelui Pan Spechi, braţul Palenki căzînd pe podea, cu lama convulsiv strînsă în pumn. Inima lui McKie bătea să-i spargă pieptul. Din tîmpla stîngă se prelingea pe obraz ceva cald şi umed. Braţul îl durea, degetele îi erau cleioase de sînge…

Culoarul S se închise şi totul dispăru.

Cineva, lîngă el, îi ştergea rănile, îi punea comprese, acolo unde fusese atins de metal…

Atins…

Pentru a doua oară, văzuse moartea cu ochii.

Tuluk era ocupat cu recuperarea lamei de metal.

— Încă o dată, cred ca am scăpat ca prin urechile acului! zise McKie.

Şi, spre uimirea lui, vocea nu îi tremura deloc.

* * *

Se lăsase deja întunericul cînd Tuluk îl chemă pe McKie în laborator. Fusese escortat de două brigăzi de rechizitori. Agenţii Biroului erau postaţi peste tot: supravegheau aerul, solul, pereţii. Fiecare avea în mînă un pistol cu raze, în poziţie de tragere.

După cinci ore de discuţii cu Hanaman şi cei de la juridic, McKie era pregătit să audă orice. Biroul urma să efectueze o percheziţie la Abnethe, să strîngă toate probele pe care le va găsi, dar nimeni nu se aştepta la rezultate spectaculoase. O tele-curte emisese deja un mandat, pe care îl multiplicară în mii de exemplare. Actul dădea Biroului o putere de acţiune aproape nelimitată. Serviciile oficiale gowachin colaborau, la rîndul lor, cu ei, punîndu-le la dispoziţie suficienţi rechizitori şi agenţi de poliţie calificaţi.

Cooperantă se dovedi şi Poliţia Crimei de la Central. Anchetatorii erau pregătiţi, iar Biroul de Sabotaj căpătase acces la documente care, în alte condiţii, îi erau inaccesibile.

Tot era mai bine decît nimic, gîndi McKie, dar găsea aceste măsuri prea indirecte, prea abstracte. Aveau nevoie de altă linie de apropiere, ceva care să o constrîngă pe Abnethe, să nu îi ofere nici o portiţă de salvare.

Simţea că evenimentele se vor precipita.

Liane zburătoare, lame, culoare-ghilotină – da, lupta era fără milă.

Şi nimic din ceea ce făcuse el nu reuşise să oprească sumbrul uragan ce ameninţa universul. Se simţea groaznic de neputincios în faţa privirii îngheţate, goale, a universului. Cuvintele Calebanei nu îi dădeau pace: «energie de persoană-sine… ochii deplasează… Eu sînt Ochiul S!»

În laboratorul lui Tuluk, erau postaţi opt rechizitori. După cum încercau să se facă de mici şi să treacă cît mai neobservaţi, se vedea că Tuluk nu îi cruţase cu sarcasmele lui, tipic wreave.

Tuluk aruncă o privire spre McKie, în momentul în care acesta intră în laborator şi se cufundă iar în analiza

metalului menţinut în stază printr-un cîmp neutronic, sub un fascicul de lumini multicolore.

— Fascinantă bucată de oţel! zise el, turtind metalul cu o sondă fină.

— Deci e oţel! răspunse McKie, aplecîndu-se să vadă şi el operaţia.

De cîte ori Tuluk atingea metalul cu sonda, ţîşneau scîntei mov. Ceea ce trezea o amintire vagă în mintea lui McKie. Ceva, la marginea memoriei lui, dar nu ştia ce. Clătină încet din cap.

— E un raport acolo, pe masă, spuse Tuluk. Poţi să arunci o privire pînă termin eu analiza.

McKie văzu în dreapta sa o foaie de hîrtie acoperită cu un scris mărunt. Citi:

— *Substanţă: oţel, aliat pe bază de fier. Eşantionul conţine cantităţi mici de magneziu, carbon, sulf, fosfor, siliciu. Urme de nichel, zirconium, tungsten cu absorbat de crom, molibden şi vanadium. Compararea surselor: oţelul folosit corespunde celui din Noua Perioadă, din Japonia, utilizat de către sub-grupările politice umane la fabricarea săbiilor, pentru Noua Mişcare a Samurailor.*

Călire: eşantion întărit doar în partea tăioasă. Lungimea totală a artefactului original: aproximativ 1,1 metri.

Mîner din os, acoperit cu benzi de lînă (vezi analizele alăturate).

McKie parcurse rapid anexa:

Mîner de os, ce provine de la un mamifer marin, prelucrat manual, în mod necunoscut, dar pe bază de bronz.

Era interesantă şi analiza fîşiei de lînă. Era de fabricaţie relativ recentă şi avea aceleaşi structuri submoleculare ca şi pielea biciului. Dar analiza lacului era şi mai interesantă. Avea la bază un solvent evaporabil, pe bază de coaltar, dar seva purificată provenea de la o insectă străveche, Coccus Lacca, specie stinsă de milioane de ani.

— Ai ajuns la pasajul despre lac? îl întrebă Tuluk.

— Da.

— Ce zici acum de teoria mea?

— Sînt gata să cred orice, cu condiţia de a găsi o soluţie.

— Cum îţi merg rănile?

— N-am să mor eu din asta!

McKie îşi atinse placa fixată la tîmplă, apoi îl întrebă:

— Tu ce faci acum?

— Materialul acesta a fost finisat cu ciocanul. Sînt pe cale de a reconstitui o bucăţică din acel ciocan, care a dat forma pumnalului.

Tuluk întrerupse cîmpul de stază şi, cu dexteritate, recuperă cu extensorul bucata de metal.

— De ce îţi trebuie?

Tuluk aşeză eşantionul pe masă, apoi privi spre McKie.

— Arta de a fabrica astfel de săbii era un secret păstrat cu străşnicie. Se transmitea din tată în fiu, din generaţie în generaţie. Regularitatea loviturilor e specifică fiecărui meşter. Ea ne permite să obţinem, la un examen atent, pînă şi amprentele lui digitale. E o metodă folosită în verificarea pieselor de muzeu.

— Şi ai aflat ceva?

— Fac a doua oară testul. Ei bine, verificarea celulelor lacului şi ale bucăţii de lînă indică o fabricaţie cam de optzeci de ani standard, în timp ce metalul a fost, cu siguranţă, prelucrat acum milioane de ani standard. Meşteşugarul se numea Konemura şi îţi pot da toate referinţele despre el.

Interfonul ţîrîi de două ori şi pe ecran apăru Hanaman, de la Departamentul Juridic.

— Ah, aici erai, McKie! zise ea.

— Ce mai este? întrebă McKie, copleşit încă de spusele lui Tuluk.

— Am obţinut injoncţiunile care blochează toate drumurile şi proprietăţile lui Abnethe pe toate planetele co-senzitive, cu excepţia lui Gowachin, spuse ea.

— Dar mandatele?

— Le vom avea curînd. De aceea te-am sunat. Doar tu ai cerut să fii anunţat imediat.

— Gowachinii nu cooperează?

— Acceptă şi ei alerta co-senzitivă în jurisdicţia lor. Ceea ce dă dreptul poliţiei Federaţiei şi agenţilor Biroului să reţină şi suspecţii de pe teritoriul lor.

— Perfect. Nu ne mai rămîne decît să o găsim şi să o arestam.

Fruntea lui Hanaman se încreţi:

— Cînd?

— Ei, asta e problema. Cînd!

* * *

Raportul despre identificarea phylumului Palenki îl aştepta pe McKie în biroul său, la întoarcerea de la o şedinţă urgentă. Şedinţa fusese prevăzută mai devreme, dar fusese amînată de două ori. Deşi era aproape miezul nopţii, toţi agenţii Biroului erau prezenţi la datorie. Echipa medicală distribuise tablete de stalert şi de agresal. Rechizitorii nu îl părăseau deloc pe McKie şi aveau o formă bună, vioaie, datorată, în parte, drogurilor consumate.

Cînd McKie intră, cani-fotoliul lui Bildoon era înclinat, iar directorul se lăsase în voia unui masaj vibratoriu. Aruncînd o privire spre McKie, Bildoon spuse:

— Uite aici raportul original asupra acelui Palenki – motivul de pe carapace şi toate celelalte. Îţi aminteşti, nu? E aici, pe biroul meu.

Apoi închise ochii şi suspină.

McKie se aşeză pe un cani-fotoliu, pe care îl încercă încet cu mîna.

— M-am săturat de rapoarte. Şi aşa nu schimbă situaţia. Ce scrie acolo?

— Phylumul este cunoscut sub numele de Shipsong. Identificare formală. Ah, dragul meu, şi eu sînt atît de obosit…

— Altceva? întrebă McKie.

Privindu-l pe Bildoon, se simţi şi el tentat de ideea unui masaj. Dar avea toate şansele să adoarmă în timpul operaţiei şi nu şi-ar fi iertat-o, mai ales că rechizitorii care îl păzeau trebuie să fi fost cel puţin la fel de obosiţi ca şi el.

— Am obţinut mandatele şi arestarea şefului phylumului Shipsong, urmă Bildoon. Pretinde că phylumul lui e complet.

— Aşa să fie?

— Încercăm să verificăm, dar nu e uşor. Nu există dovezi scrise, iar cuvîntul unui Palenki nu valorează mare lucru.

— Presupun că a jurat pe braţul lui.

— Sigur că da.

Bildoon opri masajul cani-fotoliului şi se ridică:

— Cert este că motivele de identificare ale phylumului

pot fi contrafăcute.

— Braţul unui Palenki se reface în trei-patru săptămîni, spuse McKie.

— Prin urmare?

— Abnethe trebuie să aibă mai mult de o duzină de Palenki în rezervă.

— Ba chiar un milion, de ce nu? Şi aşa nu ştim nimic exact…

— Iar şeful ţi s-a părut afectat de utilizarea criminală a motivului sau de către un alt Palenki?

— Oricum, nu vizibil afectat…

— Înseamnă că a minţit.

— De unde ştii?

— După codul juridic de pe Gowachin, falsificarea phylumului este una din cele opt crime capitale. Iar gowachinii ştiu bine asta, căci ei au fost însărcinaţi de către co-senzitivi cu inocularea noţiunilor juridice în capul broaştelor ăstora stupide.

— Hmm! Şi cum se face că Departamentul juridic nu ştie acest lucru? Trebuiau să-mi spună povestea pe care ai spus-o tu încă de la început.

— Informaţii privilegiate. Curtoazie inter-specii, ştii cum este. Gowachinii au un simţ aparte al discreţiei şi demnităţii individuale.

— Vei fi blestemat de tribunalele lor, cînd vor afla că i-ai trădat.

— Nu. Se vor mulţumi să mă numească acuzator public în următoarele lor zece afaceri cu crime. Doar cunoşti obiceiul ca acuzatorul dintr-un proces pierdut să fie executat în locul inculpatului.

— Depinde. Şanse: cam una la douăzeci, după caz.

— Una la… adică ani standard, nu?

— Doar nu minute! mormăi McKie.

— Şi atunci de ce mi-ai spus?

— Vreau să-mi permiţi să-l interoghez eu pe şeful acestui phylum, ceru McKie.

— Cum intenţionezi să procedezi?

— Să-l confrunt cu unul din braţele Palenki. Ştii ce rol

joacă mistica braţului la ei?

— Puţin. De ce?

— Puţin, zise ironic McKie. În templele vechi, ei mîncau braţele criminalilor şi apoi împiedicau cumva creşterea altui braţ. Era un fel de pierdere a identităţii, o umilire a ceva foarte intim şi profund pentru Palenki.

— Doar nu vrei cu adevărat să…

— Sigur că nu.

Bildoon aplecă fruntea:

— Voi, oamenii, prea aveţi gustul sîngelui. Uneori mă întreb dacă vă înţeleg cu adevărat.

— Unde e? întrebă McKie.

— Ce ai de gînd să-i faci?

— Să-l interoghez. Dar ce credeai?

— După tot ce ai zis adineaori, nici nu mai ştiu ce să cred.

— Exagerezi, Bildoon. Hei, tu!

McKie îl chemă pe locotenentul de afară şi-i ordonă:

— Adu-l aici imediat pe şeful Palenki!

Rechizitorul se întoarse spre Bildoon.

— Fă ce ţi-a spus! aprobă directorul Biroului.

Rechizitorul făcu o mutră uimită, dar se întoarse şi părăsi camera împreună cu cîţiva oameni.

După zece minute, phylumul Palenki fu escortat în biroul lui Bildoon. McKie recunoscu motivul de pe carapacea lui: phylum Shipsong. Privindu-l, îşi dădu seama că ar fi reuşit să-l recunoască şi singur!

Multiplele picioare ale Palenkiului alunecară pînă lîngă McKie. Broasca se înclină înaintea lui, întrebînd:

— Chiar îmi vei mînca braţul?

McKie privi cu reproş spre locotenent. Acesta se disculpă:

— Ştiţi, m-a întrebat doar ce fel de om sînteţi!

— Mulţumesc pentru descrierea exactă!

Se întoarse apoi spre Palenki:

— Tu ce crezi?

— Nu cred, domnule McKie. Co-senzitivii nu permit acte barbare.

Gura broaştei pronunţase cu calm aceste cuvinte, dar braţul care îi pornea din creştet se legăna nesigur.

— Aş putea face ceva mai rău, zise McKie.

— Ce poate fi mai rău?

— Vei afla la timpul potrivit. Deci afirmi că phylumul tău e complet, da?

— Exact.

— Minţi!

— Nu!

— Care e numele tău de phylum?

— Nu îl pot spune decît preoţilor mei de phylum.

— Sau gowachinilor, spuse McKie.

— Dar nu sînteţi gowachin!

Într-o cascadă de mormăieli guturale, McKie începu să-i descrie, în limba unui gowachin, obiceiurile strămoşilor Palenki, nelegiuirile lor şi pedeapsa pe care o meritau. Încheie cu strigătul gowachin de intensificare, o combinaţie unică între emoţie şi cuvînt, prin care era obligat să se prezinte în faţa Biroului gowachin.

După o scurtă tăcere, Palenki declară:

— Sînteţi unicul om acceptat în uniunea lor juridică. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

— Deci, care e numele tău de phylum?

— Sînt numit Biredch d’Ank, răspunse resemnat Palenki.

— Ei bine, Biredch d’Ank, minţi!

— Nu!

Braţul său se răsuci şi mai tare.

Palenki părea acum înspăimîntat, reacţie pe care McKie o cunoştea, datorită contactelor sale cu gowachinii. Acum, din moment ce îi ştia numele, îi putea cere braţul!

— Ai comis o crimă capitală! spuse McKie.

— Nu! Nu! Nu! protestă Palenki.

— Ceilalţi co-senzitivi din încăpere nu ştiu că fraţii phylumului acceptă folosirea chirurgiei genetice pentru înscrierea motivului lor de identitate pe carapace. Semnele sînt imprimate în profunzime. Da sau nu?

Palenki rămase tăcut.

— E purul adevăr, continuă McKie.

Rechizitorii se apropiaseră şi ei, urmărind curioşi înfruntarea.

— Voi! ţipă McKie. Fiţi cu ochii în patru! Şi staţi pe vîrfurile degetelor!

— Pe vîrfuri? se miră wreavul.

— Trebuie să supravegheaţi fiecare părticică din camera asta. Vreţi ca Abnethe să ne ucidă martorul?

Confuz, locotenentul se întoarse spre oamenii săi, dar ei începuseră deja să se agite, să pună în aplicare ordinul. Wreavul îşi agită mandibula în semn de frustrare iritată, dar nu scoase o vorbă.

McKie se îndreptă iar spre Palenki.

— Biredch d’Ank, îţi voi pune cîteva întrebări particulare. Cunosc dinainte unele răspunsuri. Dacă mă minţi o singură dată, ordon întoarcerea la barbarie. Căci prea multe lucruri depind de tine, înţelegi?

— Doar nu credeţi că…

— Ce tovarăşi din phylumul tău i-ai vîndut ca sclavi lui Mliss Abnethe?

— Sclavagismul e o crimă capitală…

— Ţi-am spus că ai comis deja o crimă capitală. Răspunde-mi la întrebare!

— Îmi cereţi să mă condamn singur?

— Cît ţi-a plătit?

— Cine mi-a plătit ce?

— Cu cît te-a plătit Abnethe?

— De ce m-ar fi plătit?

— Pentru semenii phylum.

— Care semeni?

— E ceea ce te-am întrebat şi eu. Vreau să ştiu cîţi ai vîndut, preţul primit şi unde i-a dus Abnethe.

— Doar nu vorbiţi serios!

— Să ştii că înregistrez conversaţia. Chem imediat Consiliul phylumului, le dau înregistrarea şi îi las să se descurce cu tine!

— Vor rîde de dumneavoastră. Ce dovadă aveţi?

— Culpabilitatea propriei tale voci. Vom face o analiză vocală a cuvintelor tale şi o vom prezenta Consiliului, ca şi

înregistrarea.

— Analiză vocală? Ce înseamnă?

— E un procedeu care permite analiza intonaţiilor subtile ale vocii, pentru a determina adevărul sau minciunile din fiecare cuvînt.

— Nu am auzit în viaţa mea de aşa ceva!

— Nu toţi co-senzitivii cunosc tehnica secretă folosită de agenţii Biroului. Îţi mai dau o şansă: cîţi tovarăşi ai vîndut?

— De ce vă purtaţi aşa cu mine? E atît de importantă Abnethe încît să încălcaţi pînă şi legile curtoaziei inter-specii şi…

— Încerc să îţi salvez viaţa, spuse McKie.

— Cine minte acum?

— Dacă nu o găsim pe Abnethe şi nu o oprim, vor muri toţi co-senzitivii din univers, cu excepţia cîtorva nou-născuţi. Şi nici aceştia nu vor avea nici vreo şansă fără protecţia adulţilor. Îţi jur că aşa e!

— Juraţi solemn?

— Pe oul braţului meu!

— Ohh! gemu Palenki. Şi pe asta o ştiţi?!

— Peste o clipă, îţi voi invoca numele şi te voi pune să depui jurămîntul solemn, îl avertiză McKie.

— Am jurat pe braţul meu!

— Dar nu pe oul braţului tău.

Palenki îşi plecă privirea.

— Cîţi? întrebă iar McKie.

— Doar patruzeci şi cinci, şopti Palenki.

— Doar patruzeci şi cinci!

— Nu mai mult! Jur!

Din ochii broaştei începu să se scurgă un lichid uleios. Continuă:

— A oprit atît de mulţi, iar cei aleşi au acceptat de bună-voie. Abnethe promitea o cantitate nelimitată de ouă!

— Nici o limită pentru numărul de ouă clocite?! se miră McKie. Cum se poate?

Palenki aruncă o privire speriată spre Bildoon, care stătea într-un colţ, cu chipul imobil.

— Nu a spus nimic, doar că a descoperit alte lumi ce ies

de sub jurisdicţia co-senzitivităţii.

— Ce lumi? întrebă McKie.

— Nu ştiu absolut nimic! Jur pe oul braţului meu!

— Cum s-a derulat tranzacţia?

— Printr-un Pan Spechi.

— Care ce făcea?

— A oferit phylumului meu beneficiile a douăzeci de planete pe o durată de o sută de ani standard.

— Ohohoo! se miră cineva în spatele lui McKie.

— Cînd şi unde a fost încheiată afacerea?

— În urmă cu un an, în casa ouălor mele.

— Beneficii pe o sută de ani! şopti McKie. I-a convenit să-ţi propună aşa ceva. Tu şi phylumul tău nu veţi mai supravieţui nici o fracţiune de secundă dacă Abnethe va reuşi ceea ce are de gînd.

— Nu ştiam. Jur că nu ştiam. Dar ce vrea să facă?

McKie ignoră întrebarea lui şi continuă:

— Ai idee unde sînt situate aceste planete?

— Nu ştiu nimic, jur. Faceţi analiza vocii şi veţi vedea că nu mint.

— Nu există aşa ceva pentru specia ta! zise McKie.

Palenki îl măsură o clipă, apoi îl blestemă:

— Fie ca ouăle tale să putrezească!

— Descrie-mi-l pe Pan Spechi! ordonă McKie.

— Refuz colaborarea!

— Acum e prea tîrziu! Eşti obligat să accepţi drumul meu.

— Drumul dumneavoastră?

— Dacă vei colabora cu toţi cei prezenţi, ţi se vor ierta păcatele.

— O altă trădare! ricană Palenki.

McKie se întoarse spre Bildoon:

— Ar fi mai bine să chemăm Consiliul Palenki şi să îi predăm dosarul.

— Cred că e cel mai bine! aprobă Bildoon.

— Staţi! ţipă Palenki. Cine îmi garantează că pot avea încredere în voi?

— Absolut nimeni, răspunse McKie.

— Deci nu prea am de ales, nu-i aşa?

— Da.

— Fie ca mucegaiul să vă mănînce ouăle dacă mă veţi trăda!

— Aşa să fie, aprobă McKie. Acum descrie-l pe Pan Spechi.

— Era egostazat. I-am văzut cu ochii mei cicatricile, iar el s-a lăudat cu ele ca să-mi cîştige încrederea.

— Cu cine semănă?

— Nu ştiu, toţi Pan Spechi sînt cam la fel. Dar cicatricile lui erau violete.

— Avea şi un nume?

— Da. Se numea Cheo.

McKie privi întrebător spre Bildoon.

— Ceea ce înseamnă semnificaţii noi pentru idei vechi, explică directorul Biroului. Desigur, e un nume de împrumut luat din dialectele Pan Spechi din vechime.

McKie se îndreptă din nou spre Palenki.

— Ce fel de aranjament aţi stabilit?

— Aranjament?

— Ce contract?... Ce garanţii?... Ce garanţii aveai pentru onorarea plăţii?

— Oh! Cheo a numit unii tovarăşi aleşi de mine în funcţia de directori ai acestor planete.

— Eficient! zise McKie. Simplu acord de folosire. Cine ar putea depune mărturie sau cine ar găsi o dovadă, oricare ar fi ea?

McKie scoase trusa lui specială, extrase holograful, îl reglă pentru proiecţie şi programă imaginea dorită. După cîteva secunde, înregistrarea luată de rechizitorul wreav prin culoarul S apăru în faţa ochilor interogatului. McKie făcu încet-încet un tur complet al proiecţiei, pentru ca Palenki să o poată examina din toate unghiurile.

— Ei, el e Cheo? întrebă el.

— Cicatricile sînt identice cu ale lui. E aceeaşi persoană.

— E o identificare valabilă, îi spuse McKie lui Bildoon. Palenki ştiu să recunoască astfel de lucruri mai bine ca oricine altcineva în univers.

— Motivele phylumului nostru sînt extrem de complexe, făcu Palenki cu mîndrie.

— Ştim, ştim, aprobă McKie.

— Şi crezi că am cîştigat ceva prin interogatoriul ăsta? întrebă Bildoon.

— Ce n-aş da să-ţi pot răspunde! oftă McKie.

* * *

McKie şi Tuluk se cufundaseră într-o discuţie despre regenerarea timpului, fără a-i baga în seamă pe cei opt rechizitori, care îi supravegheau, deşi aceştia erau şi ei vizibil interesaţi de argumentele celor doi bărbaţi.

Teoria făcuse ocolul Biroului în mai puţin de şase ore de la interogatoriul şefului de phylum, Biredch d'Ank. Şi avea şi detractori, şi susţinători.

La ordinul lui McKie, ocupau acum o sală de conferinţe inter-specii, în care instalaseră o consolă de ordinator. Acum, încercau să analizeze raportul între teoria lui Tuluk şi fenomenele subatomice de aranjare, descoperite în fîşia de piele a biciului şi în alte obiecte provenite de la Abnethe.

După părerea lui Tuluk, aranjările puteau furniza un vector spaţial, care ar fi putut indica ascunzătoarea lui Abnethe.

— Trebuie să existe un vector de locuinţă în dimensiunea noastră, insistă Tuluk.

— Admiţînd că ai dreptate, la ce ne ajută acest lucru? întrebă McKie. Oricum, ea nu se află în dimensiunea noastră. Mai curînd, aş sugera să ne întoarcem la Calebană pentru…

— Ai auzit ce a zis Bildoon. Nu pleci nicăieri. Să lăsam Sfera pe seama rechizitorilor, iar noi să ne concentrăm asupra…

— Dar Fanny Mae e unica noastră sursă de date noi!

— Fanny?! Ah, da! Calebana…

Tuluk aparţinea genului topograf. Îşi alcătuia un parcurs eliptic, în apropierea estradei întunecate, şi îşi înfunda mandibulele în pliul inferior al fantei faciale, nelăsîndu-şi expuşi decît ochii şi orificiul vocalo-respirator.

Cu furca flexibilă, ce îi servea drept picioare, înconjura cani-fotoliul lui McKie, apoi se îndrepta spre cealaltă extremitate a estradei, în punctul ocupat de un rechizitor laclac, de unde, printr-o întoarcere în zig-zag printre rechizitorii de pază, ajungea iar la McKie. Înconjura din nou cani-fotoliul şi iar îşi relua itinerariul…

Aşa îi găsi Bildoon. Îl opri pe Tuluk cu un gest.

— Sînt zeci de ziarişti afară. Nu ştiu cum au mirosit

povestea asta, dar acum au dat navală. Am putea să rezumăm totul printr-o frază: «Calebanii sînt implicaţi în ameninţarea cu sfîrşitul universului.» McKie, ai altă idee?

— Abnethe! zise McKie, fără a-şi ridica privirea de pe desenul complicat pe care tocmai era pe punctul de a-l încheia.

— Dar e o nebunie!

— Niciodată nu am spus că femeia e întreagă la minte. Ştii de cîte agenţii de presă şi staţii de emisie dispune?

— Da… sigur, dar…

— A făcut cineva vreo apropiere între persoana ei şi această ameninţare?

— Nu, dar…

— Nu ţi se pare ciudat?

— Dar de unde să ştie ziariştii că ea…

— Dar cum de nu sînt la curent cu relaţiile ei cu calebanii? Mai ales după ce au vorbit cu tine?

McKie se ridică, îşi abandonă desenul şi se îndreptă spre poartă însoţit de un grup de rechizitori.

— Stai! ţipă Bildoon. Unde te duci?

— Să le povestesc despre Abnethe.

— Ţi-ai pierdut minţile?! Doar atît aşteaptă pentru a ne ataca oficial. Un caz banal de atac la persoană…

— Dar putem cere prezenţa ei în faţa curţii, în calitate de acuzatoare, zise McKie. Păcat că nu ne-am gîndit mai devreme la aşa ceva. Apărarea perfectă: buna-credinţă a acuzării.

Bildoon i se alătură şi, încadraţi de rechizitori, se îndreptară amîndoi către sala plină de ziarişti. Tuluk îi urma la cîţiva paşi în urmă.

— Stai să cer părerea celor de la Juridic. Poate ai dreptate, dar e mai bine…, şovăi directorul.

— McKie, zise şi Tuluk. Nu crezi că…

— Nu acum! i-o reteză McKie. Şi se întoarse către Bildoon:

— Cît timp crezi că ne-a mai rămas?

— Cine ştie?

— Poate cinci minute!

— Mai mult decît atît!

— Dar nu eşti sigur.

— Am plasat rechizitori şi în Sferă şi în exterior. Ei… reduc atacurile lui Abnethe la un minut…

— Nu vrei să laşi nimic la voia întîmplării, nu?

— Bineînţeles, deşi…

— Ei bine, voi povesti totul presei.

— McKie, femeia asta are relaţii în multe regiuni guvernamentale, cum nici nu visezi tu! Nici nu ai idee ce am descoperit în… Vom avea cu ce să ne batem capul vreme de…

— Are relaţii în cele mai înalte sfere, nu?

— Fără îndoială.

— Cu atît mai mult, e vremea să dăm totul la iveală.

— Vei crea panică!

— Chiar avem nevoie de niţică panică! Asta va incita tot felul de co-senzitivi să ia legătura cu ea – şi prieteni, şi nebuni, şi duşmani. Informaţiile vor curge. Iar noi avem nevoie cu orice preţ de date noi!

— Şi dacă aceşti copii pierduţi – Bildoon arătă cu bărbia spre holul forfotind de ziarişti – vor refuza să te creadă? Doar te-au mai auzit vînzînd gogoşi, McKie! Să presupunem că nu te iau în serios. Ce faci atunci?

McKie ezită. Pentru prima dată, îl vedea pe director atît de şovăielnic, de ineficient… El, care era recunoscut drept un spirit viu, cu intuiţii sclipitoare!… Să fi fost Bildoon mituit de Abnethe? Imposibil! Dar prezenţa acelui Pan Spechi egostazat îi cauzase, probabil, un şoc, traumatizîndu-l profund, în calitatea lui de co-apartenent la această specie. Fără a mai pune la socoteală faptul că Bildoon era pe cale de a-şi pierde în curînd ego-ul. Oare ce se petrecea în spiritul unui pan spechi, cînd se apropia clipa fatidică şi era obligat să se întoarcă în anonimatul incubatorului? O sporire a rezistenţei psihice? Sau, din contră, o inhibare a gîndirii?

Cu o voce şoptită, dar calculată, McKie îl întrebă pe Bildoon:

— Eşti gata să renunţi acum la funcţia de director al

Biroului?

— Sigur că nu!

— Ne cunoaştem de ceva timp, continuă McKie în şoaptă. Cred că ne-am înţeles şi ne-am respectat reciproc. Ştii bine că nu ai fi ocupat postul dacă eu m-aş fi opus. Şi acum, ca de la bărbat la bărbat: ţi-ai dat cu adevărat întreaga măsură a capacităţilor tale în afacerea asta?

Chipul lui Bildoon era furios, răvăşit. Pe fruntea lui se desena o cută de îngrijorare.

McKie aştepta. În momentul fatal, ego-ul lui Bildoon se va întoarce la starea larvară, inutilă. Din incubatorul lui se va ivi o altă personalitate, un co-senzitiv dotat cu toate cunoştinţele lui, dar profund modificate de fişa sa genetico-morală specifică. Oare şocul declanşat de afacerea cu Abnethe grăbise criza directorului? McKie nu dorea aşa ceva. Ţinea cu adevărat la Bildoon, dar în această luptă disperată, nu aveau ce căuta sentimentele personale.

— Unde vrei să ajungi? murmură Bildoon.

— Nu încerc să îmi bat joc de tine, nici să accelerez un… proces natural. Dar ne aflăm în stare de urgenţă. Nu te voi mai susţine pentru direcţia Biroului şi voi face un scandal de toată frumuseţea dacă nu îmi spui adevărul.

— Dacă am fost eficient? Dacă am făcut tot ce mi-a stat în putere?

Înclină uşor capul, apoi continuă:

— Cunoşti răspunsul la fel de bine ca şi mine. Dar nici tu, McKie, nu poţi spune că nu ai să îţi reproşezi nici o slăbiciune.

— Cine nu are?

— Tocmai! interveni şi Tuluk, apropiindu-se de ei şi măsurîndu-i atent, rînd pe rînd.

Apoi continuă:

— Scuzaţi-mă, dragii mei, dar wreavii au auzul foarte dezvoltat, aşa că, fără să vreau, am auzit totul. Permiteţi-mi un mic comentariu: undele de şoc, sau oricum s-ar numi ele, care însoţesc plecarea calebanilor, au făcut atîtea ravagii printre noi, încît am fost cu toţii obligaţi să ne îndopăm cu agresal şi alte…

— Vrei să spui că facultăţile noastre intelectuale sînt slăbite, i-o reteză Bildoon.

— Şi nu numai. Toate evenimentele astea au lăsat… sechele. Ziariştii nu îl vor ridiculiza pe McKie. Toţi co-senzitivii caută un răspuns în ceea ce priveşte răul acesta ciudat care s-a abătut asupra tuturor. Orice explicaţie va fi…

— Pierdem vremea aiurea, zise McKie.

— Ce vrei să faci? întrebă Bildoon.

— Mai multe. În primul rînd, vreau să decretez punerea în carantină a planetei Steaydon. Nimeni să nu aibă acces la esteticieni şi nici ei să nu poată părăsi planeta.

— Dar e o nebunie! Ce motive am putea invoca?

— De cînd Biroul de Sabotaj trebuie să îşi justifice faptele?! întrebă McKie. Datoria noastră e de a încetini mersul administraţiei.

— Dar ştii cît e de fragilă poziţia noastră acum, McKie, obiectă Bildoon.

— A doua măsură, continuă McKie imperturbabil, va consta în invocarea, în faţa taprisioţilor, a clauzei de urgenţă. Astfel, vor fi obligaţi să ne comunice conţinutul mesajelor tuturor persoanelor bănuite de a avea relaţii cu Abnethe.

— Dar se va spune că încercăm să preluăm puterea! protestă Bildoon. Dacă facem aşa ceva, ne vom lovi de o opoziţie puternică, vor exista înfruntări violente. Ştii cît preţ pun majoritatea co-senzitivilor pe libertatea lor individuală. În plus, clauza de alertă n-a fost prevăzută pentru aşa ceva. E o procedură specială de identificare în cadrul normal…

— Dacă nu luăm aceste măsuri, vom muri cu taprisioţi cu tot, zise McKie. Va trebui să-i facem să înţeleagă ce miză imensă e pusă în joc. Ne este indispensabilă colaborarea lor voluntară.

— Nu cred că i-aş putea convinge, rosti Bildoon.

— Dar va trebui să încerci!

— Şi cum ne vor ajuta taprisioţii?

— Uite cum: şi taprisioţii şi esteticienii operează într-o manieră similară cu cea a calebanilor, dar nu cu… aceeaşi

putere. Şi sînt convins că se adapă cu toţii de la aceeaşi sursă.

— Ce se va întîmpla cînd îi vom izola pe esteticieni?

— Abnethe nu se poate ţine departe de ei multă vreme.

— Dar probabil că are propria ei armată de esteticieni.

— Dar Steadyonul rămîne centrul lor de iradiere. Dacă îl vom declara în stare de carantină, presupun că toţi esteticienii, oriunde s-ar afla, îşi vor înceta activitatea.

Bildoon se întoarse spre Tuluk.

— Taprisioţii ştiu mai multe decît spun despre conjuncţii, spuse acesta din urmă. Cred că vor fi cooperanţi, dacă le vom explica faptul că ultimul caleban care ne-a rămas e pe cale de a intra în discontinuitatea finală. Sînt sigur că vor înţelege implicaţiile morţii lui.

— Pentru început, aş prefera să mi le explicaţi şi mie, spuse Bildoon. Dacă taprisioţii ştiu să folosească aceste… aceste… în fine, cum le ziceţi voi, înseamnă că ştiu şi cum să evite dezastrul.

— Este cineva care să îi întrebe aşa ceva? mormăi McKie.

— Esteticieni… taprisioţi… Şi, mă rog frumos, ce îţi mai umblă prin minte? se minună Bildoon.

— Mă întorc la Sferă! anunţă McKie.

— Nu îţi pot asigura o protecţie atît de bună ca cea de aici, îl avertiză Bildoon.

— Ştiu.

— Sfera este prea mică. Totuşi, dacă ar accepta Calebana să se deplaseze…

— Nu vrea. I-am propus şi eu.

Bildoon suspină… O reacţie emoţională cît se poate de omenească. Cînd s-au hotărît să copie modelul uman, Pan Spechi au preluat mai mult decît aspectul fizic. Rămîneau, totuşi, anumite diferenţe profunde, iar McKie nu reuşise niciodată să le uite. Oamenii nu cunoşteau prea bine psihologia acestei specii. Ce putea gîndi acest co-senzitiv plin de demnitate, înaintea iminentei disoluţii a ego-ului său? Unul dintre tovarăşii săi de abator îl va înlocui, îmbibat de cunoaşterea milenară, împărtăşită de toţi membrii

grupului… El va fi noul titular al ego-ului. Iar ceilalţi, carnivori activi şi esteţi, se vor cufunda într-un somn adînc… Toţi erau legaţi între ei, dar… oare în ce fel?

McKie strînse buzele, suspină adînc şi întrebă:

— Dar tu, Bildoon, tu percepi conjuncţiile?

Bildoon ridică din umeri:

— Înţeleg la ce te gîndeşti, dragul meu.

— Ei bine?!

— Poate că Pan Spechi împărtăşesc această putere, dar, chiar dacă ar fi aşa, procesul este în întregime inconştient. Nu pot să îţi spun mai multe. Te afli deja la limita domeniului privat al incubatorului.

McKie plecă fruntea. Domeniul privat al incubatorului era ultima linie de apărare a existenţei unui Pan Spechi, care era în stare să şi moară pentru a-l apăra. Nici o logică, nici o raţiune nu puteau opri acest proces automat, dacă apucase deja să se declanşeze. Avertizîndu-l, Bildoon făcuse dovada unei reale şi profunde prietenii.

— Sîntem într-o situaţie disperată, adaugă, totuşi, McKie.

— Ştiu, răspunse Bildoon cu un accent de profundă demnitate. Poţi să iei măsurile pe care le-ai propus.

— Mulţumesc.

— Dar ia seama! E capul tău în joc!

— Cu condiţia să nu îl pierd înainte de termen, glumi McKie.

Şi, spunînd aceste vorbe, deschise uşa imensului hol plin de ziarişti. În faţa lor se afla o linie de rechizitori. McKie, contemplînd scena, se gîndi brusc că toţi cei aflaţi în mijlocul camerei erau la fel de vulnerabili ca şi cei din clădirea Biroului de Sabotaj.

* * *

Cînd McKie ajunse la Sferă, pe terasa înaltă se îngrămădeau deja o mulţime de co-senzitivi.

«Repede se mai răspîndesc noutăţile!» îşi spuse el în gînd.

Echipe speciale de rechizitori, solicitate tocmai pentru astfel de probleme, încercau să împiedice accesul pe faleză şi barau căile spre platoul de lavă. Un ecran special, emis de aparatele Biroului, încerca să ţină la distanţă mulţimea de maşini zburătoare de tot felul, ce dădeau tîrcoale Sferei.

McKie, aflat lîngă Sferă, contemplă această activitate febrilă. Briza dimineţii îi mîngîia obrajii cu o pulbere fină de stropi. Se îndreptă spre culoarul care îl conducea în biroul lui Furuneo, unde lăsase nişte instrucţiuni, apoi luă o maşină aeriană a Biroului, pentru a putea face o scurtă călătorie pînă la platoul de lavă.

Deschiderea Sferei era aşa cum o lăsase. În jur, într-o aparentă dezordine, se învîrteau o sumedenie de rechizitori, care supravegheau fiecare părticică de teren. Şi, în interiorul Sferei, alţi rechizitori, aleşi pe sprînceană, îşi continuau dificila supraveghere.

Era destul de devreme după ora locală, dar McKie îşi spuse că, practic, comunicările în timp real făceau aceste referinţe destul de arbitrare. În cartierul general de pe Central era noapte, în sediul Consiliului Local al taprisioţilor, acolo unde Bildoon ducea încă tratative, era după-amiază şi… doar Spaţiul Imuabil putea şti ce oră era în locul în care Abnethe îşi stabilise baza de operaţii.

«Poate e chiar mai tîrziu decît îşi închipuie ei», îşi spuse McKie.

Îşi făcu loc prin cordonul de rechizitori, sări prin deschiderea ovală şi aruncă o privire în interiorul Sferei, ce era scăldată în familiara lumină mov. Era cald, la adăpost de vînt şi de stropii reci, dar nu chiar atît de cald precum îşi amintea.

— Calebana a vorbit? întrebă el un rechizitor laclac, care păzea interiorul Sferei.

— Eu nu aş numi «vorbit» ceea ce face ea, dar răspunsul este: nu recent.

— Fanny Mae! o chemă McKie.

Nici un răspuns.

— Eşti aici, Fanny Mae? insistă el.

— McKie? Invoci prezenţa, McKie?

McKie avu senzaţia că îi captase vorbele cu globii oculari, care le transmiseseră apoi centrilor auditivi. Impulsurile erau mult mai slabe decît cele cu care se obişnuise.

— De cîte ori a fost flagelată în ziua precedentă? îl întrebă pe laclac.

— Ziua locală? se interesă acesta.

— Ce contează?

— Credeam că doriţi coordonatele precise! răspunse el jignit.

— Încerc să aflu dacă a fost atacată recent. Îmi pare mai slăbită decît ultima oară.

Şi McKie privi gînditor lingura uriaşă în care plutea non-prezenţa Calebanei.

— Atacurile au fost sporadice şi intermitente, dar nu prea eficiente. Am adunat alte bice şi braţe de Palenki, dar avem greutăţi cu transportarea lor la laborator.

— McKie invocă prezenţă de persoană calebană numita Fanny Mae? întrebă Calebana deodată.

— Sînt aici, Fanny Mae, răspunse el.

— Posezi configuraţii noi de conjuncţii, dar te recunosc, McKie.

— Contractul cu Abnethe ne poartă tot spre discontinuitatea finală? o întrebă McKie.

— Intensitate de proximitate. Patroană a mea doreşte cuvînt cu tine.

— Abnethe?! Vrea să-mi vorbească? se miră McKie.

— Exact.

— Dar ar fi putut oricînd să mă contacteze.

— Abnethe transmis cerere prin persoană a mea. Ea cere legătura prin conjuncţii anticipate. Aceleaşi conjuncţii pe care voi le desemnaţi prin apelativul *acum*. Recuperezi asta, McKie?

— Da, da, mormăi el. Ei bine, să spună ce are de spus.

— Abnethe cere îndepărtare tovarăşi de prezenţă a ta.

— Să rămîn singur?! făcu el uimit. Şi ce o face să creadă că aş accepta aşa ceva?

Acum era ceva mai cald. Cu dosul palmei, McKie îşi şterse transpiraţia de pe buza superioară.

— Abnethe vorbeşte de motivaţie co-senzitivă numită curiozitate, declară Calebana.

— Ei bine, voi avea şi eu condiţiile mele, ripostă McKie. Explică-i că nu accept convorbirea, dacă nu îmi prezintă garanţii că nu mă va ataca.

— Eu dau garanţie.

— Tu, Fanny Mae?

— Probabilitate în garanţie de Abnethe apare… incompletă. Descriere aproximativă. Garanţie a mea intensă… puternică. Directă? Poate.

— Şi de ce îmi dai tu garanţia asta?

— Patroană Abnethe arată dorinţă puternică de a vorbi. Contract prevede acest… serviciu? Termen foarte adecvat. Serviciu.

— Deci tu îmi vei garanta securitatea, da?

— Probabilitate intensă, nimic altceva.

— Nici un atac în timpul convorbirii! insistă McKie.

— Conjuncţiile aşa indică.

În spatele lui McKie, laclacul mormăi:

— Înţelegeţi tot ce spune?

— Ia-ţi oamenii şi şterge-o de aici! ordonă McKie.

— Domnule, ordinele mele…

— La naiba cu ordinele tale! Acţionez în calitate de Sabotor Extraordinar investit cu puteri depline de către însuşi directorul Biroului. Hai, dispăreţi de aici!

— Domnule, reluă laclacul, după ultima flagelare nouă rechizitori şi-au pierdut minţile, în ciuda agresalului şi a altor droguri, care ar fi trebuit să-i protejeze. Nu îmi pot asuma responsabilitatea.

— Vei răspunde în curînd de o staţie de supraveghere într-o lume pustie, dacă nu faci mai repede ce îţi spun. Te voi aduce în faţa…

— Ameninţările dumneavoastră nu mă sperie, domnule.

Totuşi, aş vrea să îl consult şi pe domnul Bildoon, dacă-mi permiteţi.

— Consultă-l, dar repede! Ai un taprisiot afară.

Laclacul îl salută şi ieşi din Sferă prin deschiderea îngustă. Însoţitorii săi, rămaşi în interior, îşi continuau supravegherea şi, din cînd în cînd, aruncau priviri nervoase spre McKie.

«La urma urmelor, sînt şi ei nişte co-senzitivi curajoşi», îşi spuse McKie. Îşi făceau cum se cuvine datoria, în mijlocul tuturor acestor primejdii… Chiar laclacul, în perseverenţa lui, făcuse dovada unui curaj fantastic. Era totuşi evident că nu făcea decît să se supună ordinelor…

Resemnat, McKie aşteptă.

Îi veni în minte un gînd ciudat: dacă vor pieri toţi co-senzitivii din univers, se vor opri şi toate centrele de producere de energie, toate maşinile şi toate uzinele vor cunoaşte un sfîrşit tăcut. Nu va mai exista nici o ureche, care să prindă din zbor aceste ultime zvîcniri ale metalelor, ultimele pocnete ale sticlei ori plasticului…

Doar arborii vor rămîne să privească răsăritul – arbori aureolaţi de un nor rece, auriu…

Vor muri şi cani-fotoliile, căci nimeni nu le va mai hrăni. Se vor descompune şi feriboturile din proteine…

Se gîndi apoi la putrezirea lui, a cărnii trupului său…

În întreg universul, toate cîte erau plămădite din carne vor îndura aceeaşi soartă.

În ritmul propriu universului, sfîrşitul nu va ocupa decît o secundă.

Un suspin pierdut în mijlocul unui uragan…

Laclacul se ivi în deschizătura Sferei:

— Domnule, am instrucţiuni să mă supun ordinelor dumneavoastră, dar trebuie să menţin totuşi un contact vizual, pentru a putea interveni la cel mai mic semn de pericol.

— Bine, aşa să faci, dacă nu se poate altfel, acceptă McKie. Hai, plecaţi!

O clipă mai tîrziu, rămase singur cu Calebana. Era cuprins de sentimentul că fiecare colţ din acest loc era o

capcană. Un fior îi zgudui trupul: nu risca prea mult?

Dar situaţia era disperată.

— Unde e Abnethe? întrebă el. Credeam că vrea să îmi vorbească.

În stînga lingurii uriaşe, se deschise brusc un culoar. În mijlocul unui halou de un roz pal, se ivi capul, apoi umerii lui Abnethe. Deşi lumina era destul de puternică, McKie reuşi să observe modificările subtile ale obrazului ei. Se bucură observînd că fruntea îi era plină de riduri, coafura – răvăşită, iar globii oculari erau acoperiţi de o reţea fină de capilare roşiatice. Era evidentă lipsa esteticienilor!

— Eşti dispusă să te predai justiţiei? întrebă McKie.

— Iată o întrebare stupidă! declară Abnethe. Doar eşti singur, la bunul meu plac.

— Cîtuşi de puţin. Sînt…

McKie se opri, văzînd surîsul ironic care plutea pe buzele ei.

— Remarci, sper, spuse ea, faptul că Fanny Mae a închis accesul la rezidenţa ei.

McKie aruncă o privire rapidă şi văzu că avea dreptate. Dar de ce? Să fi trădat Calebana?

— Fanny Mae! aproape că ţipă McKie. M-ai asigurat că…

— Nici un atac, răspunse Calebana. Doar izolare.

McKie îşi închipui consternarea rechizitorilor de afară. Niciodată nu vor reuşi să forţeze intrarea în Sferă. În încăpere domnea o tăcere adîncă.

— Fie, izolare! suspină el.

— Iată că ai redevenit rezonabil, zise Abnethe. Ne aflăm pe un teren neutru. McKie, ai început să devii stînjenitor.

— Oh! Sper chiar mai mult decît atît.

— Poate.

— Şi mie mi s-a părut stînjenitor acel Palenki al tău, ştii care, cel care voia să mă taie în bucăţi. Acum, cînd îmi amintesc totul, îmi dau seama că am suferit enorm.

Abnethe tremura.

— Dacă tot a venit vorba, reluă McKie, ştim unde te afli, Mliss.

— Minţi.

— Deloc. Vezi tu, de fapt, nu eşti acolo unde îţi închipui că eşti. Crezi că te-ai deplasat în trecut, dar te înşeli!

— Nu ştii ce spui!

— Am reflectat îndelung. Locul în care te afli este construit din bucăţi, ce provin din conjuncţiile tale – amintiri, vise, dorinţe – sau, poate, chiar din propriile tale descrieri.

— Ce tîmpenie! exclamă ea.

Dar părea agitată.

— Căutai un loc sigur, unde să te adăposteşti de apocalipsă, continuă McKie. Doar Fanny Mae te prevenise în ceea ce priveşte discontinuitatea finală. Probabil că tot ea ţi-a făcut o demonstraţie a puterilor ei, arătîndu-ţi anumite locuri ale propriilor tale conjuncţii şi ale prietenilor tăi, locuri unde v-ar putea transporta. Asta ţi-a dat geniala idee să…

— Baţi cîmpii! îl opri Abnethe.

Dar chipul ei era livid.

McKie se mulţumi să zîmbească.

— Nu ţi-ar strica o vizită la esteticieni. Nu prea eşti în formă, o ironiză el.

Abnethe se încruntă.

— Oare esteticienii refuză să mai lucreze pentru tine? insistă el.

— Se vor răzgîndi!

— Cînd?

— Cînd vor vedea că nu au de ales.

— Poate.

— Pierdem vremea, McKie.

— Aşa e. Ce voiai să îmi spui?

— Trebuie să ne înţelegem, McKie. Doar noi doi.

— Ai de gînd să te căsătoreşti cu mine?

— Acesta este preţul tău?

Abnethe părea surprinsă.

— Nu ştiu încă. Şi Cheo?

— Am început să mă satur de Cheo.

— De aşa ceva mă temeam. Mă întreb în cît timp te vei sătura şi de mine.

— Îmi dau seama că nu eşti sincer. Cred, totuşi, că ne-am putea înţelege.

— Ce te face să crezi asta?

— E părerea lui Fanny Mae.

McKie scrută non-prezenţa luminoasă a Calebanei.

— Fanny Mae ţi-a spus părerea ei? şopti el.

Şi se gîndi: «Fanny Mae îşi determină reacţiile în funcţie de conjuncţiile pe care le percepe. Diferenţe rafinate: conjuncţii, conjuncţii amestecate, percepţii speciale, adaptate modului ei particular de a consuma energie.»

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Se aplecă puţin, convins că se afla în faţa unei descoperiri zguduitoare.

— Tot mă mai iubeşti, Fanny Mae? întrebă el.

Ochii lui Abnethe se căscară larg, uimiţi.

— Certitudine de afinitate, răspunse Calebana. Iubire egală, coerentă pe care posed de la persoana ta, McKie.

— Cum apreciezi tu existenţa mea uniliniară? o întrebă el.

— Afinitate intensă. Produs de sinceritatea tentativei de comunicare. Eu-persoană-calebană iubesc pe tine-persoană-umană, McKie.

Abnethe îl fulgeră cu privirea.

— Am venit aici ca să discutăm o problemă care ne interesează pe amîndoi. Nu mă aşteptam să asist la un dialog fără cap şi fără coadă între tine şi proasta asta de Calebană!

— Nu prostie în persoană a mea! protestă Calebana.

— Ascultă, McKie, zise Abnethe coborînd vocea. Am venit să îţi fac o propunere, în interesul nostru reciproc. Vino cu mine! Nu contează în ce calitate, dar îţi jur că vei avea avantaje cum nici nu poţi…

— Încă nu ai înţeles ce se întîmplă cu tine! Mă uimeşti! spuse McKie.

— Imbecilule! Te-aş putea face împărat!

— Ai măcar habar unde te-a ascuns Fanny Mae? Locul acesta, unde tu te simţi în siguranţă…

— Mliss!

Vocea furioasă venea de undeva, din spatele lui

Abnethe, dar posesorul ei rămînea încă invizibil pentru McKie.

— Tu eşti, Cheo? strigă McKie. Ai înţeles unde te afli? Este imposibil ca un Pan Spechi să nu bănuiască adevărul.

Apăru o mînă, care o împinse cu brutalitate pe Abnethe. În deschiderea culoarului, se ivi chipul unui Pan Spechi egostazat:

— Eşti prea abil, McKie! spuse Cheo.

— Cum îndrăzneşti, Cheo?! strigă Abnethe.

Cheo se răsuci. Braţul lui se zări plutind în gura tunelului. Se auzi un zgomot înfundat, un ţipăt, o altă lovitură... Cheo dispăru o clipă din raza vizuală a lui McKie, dar reapăru rapid.

— Ai fost deja într-un astfel de loc, nu-i aşa, Cheo? insistă McKie. Într-un alt stadiu al existenţei tale nu erai o femelă procreatoare undeva, în neantul incubatorului vostru?

— Te crezi prea puternic!

— Vei fi obligat să o ucizi, ştii bine. Altfel, toată munca va fi în zadar. Căci te va înghiţi, îţi va lua în stăpînire ego-ul. Ea va fi tu.

— Nu ştiam că aşa se întîmplă şi la oameni!

— Oh, da, uneori: Doar eşti în universul lui Abnethe, nu-i aşa, Cheo?

— Da, poate, universul ei, admise Cheo. Dar faci o greşeală, McKie. Mliss e în mîinile mele. La fel şi universul ei. Chiar şi tu eşti în puterea mea.

Tubul vortal al culoarului se micşoră brusc şi se lansă spre McKie. Acesta sări într-o parte strigînd:

— Fanny Mae! Mi-ai promis!

— Conjuncţii noi, zise Calebana.

McKie se aruncă la pămînt. Culoarul se ivi brusc lîngă el. Apărea şi dispărea din neant ca un rît drăcesc, de fiecare dată tot mai aproape de McKie. Ferindu-se, sărea dintr-un loc în altul, încordîndu-şi din greu ultimele puteri, în penumbra mov a Sferei. În cele din urmă, se trezi sub lingura uriaşă, scrutînd cu priviri speriate spaţiul care îl înconjura.

Tremura din toată fiinţa lui. Niciodată nu ar fi crezut că un culoar S ar putea fi mînuit cu atît de multă rapiditate.

— Fanny Mae! spuse el cu o voce horcăită. Fă ceva! Închide Ochiul S. Opreşte-l! Aminteşte-ţi ce mi-ai promis: fără atacuri!

Dar nu primi nici un răspuns.

McKie întrezări extremitatea tubului vortal, care plutea chiar deasupra lingurii.

— McKie!

Era vocea lui Cheo.

— Te vor contacta, un apel la mare distanţă! Şi asta peste cîteva secunde. Nu vei mai putea face nimic atunci!

McKie îşi stăpîni un fior. Cheo spunea adevărul! Probabil că Bildoon era deja lîngă un taprisiot. Pesemne că erau şi ei îngrijoraţi…, iar plytotransa îl va lăsa fără apărare.

— Fanny Mae! şuieră el. Închide blestematul ăsta de Ochi S!

Tubul vortal tremură puţin, se înălţă uşor şi făcu o mişcare de întoarcere laterală. McKie înjură, se chirci şi făcu un salt brusc peste marginea lingurii.

Tubul vortal se trase înapoi.

Se auziră nişte pocnituri surde, care, în urechile lui McKie, răsunară ca nişte bubuituri de tunet. Privi la dreapta lui, în stînga, în faţă, în spate: nici urmă de acel tub ucigaş.

Brusc, deasupra lingurii, se auzi o izbitură violentă. În jurul lui McKie pluti o jerbă de scîntei verzi. Se îndepărtă în grabă şi scoase pistolul cu raze. În deschiderea Ochiului S, se ivi un braţ de Palenki înarmat cu un bici. Era ridicat, gata să se abată iar asupra Calebanei.

McKie mătură cu pistolul spaţiul ocupat de braţ chiar în clipa în care biciul lovi din nou. Pe marginea lingurii înflori iar cunoscuta jerbă de scîntei verzi. Deschiderea culoarului deveni vagă, apoi dispăru de tot.

McKie suspină şi închise ochii: pe retină îi persistau miile de steluţe verzi, luminoase. Acum îşi amintea… Îşi amintea ce căutase cu disperare în memorie în timpul analizei oţelului, în laboratorul lui Tuluk.

— Ridică Ochiul S!

Vocea lui Fanny Mae căzuse abrupt în tăcerea Sferei. Lui McKie i se păru că se infiltrase prin fruntea lui pînă în centrii limbajului. Pe toţi dracii, ce slabă ajunsese!

Încet, McKie se ridică. Pe pămînt zăceau braţul Palenki şi biciul, dar el nici nu le băgă în seamă.

O jerbă de scîntei!

Era asaltat, invadat de emoţii stranii. Se simţea şi fericit şi furios, saturat de frustrări. În cap i se învîrteau nebuneşte cuvinte fără rost, bucăţi întregi de fraze…

Produs pervers al unei uniuni indecente!

Jerba de scîntei! Jerba de scîntei!

Trebuia să se agaţe de acest gînd, oricare ar fi fost chinul nebuniei sau valul de emoţii declanşate şi precipitate de Fanny Mae, fără voia ei.

Jerba de… jerba de…

Fanny Mae era pe punctul de a muri?

— Fanny Mae?

Calebana nu răspunse, iar el se simţi copleşit de un val de emoţii stranii.

McKie ştia că trebuia să-şi amintească ceva. Ceva ce îl interesa pe Tuluk. Trebuia să-i spună ceva lui Tuluk.

Jerba de scîntei!

Apoi îi veni brusc în minte fraza: «Configuraţia este cea care permite identificarea creatorului. O jerbă de scîntei!»

Parcă ar fi alergat ceasuri întregi, pînă la epuizare. Era cu nervii la pămînt. Spiritul lui era ca o farfurie cu lichid vîscos, în care ideile abia mai fremătau. Creierul îi era pe punctul de a se lichefia, de a se scurge într-o cascadă irizată. Se risipea în afara propriului trup ca o jerbă de… jerbă de…

Jerbă… de scîntei…

Strigă puţin mai tare:

— Fanny Mae?

În Sferă, vibră o linişte ciudată. O linişte fără emoţii, detaşată, ruptă de restul lumii. McKie se cutremură.

— Fanny Mae, răspunde-mi!

— Ochi S pleacă! răspunse Calebana.

Lui McKie i se făcu ruşine. Fiinţa lui era invadată de un

sentiment de culpabilitate atroce. Se simţea umilit, ruşinat…

Clătină din cap. De ce să se simtă vinovat?

Adevărul i se arătă brusc. Emoţia venea din exterior. De la Fanny Mae. Ea era…

— Fanny Mae, zise el blînd. Înţeleg că nu ai putut interveni ca să împiedici ceea ce s-a întîmplat. Nu-ţi reproşez nimic. Te înţeleg.

— Conjuncţii neprevăzute, continuă Calebana. Tu surprinzi.

— Înţeleg.

— Surprinzi? Termen pentru intensitate de cunoaştere. Supracomprehensiune.

— Supracomprehensiune, dacă vrei tu.

Simţi că redevine calm, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe umeri. Îşi aminti brusc că trebuia să-i transmită lui Tuluk un mesaj vital. Dar, mai întîi, trebuia să se asigure că Cheo nu va reveni pe neaşteptate.

— Fanny Mae, spuse el, îi poţi împiedica să folosească Ochiul S?

— Obstrucţie, nu prevenire.

— Vrei să spui că îi poţi încetini cursul?

— Explică încetini.

— Oh, nu! gemu McKie.

Îşi stoarse creierii să găsească o explicaţie accesibilă ei. Oare ea, în locul lui, ce ar spune?

— Va fi… începu ezitant McKie.

Apoi rosti hotărît:

— Următorul atac se va situa pe o conjuncţie scurtă sau lungă?

— Serie atacuri opreşte aici, zise Calebana. Doreşti să ştii durata după timpul vostru. Am supracomprehensiune de gînd al tău. Linie lungă tăiată de puncte nodale de atac. Asta egal durată mai intensă după simţ temporal al vostru.

— Durată mai intensă…, mormăi McKie.

Jerbă de scîntei, îşi aminti el. Jerba de scîntei…

— Semnifici folosirea Ochi S de către Cheo, reluă Calebana. Aici, îndepărtare mai mare. Cheo se

îndepărtează pe linia ta. Surprind intens pentru McKie. Da?

«Cheo se îndepărtează pe linia mea», repetă în gînd McKie. Tresări, dîndu-şi brusc seama ce însemna asta. Ce spusese înainte Fanny Mae? Că Ochiul se deplasează! «Eu sînt Ochiul S!»

Acum, nici nu îndrăznea să respire, de teamă ca nu cumva uşoarele mişcări să nu-i risipească brusca şi clara comprehensiune.

Supracomprehensiune!

Se gîndi la energiile care erau în joc. Fantastic! «Eu sînt Ochiul S!» Sau: «energia persoanei-sine e masă stelară!» Pentru a face ceea ce făceau în dimensiunea co-senzitivilor, calebanii aveau nevoie de energia unei mase stelare. Ea, Fanny Mae, absorbea puterea biciului! Ea însăşi spusese: «Ei căutau aici energia!» Calebanii se hrăneau aici, în această dimensiune! Fără îndoială că şi în altele.

McKie încercă să-şi reprezinte subtilele capacităţi de diferenţiere, pe care trebuia să le posede Fanny Mae pentru a reuşi să comunice cu el. Era ca şi cum el s-ar fi cufundat într-un ocean, pentru a încerca să stabilească un dialog cu un microorganism oarecare.

«Ar fi trebuit să înţeleg încă din clipa în care Tuluk a spus ca întrezăreşte în ce spaţiu trăia Calebana», îşi spuse McKie în gînd.

— Va trebui să luăm totul de la capăt, hotărî el.

— Multe începuturi există pentru fiecare entitate, remarcă Fanny Mae.

McKie suspină.

În acel moment, simţi un contact taprisiot: era Bildoon.

— Ce bine că ai întîrziat puţin! zise McKie, retezînd scurt orice întrebare a lui Bildoon. Iată ce ai de făcut…

— Dar ce se petrece acolo? insistă directorul. Au murit o groază de rechizitori, mulţi au înnebunit, sînt…

— Poate că eu sînt imun, sau poate sînt protejat de Fanny Mae, zise McKie. Dar ascultă-mă cu atenţie! Nu ne-a mai rămas mult timp. Trimite-l aici pe Tuluk. Are un aparat pentru identificarea configuraţiilor energetice ale creaţiei. Spune-i să aducă aparatul aici, la Sferă. Şi să se grăbească!

* * *

În tăcerea apăsătoare din încăpere, McKie, sprijinit de peretele sferic, sorbea dintr-un termo-pahar apa răcoritoare şi urmărea cu interes felul în care Tuluk îşi aranja instrumentele.

— Ce îi împiedică să ne atace acum, de exemplu? întrebă Tuluk.

Împinse un inel de metal luminiscent montat pe un soclu gros, cu rulmenţi, în direcţia non-prezenţei Calebanei.

— Ar fi trebuit să-l laşi pe Bildoon să aducă aici cîţiva rechizitori, continuă el.

— Da, sigur, ca cei care au făcut o criză mai devreme, nu?

— Mai e o echipă odihnită afară.

Tuluk meşteri ceva la inel, dublîndu-i diametrul.

— Ne-ar fi încurcat mai mult ca orice altceva, spuse McKie. În plus, după părerea lui Fanny Mae, spaţierea nu îi este favorabilă lui Abnethe.

Mai luă o gură de apă rece. În cameră era cam temperatura dintr-o saună, mai puţin gradul înalt de umiditate al acesteia din urmă.

— Spaţierea..., repetă Tuluk. De aceea nu te-a prins Abnethe?

Scoase o baghetă neagră, lungă de aproape un metru. Reglă un buton din vîrful baghetei şi inelul luminiscent se contractă. Soclul masiv al aparatului emise un zgomot surd.

— Nu au reuşit să mă prindă, pentru că am un protector care mă iubeşte, spuse McKie mai în glumă, mai în serios. Nu mulţi co-senzitivi se pot mîndri cu iubirea unei Calebane.

— Ce bei acolo? întrebă Tuluk. Vreunul din obişnuitele tale excitante mentale?

— Eşti tare spiritual, ce să mai vorbim! Hai odată, mai meştereşti mult la aparatul acela?

— Nu meşteresc. Nu pricepi că nu e vorba de un echipament portabil. Am de efectuat o mulţime de reglaje.

— Păi, ce mai aştepţi?

— Temperatura de aici nu-mi uşurează deloc lucrul! se plînse Tuluk. De ce nu putem lăsa o deschidere?

— Pentru acelaşi motiv pentru care nu vreau paznici aici. Prefer să-mi asum singur riscurile, fără să mi se încurce printre picioare trupe întregi de co-senzitivi!

— Dar de ce trebuie să fie atît de cald?

— Nu putem face nimic, zise McKie. Eu şi Fanny Mae am pălăvrăgit puţin şi am pus cîteva lucruri la punct.

— Pălăvrăgit?

— Da, povestea cu căldura din încăpere.

— A, era o glumă!

— Mai trebuie şi glume din cînd în cînd. Mă întreb dacă ceea ce vedem sub forma unei stele este un caleban întreg sau numai o parte a lui. Aş opta mai curînd pentru a doua variantă.

McKie luă o înghiţitură mare de apă cu gheaţă, dar constată că gheaţa se cam topise. Tuluk avea dreptate. Era cald ca în infern!

— E o teorie stranie, începu Tuluk.

Opri zgomotul emis de instrumentele lui. În liniştea care se instală, ceva din interiorul cutiei continua să ticăie. Era un zgomot neliniştitor, care seamănă cu cel al unei bombe cu efect întîrziat. Parcă număra secundele într-o cursă mortală!

Fiecare dintre aceste secunde se umfla, se umfla pînă se făcea cît un balon şi apoi exploda. Fiecare secundă reprezenta moartea care îi pîndea. Tuluk, cu bagheta lui neagră, părea un magician din vechime. Dar procesul era răsturnat: secundele de aur le transforma în plumb. Mai mult, nici nu s-ar fi zis că asta făcea: nu avea deloc figura potrivită pentru un alchimist. Pe McKie îl scotea din sărite forma tubulară a wreavilor. Şi aveau gesturi atît de lente…

Blestematul de tic-tac!

Poate că Sfera Calebană era ultimul adăpost al universului, ultimul colţ ce mai conţinea încă viaţa co-senzitivă. Şi aici nu era nici măcar un pat în care să poată muri în chip demn!

Wreavii nu dormeau în paturi, ci se odihneau pe suporturi înclinate. Erau îngropaţi în poziţie verticală.

Tuluk avea pielea gri.

Gri de plumb.

«Dacă, totuşi, se va sfîrşi totul, care dintre noi va fi ultimul plecat?», se întrebă McKie. Cine îşi va da ultimul, ultima suflare?

Simţea ecoul propriilor sale temeri amplificat prin non-prezenţa Calebanei. Prea multe vieţi depindeau de aceste secunde care se scurgeau una după alta.

Nici cîntece, nici rîsete, nici copii alergînd…

— Aici, zise Tuluk.

— Ai terminat?

— Voi fi gata curînd. Dar de ce Calebana nu zice nimic?

— I-am spus să-şi economisească forţele.

— Ea ce crede despre teoria ta?

— Crede că am găsit adevărul.

Tuluk luă un solenoid din cutia cu instrumente şi îl inseră într-un receptacul, la baza tubului luminiscent.

— Mai repede, mai repede, îl grăbi McKie.

— Încurajările tale nu vor reduce deloc timpul necesar aranjării dispozitivului. Acum, de exemplu, mi-e foame. Am venit în grabă, nu am avut timp să-mi iau obişnuita masă zilnică. Dar asta nu înseamnă că voi începe să mă lamentez şi să mă las pradă unei precipitări generatoare de erori! preciză Tuluk sentenţios.

— Dar acum ce faci, nu te lamentezi? Vrei puţină apă de la mine?

— De două zile numai apă beau!

— Atunci, nu e cazul să te oblig, nu-i aşa?

— Eu nu înţeleg figura pe care vrei să o identifici. Nu are datele comparative care ar permite identificarea unui meşter sau…

— Asta e munca lui Dumnezeu, nu a unui meşter! rosti McKie.

— Nu ar trebui să glumeşti cu divinitatea asta.

— Eşti credincios sau, pur şi simplu, prudent?

— Am făcut doar o remarcă asupra unei atitudini care ar putea ucide milioane de co-senzitivi, spuse Tuluk. Ne este destul de greu să depăşim barierele între co-senzitivi, darămite să mai şi abordăm probleme religioase!

— Cert este că de veacuri îl tot pîndim pe Dumnezeu, rosti McKie, şi nu ne lipsesc nici datele spectroscopice. La naiba, cît ai de gînd să te mai învîrţi lîngă maşinăria asta?

— Răbdare, răbdare!

Tuluk reactivă bagheta şi o apropie de inel: Instrumentele începură să zumzăie puţin mai ascuţit. McKie simţi vibraţiile propagîndu-se de-a lungul nervilor săi, pe pielea spatelui şi pe ceafă. Era ca un fel de mîncărime interioară şi nu avea deloc cum să se scarpine.

— Ne sufocăm aici! De ce nu-i spui Calebanei să deschidă puţin? întrebă Tuluk.

— Ţi-am explicat deja.

— Dar asta nu îmi uşurează munca.

— Îţi aminteşti atunci cînd m-ai adus înapoi, salvîndu-mă de securea acelui Palenki? Imediat după aceea, ai spus că ai fost prins în reţeaua lui Fanny Mae şi că ai pronunţat o frază curioasă.

— Poftim? întrebă Tuluk, care era ocupat cu reglarea minuţioasă a unui buton de deasupra inelului.

— Atunci, ai spus că, pînă în acele momente, nu ai realizat niciodată unde ai trăit de fapt. Îţi aminteşti?

— Cum aş putea uita?!

Tuluk se aplecă cu trupul lui tubular spre inelul luminiscent, îl privi, apoi trecu de mai multe ori bagheta prin el.

— Cum era?

— Cum era ce?

— Locul acela.

— Ah… Nu, nu am cuvinte pentru a-l descrie.

— Totuşi, încearcă!

Tuluk se îndreptă, apoi privi spre McKie:

— Era ca şi cum aş fi fost un fir minuscul pierdut în mijlocul imensităţii unui ocean… şi beneficiind de protecţia unui uriaş binevoitor.

— Calebana?

— Da.

Apoi tăcu. În cele din urmă, se reculese şi şopti:

— Nu răspund de precizia acestui aparat, dar în

circumstanţele actuale, nu văd ce altceva aş putea face. Dacă aş fi avut cîteva zile în plus şi o mai bună izolare – o mulţime de radiaţii vin de la peretele din spatele tău – şi poate un atenuator de reflexii, aş fi avut mai multe şanse să ating un grad acceptabil de precizie. Dar aici, acum, în acest context, îmi declin orice responsabilitate.

— Ai putea, totuşi, lua o probă spectroscopică!

— Ah, da!

— Atunci nu e prea tîrziu.

— Pentru ce?

— Pentru şedinţa următoare.

— Ah! Vrei să spui că urmează flagelarea şi ploaia de scîntei?

— Da.

— Nu ai putea… s-o biciuieşti tu, uşor?

— Fanny Mae a spus că nu se poate. Trebuie să fie lovită cu violenţă şi în interesul de a crea o intensitate de non-iubire. Dacă nu, degeaba.

— Ia te uită! Ciudat… Ştii, McKie, cred că, în cele din urmă, pot accepta puţină apă de la tine. E atît de cald aici…

Se auzi o detunătură, ca şi cum ar fi pocnit un întrerupător. În Sferă, presiunea atmosferică scădea încet şi, preţ de o clipă, McKie se întrebă speriat dacă nu cumva Abnethe nu găsise o modalitate de a capta, printr-un culoar, tot oxigenul din Sferă, lăsîndu-i astfel să se sufoce lent. Fizicienii spuneau că aşa ceva nu se poate realiza, pentru că masa de gaz, ajungînd la bariera de îngustare a culoarului, ar bloca de la sine deschiderea, prin propriul ei impact. McKie era convins însă că fizicienii ştiau mult mai puţin decît pretindeau despre culoarele Ochiului S.

Nu zări din prima clipă tubul vortal. Planul era orizontal şi era situat exact deasupra lingurii Calebanei.

Un braţ de Palenki înarmat cu un bici trecu prin deschizătură şi lovi de-a lungul lingurii, în zona non-prezenţei Calebanei. Se înălţă o jerbă de scîntei.

Tuluk, aplecat deasupra instrumentelor, mormăia agitat ceva de neînţeles.

Braţul se retrase, ezitînd.

— Încă! Încă!

Vocea ce se auzea din culoar era, fără îndoială, vocea lui Cheo.

Palenki lovi încă o dată şi încă o dată…

McKie ridică arma. Atenţia lui era împărţită între Tuluk şi bici. Tuluk luase, oare, probele? Cine ştie cît timp va mai supravieţui Calebana?

Biciul izbi iar. În aer pluti o jerbă de scîntei verzi.

Braţul şi biciul se înălţară din nou. În Sferă domnea o linişte grea.

— Tuluk? şopti McKie.

— Cred că e gata. Înregistrarea nu e prea rea. Cît despre identificare, asta e altă poveste.

McKie îşi dădu seama că tăcerea din Sferă era punctată din cînd în cînd de zgomotul aparatelor. Acest zgomot forma un fel de fond sonor pentru vocile ce se auzeau dinspre culoar.

— Abnethe! o chemă McKie.

Gura culoarului se clătină puţin şi McKie întrezări chipul lui Abnethe. O cicatrice vînătă se întindea pe obrazul stîng, de la bărbie pînă la tîmplă. O frînghie argintie îi strîngea gîtul. Capătul lianei se afla în mîna puternică a unui Pan Spechi.

McKie observă că Abnethe se străduia să-şi stăpînească furia care, dacă ar fi izbucnit, risca să-i spargă venele. Obrazul ei era cînd îmbujorat, cînd palid.

Abnethe îl zări pe McKie şi îi strigă:

— Vezi ce mi-ai făcut, McKie?

McKie se îndepărtă de perete şi, plin de uimire, se apropie de culoar.

— Ce ţi-am făcut? se miră el. Cred că e, mai curînd, opera lui Cheo.

— Da, dar tu eşti răspunzător.

— Ah, da! Foarte abil din partea mea, nu?

— Am încercat să fiu rezonabilă, spuse ea cu ură. Am încercat să te ajut, să te salvez. În loc de mulţumiri, uite ce am obţinut: sînt tratată ca o criminală!

Şi îi arată funia din jurul gîtului:

— CE-AM FĂCUT EU CA SĂ MERIT UNA CA ASTA?

— Cheo! strigă McKie. Ce a făcut?

Invizibil, Cheo rosti:

— Spune-i tu, Mliss.

Tuluk, care pînă atunci nu îi băgase în seamă, fiind ocupat cu aparatele lui, se apropie de McKie şi spuse, dînd uşor din cap:

— Remarcabil! Remarcabil!

— Spune-i! urlă Cheo din ce în ce mai enervat, pentru că Abnethe se încăpăţîna să tacă.

Şi, deodată, Abnethe şi Tuluk începură să vorbească în acelaşi timp. În urechile lui McKie răsună un amestec de sunete neinteligibile: palenodumocîndcalipalenstecu…

— Gura! ţipă McKie.

Jignită, Abnethe tăcu, dar Tuluk continuă imperturbabil:

— … ceea ce nu lasă nici o îndoială asupra naturii spectrului de absorbţie. E vorba de o stea. Doar o stea ar putea furniza o astfel de imagine.

— Ce stea? întrebă McKie.

O mînă o împinse pe Abnethe şi, în deschiderea culoarului, se ivi Cheo. Privi spre Tuluk, spre instrumentele lui.

— Ce ai mai găsit, McKie? O nouă modalitate de a-i supăra pe palenki noştri? Sau vrei încă o partidă de lasou?

— Am găsit ceva ce te-ar putea interesa, Cheo.

— M-aş mira.

— Într-un fel sau altul, Fanny Mae e într-o strînsă legătură cu o masă stelară, declară Tuluk. Poate chiar ea este această masă stelară, cel puţin în ceea ce priveşte dimensiunea noastră.

— Nu dimensiune, interveni Calebana. Plan undă.

Vocea ei era abia perceptibilă şi cuvintele îi erau însoţite de o undă de melancolie ce-l cutremură pe McKie, iar pe Tuluk îl făcu să-şi plece, tremurînd, capul.

— Ce… ce… ce se întîmplă? abia îngăimă el.

— Calmează-te, zise McKie. Nu se întîmplă nimic.

Văzuse că Cheo nu fusese atins de atacul emoţional. El, cel puţin, rămăsese nepăsător.

— O vom identifica în curînd pe Fanny Mae, îl anunţă McKie.

— Identitate! zise Calebana ceva mai tare, dar cu un vid afectiv care îl îngheţă. Implică o calitate unică de comprehensiune de persoană-sine, în raporturile ei cu desemnarea, localizarea şi manifestările acestei persoane-sine. Nu mă înţelegi încă, McKie. Recuperezi termen? Persoană a mea posedă supracomprehensiune de nod temporal al tău.

— Să recuperezi? întrebă Cheo, agitînd maşinal liana ce înconjura gîtul lui Mliss.

— E doar o expresie plastică, spuse McKie.

— Dar despre ce-aţi vorbit, de fapt?

Tuluk preluă întrebarea şi răspunse în locul lui:

— Calebanii se manifestă în universul nostru în formă de stele. Fiecare stea are propria ei pulsaţie, ritmul ei, care îi conferă o identitate unică. Am înregistrat diagrama corespunzătoare lui Fanny Mae. Acum vom încerca să o identificăm ca stea.

— Şi crezi că teoria asta stupidă mă interesează şi pe mine? întrebă Cheo.

— Ar fi bine, spuse McKie. Căci acum e mai mult decît o teorie. Vă credeţi la adăpost, în colţişorul vostru? O veţi suprima pe Calebană, ceea ce va declanşa sfîrşitul universului nostru, iar voi veţi fi singurii co-senzitivi supravieţuitori. Credeţi că aşa se va întîmpla! Dar cît de tare vă înşelaţi!

— Calebanii sînt incapabili să mintă! lătră Cheo.

— Poate, dar sînt şi ei supuşi greşelii! ripostă McKie.

— Multiplicare de umiliri! zise Calebana.

McKie tremura, căci simţise o undă îngheţată în vorbele ei.

— Dacă noi vom atinge discontinuitatea ultimă, Abnethe şi prietenii ei vor continua să existe? o întrebă el.

— Diferite configuraţii limitate despre prelungire de conjuncţii, anunţă Fanny Mae.

McKie simţi un curent de gheaţă răspîndindu-i-se pe şira spinării. Văzu că şi Tuluk tremura, iar fanta lui facială se

închidea şi se deschidea spasmodic.

— Nu se poate mai clar de atît, nu? întrebă McKie. Poate că vor suferi cîteva mici modificări, dar nu vor supravieţui prea mult timp după noi.

— Fără înlănţuiri! zise Calebana.

— Adică fără descendenţi! traduse McKie.

— E o înscenare! ţipă Cheo. Calebana minte!

— Calebanii sînt incapabili să mintă, îi aminti McKie.

— Dar se pot înşela.

— Ceea ce nu înseamnă că eşti la adăpost de o eroare fatală.

— Îmi asum riscul. Iar tu poţi să…

Culoarul Ochiului S dispăru brusc.

— Aranjare dificilă de Ochi S, zise Calebana. Recuperezi dificil. Referinţă de energie dobîndită mai intensă. Recuperezi?

— Înţeleg. Recuperez, spuse McKie, ştergîndu-şi fruntea cu mîneca.

Tuluk îşi întinse mandibula lungă, agitînd-o nervos:

— Frig. Foarte frig…

— Am impresia că viaţa ei atîrnă de un fir, spuse McKie.

Brusc, Tuluk îi răspunse:

— Şi dacă ne-am întoarce la laborator cu probele noastre?

— O masă stelară…, şopti visător McKie. Imaginează-ţi! Tot ce vedem noi nu e decît o mică parte din acest… neant.

— Nu aşeza ceva aici! Persoană a mea aşează ceva aici şi McKie discontinuă, spuse Calebana.

— Recuperezi ce vrea să spună, Tuluk? întrebă McKie.

— Recuperez?! A, da, cred că da. Nu se poate face vizibilă pentru că asta ne-ar ucide.

— Aşa cred şi eu. Acum, să ne întoarcem la analizele noastre.

— Risipiţi substanţă fără rezultat, interveni ea.

— Ce s-a întîmplat? rosti McKie.

— Flagelare apropie şi persoană a mea atinge discontinuitate ultimă.

McKie îşi reprimă un tremurat.

— Cît timp, Fanny Mae?

— Referinţă timp uniliniar dificilă, McKie. Termen al vostru: curînd.

— Imediat? insistă el, ţinîndu-şi respiraţia.

— Vrei să ştii intensitate imediată? se interesă ea.

— Probabil.

— Probabilitate. Necesitate de energie de persoană a mea prelungeşte alinierea. Flagelare nu… imediat.

— Curînd, dar nu chiar acum, spuse şi Tuluk.

— E pe punctul de a ne spune că următoarea şedinţă de biciuire va fi ultima pe care o va mai putea suporta, explică McKie. Să nu pierdem vremea. Fanny Mae, ai un culoar disponibil pentru noi?

— Disponibil, McKie. *Du-te cu iubire a mea!*

«Încă o biciuire şi… sfîrşitul», se gîndi McKie, ajutîndu-l pe Tuluk să-şi adune aparatele. «Dar de ce sînt mortale pentru ei loviturile de bici? Doar alte forme de energie îi lasă insensibili…»

* * *

«Într-un moment nedeterminat, dar nu foarte îndepărtat, Calebana va primi o lovitură de bici care o va ucide. Această probabilitate smintită se va transforma într-o realitate apocaliptică: aşa va sfîrşi universul co-senzitiv.»

Acestea erau gîndurile lui McKie în timp ce-l privea pe Tuluk lucrînd în laboratorul lui particular, înconjurat de gărzi de rechizitori.

«Du-te cu iubire a mea!»

Consola calculatorului din faţa lui Tuluk începu să ţiuie.

Chiar dacă vor identifica steaua, le va folosi la ceva? Cheo era sigur că va cîştiga. Nu-l puteau opri.

Tuluk zise:

— Să fie oare posibil ca universul acesta să fie creat de calebani, din moment ce nu poate supravieţui fără ei?

Era aplecat spre consolă, cu fanta facială deschisă.

— De ce zăboveşte atît calculatorul ăsta? se enervă McKie.

— Problema impulsurilor este foarte complicată. A fost nevoie de o programare specială. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, McKie.

— Nu am nici un răspuns! Sper că idioţii pe care i-am lăsat în Sferă să ştie ce au de făcut!

— Îţi vor urma instrucţiunile. Eşti o fiinţă caraghioasă. Mi s-a spus că ai fost căsătorit de cincizeci de ori. Sînt indiscret dacă deschid acest subiect?

— Nu am găsit nici o femeie capabilă să înţeleagă un Sabotor Extraordinar. Sîntem fiinţe greu de iubit.

— Totuşi, Calebana te iubeşte.

— Nici nu ştie măcar ce înseamnă acest cuvînt!

Apoi clătină din cap:

— Trebuia să fi rămas în Sferă!

— Oamenii noştri se vor lăsa mai curînd ucişi decît să permită un alt atac. Asta numeşti tu iubire?

— Mai curînd instinct de conservare.

— Noi, wreavii, credem că orice formă de iubire este o manifestare a instinctului de conservare. Poate aşa înţelege şi Calebana…

— A!

— E posibil, McKie, ca instinctul tău de conservare să nu fie prea puternic, deci tu să nu fi iubit niciodată cu adevărat.

— Ascultă! Nu te-ai plictisit de bătut cîmpii?

— Răbdare, McKie, răbdare!

— Răbdare pe naiba!

McKie începu să străbată laboratorul în lung şi în lat. Rechizitorii se fereau din calea lui. Ajuns în dreptul lui Tuluk, se opri.

— Cu ce se hrănesc stelele?

— Stelele? Nu se hrănesc practic.

— Dar ea absoarbe substanţe, ea se hrăneşte aici, mormăi McKie.

Apoi, brusc, răcni:

— Cu hidrogen!

— Cum?

— Cu hidrogen, repetă McKie. Dacă am reuşi să deschidem un culoar suficient de larg… Unde e Bildoon?

— E într-o conferinţă referitoare la situaţia esteticienilor. Şi problema taprisioţilor va fi adusă în discuţie. Guvernanţilor nu le prea plac astfel de măsuri. Îmi închipui că Bildoon a transpirat din belşug ca să-şi salveze şi pielea lui, şi pielea ta.

— De hidrogen nu ducem lipsă, zise McKie.

— Ce e cu povestea asta cu hidrogenul şi culoarul?

— La o foame mare, hrană pe măsură!

— McKie, eşti în toate minţile? Ţi-ai luat agresalul şi normalizatorii?

— Le-am luat.

Calculatorul scoase un clinchet, iar pe ecran apărură patru rînduri fosforescente care clipiră cîteva clipe, apoi se stabilizară. McKie se aplecă să citească mesajul.

— Thyona, silabisi Tuluk peste umărul lui.

— În constelaţia Pleiadelor, continuă McKie.

— La noi e numită Drnlle, zise Tuluk. Vezi, pe rîndul trei, caractere wreave: Drnlle.

— Această identificare e sigură?

— Glumeşti!

— Bildoon! şuieră McKie. Trebuie încercat cu orice preţ!

Se răsuci pe călcîie şi, cu pas hotărît, se îndreptă spre uşa laboratorului. Asistenţii lui Tuluk îi făcură loc. Dar Tuluk îi tăie calea:

— McKie, unde te duci?! răcni el.

— Să-l văd pe Bildoon… şi apoi, spre Fanny Mae!

* * *

«Acum, nimic nu mă mai poate opri!» îşi spuse Cheo. Peste cîteva clipe, Mliss va muri asfixiată în laboratorul esteticienilor, unde o încuiase. Ceilalţi nu aveau altă şansă decît să i se supună.

Va fi stăpînul incontestabil al Ochiului S. De fapt, comanda deja Ochiul S. Afară era încă întuneric, dar, în scurt timp, va răsări soarele peste Cordialitate, acolo unde era Sfera. Apoi… discontinuitatea ultimă. Răsăritul acesta se va transforma în noapte eternă pentru toate planetele co-senzitivilor acestui univers damnat.

Peste cîteva clipe, planeta trecutului, pe care se afla el, va fi în conjuncţie cu Cordialitatea. Palenki ce aştepta în colţul camerei ştia exact ce are de făcut.

Cheo îşi pipăi cicatricele de pe frunte.

Nu va mai exista nici un Pan Spechi care să-l arate cu un deget acuzator. Ego-ul lui nu va mai fi ameninţat.

Nimic nu-l putea opri.

Mliss nu putea reveni din regatul morţilor pentru a-l controla. Probabil că se sufocase deja în cabina etanşă, fără oxigen.

Şi imbecilul de McKie! Îl neliniştise puţin, dar ce mai putea face acum, în pragul apocalipsei?

Rămăseseră încă vreo cîteva minute.

Cheo privi cadranele de control ale Ochiului S. Acele se deplasau încet… dar se mişcau totuşi.

Se îndreptă spre terasă, urmărit de privirea curioasă a bietului Palenki. Ieşi afară. Nu era lună, dar cerul era plin de stele. Ce lume stranie înălţase Mliss din amintirile ei terestre amestecate cu toate poveştile ei ezoterice!

Şi stelele… Calebana afirmase că în univers nu exista nici o altă planetă. Totuşi, erau stelele… Dar poate nu erau decît bule de gaz luminos aranjate conform dispoziţiilor lui Mliss.

Locul era bine izolat. Iar stelele vor fi mereu acolo, împiedicîndu-l s-o uite pe Mliss Abnethe.

Dar aici va fi în siguranţă. Nimeni nu-l va urmări.

Se întoarse către camera luminată.

Palenki era tot acolo, aşteptînd răbdător. Biciul îi atîrna

în mînă. Ce anacronism smintit! Dar funcţionase! Fără Mliss, cu ideile ei ciudate, nu ar fi descoperit niciodată această armă, nu ar fi găsit niciodată această lume, în care să se poată izola pentru vecie.

Savură o clipă conceptul de veşnicie. Eter... poate cam prea mult... Acest gînd îl nelinişti. Veşnic, dar... singur.

Se smulse din meditaţie şi privi din nou cadranul Ochiului S. Se apropia clipa fatidică.

Noaptea era plină de miresmele cu care Mliss voise să se înconjoare: flori exotice, esenţe rare, emanaţiile unei multitudini de specii, pe care ea le numise poporul Arcei sale.

Arcă... Ce nume caraghios dăduse ea acestui loc... Mai tîrziu, îl va schimba. Incubator? Nu, prea îi amintea de lucruri neplăcute.

Acele cadranului aproape că se suprapuneau.

Cheo se aşeză la consola de comandă şi îl chemă pe Palenki.

Cu trupul lui greoi, turtit, el luă loc lîngă Cheo. Creatura părea cuprinsă brusc de emoţie. Palenki iubeau violenţa.

Deodată, Cheo se simţi golit pe dinăuntru. Dar nu putea da înapoi. Îşi aşeză mîinile pe panoul de comandă. Mîini umanoide, ca ale lui Mliss. Răsuci o manetă. Gestul i se păru ciudat, dar îşi reprimă temerile şi regretele, concentrîndu-se asupra acelor cadranului.

Exact în clipa în care acele erau suprapuse, Cheo dădu comanda de deschidere a culoarului.

— Acum! răcni el.

* * *

McKie auzi ordinul lui Cheo în clipa în care tubul vortal se ivi din neant. Deschiderea lui domină camera, străpungînd penumbra mov a Sferei. În deschiderea care se lărgea îngrijorător de tare, în raport cu dimensiunile încăperii, apăru Cheo şi un Pan Spechi înarmat cu un bici. Rechizitorii de la marginea tubului se prăbuşiră la pămînt şi, înainte ca cineva să-şi dea seama, biciul şuieră în aer şi lovi.

McKie rămase uimit în faţa jerbei de scîntei verzi şi aurii din jurul lingurii uriaşe. Biciul lovi din nou. Ţîşniră alte scîntei, care străluciră o clipă, apoi se stinseră.

— Aşteptaţi! strigă McKie la rechizitorii ce se pregăteau de atac.

Nu mai voia să rişte inutil viaţa oamenilor săi. Palenki lovi pentru a treia oară. Iarăşi scîntei…

— Fanny Mae! ţipă McKie.

— Răspund!

McKie simţi creşterea bruscă a temperaturii, iar aura emoţională care însoţea vorbele Calebanei era calmă, senină şi… puternică.

Agitaţi, rechizitorii îşi îndreptară atenţia spre McKie şi spre locul unde biciul cădea cu o cruzime regulată, stîrnind de fiecare dată o jerbă de scîntei sclipitoare.

— Fanny Mae, vorbeşte-mi despre substanţa ta! îi ceru McKie.

— Substanţa mea sporeşte, răspunse Calebana. Tu îmi aduci putere şi bucurie. Dau iubire pentru iubire şi iubire pentru ură. McKie, tu îmi dai această forţă!

— Vorbeşte-mi şi despre discontinuitate.

— Discontinuitatea îndepărtată, zise ea cu o evidentă bucurie. Eu nu mai văd punct nodal pentru discontinuitate. Tovarăşi ai mei vor reveni cu iubire.

McKie respiră adînc. Reuşise! Dar vorbele ei duceau la o creştere a temperaturii. Ei, ce să facă? Era şi acesta un semn de succes!

Biciul cădea în acelaşi ritm.

— Nu are rost să insişti, Cheo, strigă McKie. Ai pierdut.

McKie scrută deschiderea culoarului, apoi continuă:

— Noi alimentăm mai repede decît poţi tu să iei din substanţa Calebanei!

Cheo lătră un ordin către Palenki. Braţul înarmat se retrase.

— Fanny Mae! o chemă Cheo.

Ea nu răspunse, dar McKie percepu clar o undă de milă.

«Îi este milă de Cheo?» se întrebă el.

— Calebană, îţi ordon să îmi răspunzi! urlă Cheo. Contractul te obligă să te supui.

— Mă supun numai semnatarei contractului. Tu nu ai conjuncţii comune cu semnatara.

— Ea a ordonat să mă asculţi pe mine.

Încordat, McKie asculta. Era gata să acţioneze. Era necesară o sincronizare perfectă. Calebana fusese, în sfîrşit, cît se poate de clară. Nu avea nici o îndoială că Abnethe pliase după ea liniile universului său. Ceea ce însemna că, atunci cînd Mliss se va ivi, cineva va trebui să se sacrifice. Abnethe trebuia să moară, iar odată cu ea, se va nărui şi universul ei.

— Contractul! insistă Cheo.

— Contract declină intensitate. Pe această linie nouă trebuie să mă chemi cu nume de Thyona. Nume de iubire pe care am primit de la McKie: Thyona.

— Ce-ai făcut, McKie? ţipă Cheo, cu mîinile încleştate pe pupitrul de comandă al Ochiului S. De ce nu răspunde la flagelări?

— De fapt, nu a răspuns niciodată la flagelări! A reacţionat numai la ura şi la violenţa care le însoţeau. Biciul era un fel de instrument focalizator: toată răutatea şi violenţa concentrate într-un…

— Punct nodal, completă Thyona. Punct nodal vulnerabil.

— Şi de aceea pierdea energie, continuă McKie. Vezi tu, ea fabrică emoţii pornind de la energia pe care o posedă. Ceea ce înseamnă că trebuie să se «alimenteze» bine. Calebana e emoţie pură, aproape, şi creaţie pură. Astfel e pus în mişcare universul, Cheo!

«Dar unde e Abnethe?» se întrebă McKie în gînd.

Cheo făcu un semn spre Palenki, apoi ezită.

McKie reluă:

— Nu are rost, Cheo! Oricum o alimentăm mai repede decît aţi putea voi să o slăbiţi!

— O alimentaţi?

Cheo se aplecă înainte, examinîndu-l atent pe McKie.

— Am deschis în spaţiu un culoar-gigant care o alimentează direct cu hidrogen pe Thyona.

— Ce înseamnă… Thyona? întrebă Cheo.

— E o stea şi o calebană.

— Ce tot spui acolo?

— Nu ai înţeles încă?! se miră McKie.

În acelaşi timp, făcu un semn discret unui rechizitor. Abnethe nu se arătase încă. Poate o eliminase Cheo. N-ar fi fost rău! Dar era absolut necesar ca un co-senzitiv să încerce să pătrundă de cealaltă parte a culoarului.

— Să pricep?! Ce să pricep?

«Trebuie să-i distrag în continuare atenţia», se gîndi McKie.

— În universul nostru, calebanii se manifestă sub diferite aspecte, începu el. Sori, stele – care poate că, în realitate, nu sînt decît orificii de ingestie. Ei au creat aceste Sfere care au, poate, rolul de a ne proteja pe noi, dar şi de a adăposti organele lor de comunicare. În ciuda forţei lor de atenuare, Sferele nu pot absorbi toata energia radiantă a *rostirii* calebane. De aceea e atît de cald aici.

Cu coada ochiului, observă cercul de rechizitori care se apropia încet de deschiderea culoarului. «Lăudaţi fie zeii spaţiului», îşi spuse el. De această dată, deschiderea era suficient de largă…

— Stele?! se miră Cheo.

— Aşa am putut identifica această calebană. Se numeşte Thyona, din constelaţia Pleiadelor.

— Dar… Ochiul S…

— Ochi stelar. Cred că aşa trebuie înţeles. Probabil că sîntem încă departe de realitate, dar Thyona şi semenii ei au început deja să întrezărească efectele tentativelor lor de comunicare.

Cheo clătină uşor din cap:

— Culoarele…

— Sînt acţionate prin energie stelară, reluă McKie. Încă de la început, eram convinşi de acest lucru. Taprisioţii au încercat să ne încurce vorbindu-ne despre «afinităţi ale subiacentului», «amestecuri de conjuncţii calebane», încercînd să…

— Ce spui tu nu are nici un sens.

— Poate, admise McKie. Dar nici realităţile universului nu au sens.

— Crezi că îmi distragi atenţia în timp ce oamenii tăi se pregătesc să mă atace! zise Cheo. Dar vă arăt eu o altă realitate a universului vostru! O să vedeţi voi!

Şi, brusc, acţionă comanda Ochiului S.

— Thyona! urlă McKie.

Deschiderea culoarului se apropia de el.

— Răspund lui McKie, zise Calebana.

— Opreşte-l pe Cheo! Împiedică-l!

— Cheo se opreşte singur! Cheo discontinuitate conjuncţii! spuse ea.

Culoarul se apropia şi mai mult de McKie, dar Cheo părea că nu mai e în stare să-l mînuiască cu precizie. McKie reuşi să se ferească.

— Fă ceva, Thyona! ţipă el.

— Nimic de făcut, răspunse Calebana.

Vorbele ei erau învăluite în tristeţe.

Culoarul se lărgi, se răsuci pe loc, apoi se apropie din nou de McKie, din ce în ce mai repede.

McKie îl evită, izbind în salt un grup de rechizitori. De ce nu încercaseră cretinii ăştia să pătrundă în culoar? Le fusese teamă să nu fie decapitaţi?

Se pregătea să încerce imposibilul la următorul atac. Cheo se aştepta să-l vadă dînd înapoi. Va fi surprins. Şi… poate… Ştia ce se va întîmpla: inerţia tubului vortal îl va opri exact atît cît să-i dea lui Cheo timp să închidă tunelul. În cel mai fericit caz, îi va tăia picioarele. Dar avea în mînă arma: Cheo va muri. Cu puţin noroc, o va găsi şi pe Abnethe, care va avea aceeaşi soartă.

Culoarul se azvîrli din nou asupra lui McKie. Acesta sări şi se izbi de un rechizitor care era şi el pe punctul de a ataca. Se rostogoliră amîndoi la sol, iar culoarul trecu pe deasupra lor.

McKie zări rînjetul triumfător al lui Cheo. Culoarul revenea. Din depărtare, se auzi o lovitură. Brusc, culoarul încetă să existe.

Cineva scoase un ţipăt.

McKie se regăsi, cu surprindere, întins pe solul Sferei, încremenit în această poziţie. Încercă să rememoreze ultima imagine a lui Cheo. O viziune spectrală, în care, prin trupul acelui Pan Spechi plutea ceva, ca un val uşor. Iar acest ceva era din interiorul Sferei.

— Contract rupt prin discontinuitate, anunţă Calebana.

McKie se ridică încet în picioare.

— Ce înseamnă asta, Thyona?

— Declaraţie de fapt încărcată de intensitate-veridicitate numai pentru Cheo şi însoţitori. Persoană a mea incapabilă să dea lui McKie semnificaţie pentru substanţă de persoană alta.

McKie plecă fruntea.

— Acest univers al lui Abnethe era propria ei creaţie… O fantasmă generată de imaginaţia ei…

— Explică fantasmă, ceru Calebana.

* * *

Cheo simţi clipa morţii lui Abnethe ca un fel de disoluţie progresivă a substanţei care îl înconjura şi a celei lăuntrice. Pereţii, soarele, comenzile Ochiului S, lumea exterioară – totul dispăruse în neant. Simţi întreaga lui existenţă precipitîndu-se, concentrîndu-se într-o inutilă secundă. Şi, în spaţiul unui moment trecător, se regăsi pe sine, călător alături de umbra unui Palenki, prin alte insule de mişcare. Pluteau cu toţii spre locurile mistice ale existenţei, pe care neam de neamul lui nu le visase vreodată. Era, totuşi, un loc pe care un hindus ori un budist din vechime l-ar fi recunoscut neîndoielnic. Domeniul lui Maya, Iluzia, un vid fără formă, lipsit de calităţi.

Secunda aceasta se opri brusc. Cheo încetă să mai existe. Sau, altfel spus, Cheo atinsese discontinuitatea finală, regăsind vidul-iluzie. Şi, la urma urmelor, cum poţi trăi respirînd doar vid şi iluzie?